

ÖRÖMHÍR

A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA

2021., XVII. évfolyam, 1. szám

*„Az emberiség számára
nagy lecke Krisztus csöndes
összeszedettsége.
A jászoltól a keresztségig
a csönd állandóan jelen van,
mert a csönd kérdése
a szeretet kérdése.”
[Robert Sarah bíboros]*

A szentmisén Isten asztaltársai vagyunk, aki megvendégel bennünket

A szent három nap során lépünk be Krisztus misztériumába!

NAGYCSÜTÖRTÖK

Nagycsütörtök az Eucharisztia és a papság alapításának ünnepe. Ezen a napon két liturgikus ünneplést tart a Katolikus Egyház. Délelőtt a székesegyházban hagyományosan olajszentelési, vagy más néven krizmaszentelési szentmisét, az esti liturgia pedig az Utolsó Vacsorát, Jézus elárultatását és elfogatását tárja elénk.

Jézus szava isteni, teremtő, életet formáló, életet adó, hatékony erejű szó. Amikor azt mondta: *effata* – nyíl meg, a süket hallani kezdett; tisztul meg, a leprás megtisztult; talita kum – kislány, kelj föl: a halott kislány felkelt; Lázár, jöjj ki, és a negyednapos halott kijött a sírból. Amikor azt mondja: ez az én testem – és a pap szavain keresztül is kimondja – Ő újra meg újra megjelenik az oltáron. Milyen csodálatos, megdöbbentő, megrendítő titok, hogy ez Jézus Krisztus végső szeretetének a jele és valósága.

A nagycsütörtöki evangélium (Jn 13,1–15) a lábmosás szertartását idézi fel, azt a jelképes cselekedetet, ahogyan Jézus, az Úr és Mester, a szolgáló munkát vállalva, mosta meg a tanítványok lábát. Ez a cselekedet örök időkre szóló példaadás: hogyan kell egymást alázatos szívvel szolgálni. Az evangélium elhangzása után ennek emlékére a püspök vagy a pap megmossa az arra kiválasztott emberek lábát.

„*Én vagyok az élet kenyere*” (Jn 6,35). Jézus szerette övéit, akik a világban voltak. Szeretetének végső jeleként az Eucharisziát, az Oltáriszentséget, vagyis saját magát adja eledelül nekünk. Nem szimbolikus tettet hajt végre, nem egy emléket hagy magáról, hanem itt akart maradni velünk. Valóságosan adja magát, megtöri a kenyeret, hogy mindenkinek jusson, és odaadja a kelyhet, hogy mindenki igyon belőle.

Ezen az estén – mint ahogyan az apostolok az utolsó vacsorán – mi is ott

A szent három nap lehetőséget ad arra, hogy ne szorítkozzunk az Úr szenvedéséről való megemlékezésre, hanem *lépjünk be a titokba*, tegyük magunkévá az ő érzelmeit, az ő belső magatartását, ahogyan Pál apostol hív bennünket erre: „*Ugyanazok az érzelmek legyenek bennetek, amelyek Krisztus Jézusban voltak.*” (Fil 2,5) Ha így teszünk, akkor áldott húsvétunk lesz! (Ferenc pápa)

vagyunk az utolsó vacsora termében, részt veszünk Jézus áldozati lakomáján, az új szövetség kegyelmében részesülünk, és Istennek leszünk asztaltársai.

Így meríthetünk mi is az Ő végtelen szeretetéből, amellyel megajándékozta a tanítványait az utolsó vacsorán. Az élet kenyere kegyelmével eltelve tegyük könnyebbé egymás életét, segítsünk, hogy megnyíljon minél több ember szíve az örök életet ajándékozó Isten előtt.

Hiszünk a szeretet végső győzelmében

NAGYPÉNTEK

Nagypéntek az egyházi év legcsendesebb napja. Jézus kínszenvedésére, halálára és sírba tételére emlékezünk. Az Anyaszentegyház ezen a napon – ősi hagyomány szerint – nem mutat be szentmisét, mert maga az örök Főpap, Krisztus az áldozat a kereszt oltárán.

Ezen a napon a pap a vértanúságot, a mártírságot, a szenvedést jelképező piros színű miseruhát visel, némán vonul az oltárhoz, majd leborul előtte. A földre borulás az önmagát kiüresítő, az emberrel, a földdel azonosuló Krisztust jeleníti meg.

A nagypénteki szertartás három fő részből áll: az igeliturgiából, a keresztelőtti hódolatból, valamint a szentáldozás szertartásából.

Az *igeliturgia* olvasmányai Jézus szenvedésének titkáról szólnak, majd elhangzik a Passió. A János evangélium (Jn 18,1–19,42) drámai módon idézi fel Krisztus kínszenvedését, halálát és sírba tételét.

Értelmes dolog a szeretet, a család, a jószág, de önmagában értelmetlen a szenvedés, a halál, a járvány, a katasztrófa és így tovább. Sokan kérdezik, miért nem avatkozik közbe Isten a járvány idején. Az is gyakran elhangzik, hogy Jézus is átélte az elhagyatottságot, amikor felkiáltott a ke-

reszten: „*Istenem, Istenem, miért hagytál el...?*” (Zsolt 22,2). Jézus szenvedésének utolsó óráiban, a kereszten a 22. zsoltárt imádkozva Istent magasztalta. Abban az időben, amikor Jeruzsálemben éppen a húsvéti bárányokat vágták le, a papok, magasztalva az Atyát, a 22. zsoltárt énekelték.

Jézusnak a szenvedése nem hiábavaló, fájdalma nem értelmetlen. Az a Jézus szenvedett, akire az Atya kétszer is mondta: „*Te vagy az én szeretett Fiam, benned telik kedvem*” (Mk 1,11). Keresztje, szenvedése és halála szeretetből vállalt áldozat. Ő nem szenvedni szeretett, hanem bennünket szeretett, és értünk vállalta a szenvedést, majd legyőz-

te a halált, és ezzel megtörte a bűn uralmát. Szeretéből hozta meg értünk az áldozatot, megváltott bennünket. Ha nem lenne szenvedés a világban, azt mondhatnánk, hiszek a szeretetben. De van szenvedés és halál, ezért azt kell mondanunk a hitünk alapján, hogy mindennek ellenére hiszünk a szeretet végső győzelmében.

Jézus kereszthalála tökéletes áldozat lett, mert Ő lett az igazi bárány, Ő az, aki elvette a világ bűneit, és ezáltal új életet ajándékozott nekünk. Jézus azért halt meg, hogy teljesítse küldetését, kivezessen bennünket a bűn hatalmából, átvezessen a halálon és bevezessen az örök életbe.

Jézus Krisztus feltámadása a „Jóreménység foka”

NAGYSZOMBAT

Sötétben kezdődik a nagyszombati liturgia, jelképezve, hogy nagypéntek, Krisztus halála után sötétség borult a világra. A húsvéti vigília szertartása négy lényegi részből áll: a fény liturgiájából, az igeliturgiából, a vízszentelésből és az áldozati liturgiából.

A liturgia elején meggyújtják a húsvéti gyertyát, fénye – a feltámadást jelképezve – bevilágítja a sötét templomot, új reményt hozva a világ sötétjébe. Az Egyház leggyönyörűbb éneke – az *Exultet*, a *Húsvéti öröme*nek – után kezdődik az igeliturgia, amelynek ószövetségi olvasmányai végigvezetnek bennünket az üdvösségtörténet nagy állomásain. Ezt követően felcsendült a *Glória*, Isten dicsőítése, és „visszatérnek a harangok”, az orgona hangja, Krisztus győzelmének ünneplésére hívva. A szentleckét (Róm 6,3–11) követően az ünnepélyes *Alleluja* Isten népének ujjongó örömét fejezi ki, Jézus feltámadását, az igazi örömhírt pedig a (Mt 28,1–10) evangélium hirdeti.

A feltámadás, mint Jézus Krisztusba vetett hitünk alapja, az ember előtt új dimenziót nyit. Megszabadulunk a bűn

rabságától, mert aki bűnt követ el, az szolgálja a bűnnek. Szabadságunk nem a fizikai bezártság miatt van korlátozva, hanem sokszor a bűneink, emberi gyarlóságaink kötöznek meg bennünket. Feltámadni azt jelenti, átalakulni, elengedni mindazt, ami megkötöz, hozzáköt ehhez a teremtett világhoz annyira, hogy megakadályozza az Isten világához kötődést.

Jézus Krisztus legyőzte a bűn hatalmát és megtörte a halál uralmát a szívünkben, hogy szabadok legyünk, és ezzel a szabadsággal válaszoljunk Isten szeretetére, hogy az Ő gyermekei legyünk, akiben kedve telik.

1488-ban egy portugál hajós, *Bartolomeu Dias* felfedező útra indult Afrika legdélebbi csücskéhez, hogy onnan megtalálja az Indiai-óceánhoz vezető tengeri utat. De amikor odaért ehhez a fokhoz, nagy viharba került, és visszafordult. A helyet elnevezte *Viharfoknak*. Közel tíz évvel később *Vasco da Gama* szintén felfedező útra indult ezen a tengeri útvonalon, elérkezett a Viharfokhoz, de ő már nem fordult vissza, vállalta a kockázatot, és a vihar ellené-

re túljutott ezen a ponton, és a csendes vizekre ért. Ő ezt a helyet *Jóreménység fokának* nevezte el.

Az életünk minden szenvedése és talán a jelen vírushelyzet is a *Jóreménység foka*. Tekintsünk rá így, bízva Isten segítségével, és átjutunk rajta, továbbhaladva életünk végcélja, Isten országa felé. Megtapasztaljuk a feltámadt Krisztus jelenlétét, aki hozzánk is így szólt: *Ne féljetek, előttetek megyek a mennyországba, előttetek járok és mutatom az utat, mert Én magam vagyok számotokra az út.*

A keresztségünkre is emlékezünk húsvét éjszakáján, és megújítjuk az akkor szüleink által tett fogadalmunkat, amelyben ellene mondunk a bűnnek, a sátánnak, elfogadjuk Jézus Krisztus megváltó kegyelmét, és igent mondunk a hitünkre. Keresztségünk az életünk nagy fordulópontja, amely földi zárándoklásunkon keresztül – mintegy *Jóreménység fokként* – bennünk van. Lépünk, haladjunk tehát tovább életünkön Isten, a végcél felé.

A szent három nap elmélkedéseit összeállította: Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök

Látta és hitt

A nehéz körülmények között is öröm töltheti el a szívünket, megtapasztalhatjuk a feltámadt Jézus jelenlétét, aki zárt ajtókon keresztül megjelent a húsvét reggelén bezárkózó apostoloknak. Jézus valóságosan él. Jézus Krisztus legyőzte a halált, és ezzel megoldotta az ember életének legnagyobb problémáját.

A feltámadás csodája arra tanít bennünket, hogy ne ideológiákat gyártsunk, vagy magyarázatokat keressünk, hanem higgyünk a minden rosszat, még a halált is legyőző isteni szeretetben. A húsvétvasárnapi evangéliumban két-féle magatartással találkozunk. Az egyik szerint vannak, *akik szeretik Jézust* (Mária Magdolna és Péter) és van, *aki tudja, hogy őt szereti Jézus* (János, a szeretett tanítvány).

Sokan mondják: „*Hiszem, ha látom*”. Itt is többször találkozunk a *látta* kifejezéssel. De ez nem minden esetben von maga után hitet.

Amikor Mária Magdolna hajnalban a sírhoz ment, hogy rendesen eltemesse Jézust, csak az üres sírt *látta*. Magyarázatot keresett, arra gondolt, hogy elvitték az Úr testét. Majd kétségbeesve Péter és János is a sírhoz rohantak. Ők is *látták* az üres sírt, de még Péter sem hitt. János, a szeretett tanítvány viszont „*látta és hitt*” (Jn 20,8). Ő rájött arra, hogy minden az írások szerint történt; ekkor értette meg, hogy Jézusnak fel kellett támadnia a halálból.

” ***Az egyik hozzáállás a világban történő eseményekhez: én szeretem Jézust, a másik: tudom, hogy engem szeret Jézus.***

Péter bizonygatta az utolsó vacsorán, hogy életét adná Jézusért, annyira szereti Őt, később mégis háromszor megtagadta. Kevés az, ha magamban bízek, hogy emberi szándék szerint kezdem Jézust

szeretni. Annak bukás a vége. Később természetesen Péter is eljutott erre a meggyőződésre, amikor Jézus háromszor is megkérdezte tőle: „*Simon, János fia, szeretsz?*” (Jn 21,17). Péter ekkor már belátta, hogy nem arról van szó, hogy ő mennyire szereti az Urat, hanem arról, hogy „*Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek*” (Jn 21,17), hogy én most csak így tudlak szeretni, még fejlődésen megyek keresztül, de töreksem.

A szeretett tanítvány érezte, tudta, meg volt győződve arról, hogy Jézus szereti őt, sőt úgy érezte, hogy őt szereti a legjobban. De vajon Jézus tudott-e „*jobban*” szeretni? Nem, Ő mindenkit csak így, a „*legjobban*” tudott szeretni. Szent János apostol azért érezhette úgy, hogy őt szereti legjobban, mert az ő szíve volt leginkább nyitva Jézus előtt.

” ***Az élő Jézus be tud lépni a zárt ajtókon keresztül is, mégis milyen jó lenne, ha mindenkinek így lenne nyitva a szíve, akkor megéreznénk: engem is a legjobban szeret. Ez a tény erősít meg bennünket a hitünkben.***

Minden nehézség, körülmény között tapasztalhatjuk, hogy szeretve vagyunk, mert Ő velünk van.

Jézus Krisztus feltámadása arra tanít, hogy nem a halálé az utolsó szó, hanem a szereteté.

Gyermekkoromban ministránsként a húsvéti körmenetben mindig azon gondolkodtam, hogy a feltámadt Jézus mi-

ért nem ünnepeltette magát, miért nem állt Pilátus, vagy a főtanács elé, hogy igazolja győzelmét. Később már megértettem, Jézus nem azért támadt fel, hogy megbüntesse a bűnösöket, hanem, hogy létrehozza a bűnösökben az átalakulást, az átváltozást, a feltámadást, amely csak akkor valósulhat meg, ha elhisszük, hogy Jézus feltétel nélkül és végtelenül szeret bennünket.

A hit átformál, segít, hogy a nagy-pénteket úgy éljük át, hogy az a végtelen isteni szeretet megnyilvánulása. A járványra is úgy tekintünk, hogy bár nagyon veszélyes, de ha összefogunk, és szeretettel, áldozatokat vállalva vagyunk egymás iránt, akkor átjuthatunk az életre. Az egyetlen lehetőségünk tehát, hogy elhiggyük: Jézus Krisztus él, feltámadt. Ez nem egy újraéledés, nem újraindulása a biológiai folyamatoknak, hanem új dimenzió az ember előtt.

Gyakran felteszik a kérdést: Hol van a feltámadott Jézus teste? Jézus teste Isten dicsőségében van. A földi anyag egy része az isteni lét állapotába került. Ez a feltámadás. Jézus nem visszajött a földi életre, hanem előre ment, és megmutatta az ember örök sorsát. Szent Pál így fogalmaz: „*Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Ami ott fenn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre*” (Kol 3,1-2).

Segítsen bennünket ez az ünnep, hogy rátaláljunk az élő Krisztusra, hogy az Ő végtelen szeretetéből merítve tudjuk szeretni Istent és embertársainkat, amely szeretet erősebb, mint a halál.

**Palánki Ferenc,
debrecen–nyíregyházi megyéspüspök**

Az ember egy csendes Isten gyermeke, csönddé kell tehát válnunk!

„Az élet legnagyobb misztériumai csöndben születnek és bontakoznak ki. Hogyan fejlődik a természet? A legnagyobb csöndben. A fa csöndben növekszik. A föld felé emelkedő nap – fenségesen ragyogva – csöndben adja nekünk melegét. A rendkívüli dolgok mindig csöndesek. Anyja méhében csöndben növekszik a gyermek. Az emberi létezés nagy dolgait Isten tekintete alatt éljük meg.

Az ember szívében van egy veleszületett csönd, mert minden személy legmélyén Isten lakik. Isten-csőnd, és ez az isteni csönd az emberben lakozik. Istenben mi elválaszthatatlanul a csöndhöz vagyunk kötve. Az Egyház kijelentheti, hogy az ember egy csendes Isten gyermeke. Semmi sem fedezi fel jobban Istent, mint az Ő csöndje, amely létünk legmélyébe van elrejtve. Ha nem műveljük ezt a csöndet, hogyan találhatnánk meg Istent?

Egyetlen próféta sem találkozott Istennel anélkül, hogy ne vonult volna vissza a pusztaságba és a csöndbe. A szerzetesek ma is a magányban és a csöndben keresik Istent. Nem csupán egyfajta magányról, vagy térbeli elvonulásról beszélek, hanem egy belső állapotról. Még az sem elég, ha elhallgat az ember. Csönddé kell válni.

A mindennapi élet csöndje a másokkal való együttélés elengedhetetlen feltétele. Az elcsöndesedés képessége nélkül az ember nem tudja meghallgatni, szeretni és megérteni saját környezetét. A szeretet csöndből születik. Olyan csöndes szívből jön elő, amely képes meghallani, meghallgatni és befogadni. A csönd feltétele, hogy megváltozzunk, és önmagunk megtéréséhez is szükséges.

Ahhoz hogy belépünk a csöndbe, nem elég megállítani az ajkak mozgását és a gondolatok áramlását. A csönd nem a hallgatásban van... Isten hangja csendes. Valójában az embernek is arra kell törekednie, hogy maga is csönddé váljon.”

(Részletek Robert Sarah–Nicolas Diat: A csönd ereje – A zaj diktatúrájával szemben című könyvéből. Fordította Barsi Balázs OFM, Szent István Társulat, Budapest, 2018.)

Ferenc pápa visszatekint iraki útjára

Ferenc pápa a március 10-én délelőtt tartott általános kihallgatás keretében az iraki apostoli útját, annak legjelentősebb programjait idézte fel. Kérte, hogy továbbra is imádkozzunk az iraki keresztényekért, mind az ott-hon maradottakért, mind a kivándoroltakért.

Részlet Ferenc pápa beszédéből.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Az elmúlt napokban az Úr megengedte, hogy Irakba látogassak, s ezáltal megvalósítsam Szent II. János Pál tervét. Sosem volt még pápa Ábrahám földjén;

” **a Gondviselés úgy akarta, hogy erre most kerüljön sor, a remény jeleként, éveken át tartó háború és terrorizmus után, egy súlyos világvármány idején.**

E látogatás után tele van a lelkem hálával. Hála Isten iránt és mindazok iránt, akik ezt lehetővé tették. Hálas vagyok a köztársasági elnöknek és az iraki kormányának; az ország pátriárkáinak és püspökeinek, az egyházak összes szolgálattevőivel és hívőivel együtt; a vallási hatóságoknak, kezdve Al-Szisztani nagy ajatollahal, akivel felejtetetlen találkozóm volt nedzsefi lakóhelyén.

” **Erősen éreztem e zarándoklat bűnbánati jellegét: nem közeledhettem ahhoz a meggyötört néphez, ahhoz a vértanúegyházhoz anélkül, hogy a Katolikus Egyház nevében magamra ne vettem volna a keresztet, amelyet ők évek óta hordoznak;**

egy nagy keresztet, mint amilyet Karakos bejáratához állítottak. Különösen éreztem ezt, amikor láttam a pusztulás még nyílt sebeit, és még inkább, amikor találkoztam az erőszakot, üldöztetést, száműzetést túlélő tanúkkal, és meghallgathattam őket. Ugyanakkor láttam magam körül a Krisztus hírnökét fogadók örömet; láttam a béke és testvériség távlatai felé megnyíló reményét. E távlatokat Jézus szavai nyitották, melyek a látogatás mottóját adták:

„*Ti mind testvérek vagytok*” (Mt 23,8). Ezt a reményt éreztem a köztársasági elnök beszédében, ezt a reményt hallottam ki sok üdvözlésből és tanúságtételből, az emberek énekeiből és gesztusaiból. Ezt láttam tükröződni a fiatalok ragyogó arcán és az idősek csillogó szemében. Az embereken, akik öt órán át állva várták a pápát, nők is, karjukban gyermekükkel... Várakoztak, és remény csillogott a szemükben.

Az iraki népnek joga van békében élni, joga van visszakapnia az őt megillető méltóságot. Vallási és kulturális gyökerei évezredekre nyúlnak vissza: Mezopotámia civilizációk bölcsője; Bagdad a történelem folyamán elsődleges fontosságú város volt, mely évszázadokon át a világ leggazdagabb könyvtárának adott otthont. És mi pusztította el? A háború. Mindig a háború az a szörny, amely a korszakok változásával maga is átváltozik és folytatja az emberiség felfalását. De a válasz a háborúra nem egy másik háború, a válasz a fegyverekre nem a további fegyverek.

” **Én pedig azt kérdezem: ki adta el a fegyvereket a terroristáknak? Ki adja el ma a fegyvereket a terroristáknak, akik másutt öldökölnek, gondoljunk például Afrikára?**

Szeretném, ha valaki válaszolna erre a kérdésre. A válasz nem a háború, a válasz a testvériség. Ezzel a kihívással kell szembenéznie Iraknak, de nemcsak neki, hanem sok háborús térségnek, és végeredményben az egész világnak: a testvériség.

” **Képesek leszünk-e testvériséget létrehozni egymás között, testvéri kultúrát teremteni? Vagy folytatjuk a Káin által indított logikát, a háborút? Testvériség, testvériség!**

Ezért találkoztunk és imádkoztunk, keresztények és muszlimok, más vallások képviselőivel Urban, ahol Isten meghívta Ábrahámot mintegy négyezer évvel ezelőtt. Ábrahám atyánk a hitben, mert meghallotta Isten hangját, aki utó-

dot ígért neki, ő pedig – mindent hátrahagyva – útnak indult. Isten hű ígéreteihez, és ma is vezetni békelépéseinket, vezetni azok lépéseit, akik ég felé fordított tekintettel járnak a földön.

” **És Urban, együtt ugyanazon ragyogó ég alatt, ugyanazon ég alatt, amelyen Ábrahám atyánk minket látott, az ő utódait látta, mintha újra felcsendült volna szívünkben ez a mondat: Ti mindannyian testvérek vagytok!**

A testvériség üzenete érkezett a bagdadi szír-katolikus székesegyházban tartott egyházi találkozóról, ahol 2010-ben negyvennyolc embert – köztük két papot – megöltek a mise során. Az Egyház Irakban vértanúegyház, és abban a templomban, melynek kőbe bele van vésvé azoknak a vértanúknak az emléke, a találkozás öröme hallatszott: a csodálkozásom, hogy köztük lehetek, összeolvadt azzal az örömmel, hogy a pápa köztük van.

A testvériség üzenetét küldtük Moszulból és Karakosból, a Tigris folyótól, az ősi Ninive romjainak közeléből. Az Iszlám Állam általi megszállás miatt sok ezer lakos menekült el, köztük sok, különböző felekezetű keresztény és más üldözött kisebbség, különösen jazidik. Lerombolták a városok ősi identitását. Most fáradtságos munkával próbálják újjáépíteni;

” **a muszlimok hívják a keresztényeket, hogy térjenek vissza, és együtt újítanak fel templomokat és mecseteket. Testvériség van köztük.**

Kérlek benneteket, továbbra is imádkozunk ezekért a megpróbáltatásokat szenvedett testvéreinkért, hogy legyen erejük az újrakezdéshez. A sok kivándorolt irakinak pedig azt szeretném mondani: mindent elhagyatok, mint Ábrahám; hozzá hasonlóan őrizzék a hitet és a reményt, barátság- és testvériségsvövök legyetek ott, ahol vagytok!

” **És ha lehet, térjete vissza!**

A testvériség üzenete érkezett a két eucharisztikus ünneplésről: a bagdadi, káld rítusban végzett liturgiáról, és az Erbilben bemutatott miséről.

Kedves testvérek, dicsérjük Istent ezért a történelmi látogatásért, és továbbra is imádkozunk azért a földért és a Közel-Keletért!

**A teljes beszéd elolvasható:
magyarkurir.hu**

Ferenc pápa 33. nemzetközi apostoli útja során, 2021. március 5-e és 8-a között történelmi jelentőségű látogatáson vett részt az erőszaktól, konfliktusoktól sebzett földön, Irakban. A pápa négynapos útja során felkereste a fővárost Bagdadot, továbbá az Ur fenszikot és Erbil, Moszul, Karakos városait.

Irakban, a keresztények bölcsőjében 2004-ben 1,5 millió keresztény élt az országban, mára ez a szám 200 ezerre tehető. Az egész tragédiát példázza a kétmillió, köztük 200 ezer keresztény lakosú Moszul városa, ahol az Iszlám Állam a kétéves rémuralma alatt templomokat gyújtott fel, keresztényeket mészárolt le, üldözött el.

A világ legüldözöttebb vallási csoportja a kereszténység. Az elmúlt években több ezer keresztény embert gyilkoltak meg a hitük miatt. 2019-ben közel három ezer, 2014-ben pedig 10 ezerre volt tehető a lemészárolt keresztények száma.

Ferenc pápa Budapestre látogat

Örömmel értesültünk róla, hogy a Szentatya bejelentette a döntését, miszerint részt vesz az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záró szentmiséjén Budapesten.

Bízunk benne, hogy látogatása nagy bátorítást és lelki megerősítést jelent mindannyiunk és az Eucharisztikus Kongresszus majdani résztvevői számára – fogalmazott a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Sajtószolgálat 2021. március 8-án megjelent közleményében.

Öröm-hír Sajtóiroda

A szobrot a Szentatya ajándékozta a FAO-nak, carrarai fehér márványból készült, a tengerparton fekvő holt kisfiú mellett egy keservesen síró angyalt ábrázol.

Ferenc pápa Irakban találkozott a török partoknál holtan talált menekült kisfiú, Alan édesapjával

Alan Kurdi és családja szíriai kurdok, akik menekülés közben 2015 szeptemberében szenvedtek hajótörést Bodrum közelében. Az édesanya és két gyermek életét vesztette; a parton holtan fekvő hároméves Alan fotója bejárta a világot. Ferenc pápa iraki útja során, Erbilben találkozott az édesapával.

A Szentatya hosszan elbeszélgetett a férfival, tolmács segítségével meghallgatta fájalmát családja elvesztése mi-

att; és kifejezte mélységes együttérzését vele. Abdullah hálóját fejezte ki a pápa szavaiért, hogy együttérez a tragédiájával és minden menekülttel, aki – békét, biztonságot keresve – élete kockáztatása árán elhagyja hazáját. Egy festményt ajándékozott a pápának, amely kisfiát ábrázolja a tengerparton.

Alan és családja egy kis gumicsónakon próbált menekülni, amely nem sokkal indulás után felborult Bodrumnál. Legalább húsz ember volt a csónakban; a négy kilométernyi távolságra fekvő görög szigetre próbáltak eljutni. Szeptember 2-án éjjel történt a hajótörés. A török hatóságokhoz másnap reggel érkezett a jelzés a parton fekvő holttestekről. Alan élettelen testére a közeli szálloda baristája talált rá; egy másik férfival együtt ők a tengertől távolabbra vitték a holttesteket, nehogy elsodorják őket a hullámok. Alant, a testvérét, Galibot és édesanyját, Rehanát másnap temették el.

Bővebben: magyarkurir.hu

A PÁPA A REMÉNY ÜZENETÉT VITTE AZ IRAKI ÜLDÖZÖTT KERESZTÉNYEKNEK

Azbej Tristan, az üldözött keresztények megsegítéséért és a Hungary Helps-program megvalósításáért felelős államtitkár Nicodemus Daoud Sharaf moszuli érsek meghívására látogatott Irakba. Részt vett Ferenc pápa március 7-i vasárnapi észak-iraki programjain, és lehetősége nyílt külön is köszönteni a Szentatyát.

Azbej Tristan a Vatikáni Rádió magyar műsorának adott interjújában elmondta: a Szentatyát a magyarság képviseletében köszöntötte. Szavai szerint a magyarok történelmük miatt is együttéreznek az üldözött közösségekkel, Magyarország ezért is indított elsőként nemzeti humanitárius programot az iraki keresztények megsegítésére. A beszélgetésekor Moszul szír-ortodox érseke, Nicodemus Daoud Sharaf is jelen volt, aki a Szentatyá előtt megerősítette, számos település a magyarok segítségével épül újjá a Ninivei-fennsíkon. Ferenc pápa megköszönte a jó szolgálatot.

Az államtitkár szavai szerint a magyar kormány és egyház részéről 2015-2016 óta járnak Irakba delegációk; ezeknek a nagyon fontos, személyes találkozásoknak köszönhetően tudták nyomon követni az üldözött iraki keresztények sorsát. „Amikor rákérdeztünk, milyen kilátásaik vannak és hogyan tudunk nekik segíteni a megmaradásban, elmondták, hogy minden támogatás szükséges, de az, hogy egy távoli országból eljöttünk hozzájuk, és egyáltalán feltesszük a kérdést, hogy milyen helyzetben vannak és miben lehetünk a segítségükre, ez nekik mindennél többet jelent” – fogalmazott Azbej Tristan.

„Az, hogy a Katolikus Egyház vezetője a járványügyi és a biztonsági kockázat ellenére most Irakba látogatott, egy történelmi és egészen mély, közösségben megélt gyászt fordít örömbé, hordozva a remény üzenetét is, hogy nincsenek egyedül...”

A vallásközi párbeszéd és a békés együttélés az alapfeltétele annak, hogy a keresztények lássák a jövőjüket Irakban” – figyelmeztetett Azbej Tristan.

Forrás: Vatikáni Rádió

Afrika déli részén a keresztények, míg az északi országokban a muzulmánok élnek többségben. Nigéria épp azon választóvonalra esik, ahol már magasabb arányban találunk keresztény közösségeket, de az uralkodó vallás a muzulmán. Ennek egyik következménye, hogy a keresztényüldözés ebben az országban is egyre nagyobb méreteket ölt; Jézus Krisztusba vetett hitükért keresztények szárai szenvedik el évről évre az iszlamista szélsőséges Boko Haram és más terrorista csoportok kegyetlenségeit.

A terroristák gyerekeket rabolnak el, hogy katonákká képezzék ki őket, hente követnek el gyilkosságokat, keresztény vezetőket, papokat, seminaristákat és válogatás nélkül bárkit megölnek, aki keresztény. Afrika országaiban a legsúlyosabb a keresztényüldözés; Nigériában karácsonykor templomot, kórházat gyújtottak fel, ugyanakkor éppen ezen a kontinensen nő a legnagyobb mértékben a keresztények száma. Üldöztetésük, a népük és egymás iránti szeretetük erősíti őket, hitükért az életüket is feláldozzák, élük az evangéliumot.

A Hungary Helps, Magyarország humanitárius programja gyors és hatékony segítséget nyújt a humanitárius válságok áldozatainak, valamint az üldözött keresztényeknek. Támogatásuk keresztény fiatalok továbbtanulását is segíti. 2020 szeptemberében összesen 170 keresztény ösztöndíjas hallgató kezdte meg tanulmányait Magyarország felsőoktatási intézményeiben, köztük a Debreceni Egyetemen.

A 26 éves keresztény vallású Elizabeth Ayoade Adeyemo 2019 szeptemberében több társával együtt érkezett Nigériából Debrecenbe a Hungary Helps Program támogatásának köszönhetően. Elizabeth a közel 400 ezres la-

kosú nyugat-nigériai Shaki városában él családjával, ahol a lakosság 70%-a muzulmán, 30%-a pedig keresztény.

A nigériai keresztény lány különös küldetést tűzött ki maga elé: népe megmentésén fáradozik. Elképzelé-

sének megvalósítását segíti Magyarország a nyugodt életkörülményeivel, amelyben csak a hitére és kutatásaira koncentrálnak.

– Magyarországon nagyon jó, itt szabadon, félelem nélkül élhetek. A különleges kegyelmet, hogy itt tanulhatok, Istennek köszönhetem, és mindent megteszek, hogy ezt az ajándékot továbbadjam a népemnek.

– **Keresztényi küldetésünk, hogy az Istentől kapott ajándékból, a szeretetből rajtunk keresztül szereteteink, embertársaink is részesüljenek. Egy üldözött világban ennek konkrét jelentése is lehet. Mivel mentheti meg Afrikát egy törekeny lány?**

– Szenvedélyesen szeretem a népeimet. Az alultápláltság és az éhezés nagyon nagy problémát jelent Afrikában. A szaharai országokban az emberek nem férnek hozzá jó minőségű ételhez és vízhez. Az öt év alatti gyermekek a fehérje és energiahiány miatti alultápláltságtól szenvednek. Úgy érzem, tennem kell valamit.

Az elhatározásom szerint azon fogok dolgozni, hogy megtaláljam azt az élelmiszert, amelyhez minden éhező hozzájuthat. Olyan magas proteintartalmú és kedvező árfekvésű kekszet szeretnék elkészíteni, amely a legszegényebb gyerekek számára is elérhetővé válik.

Éppen ezért egyetemre jelentkeztem, hogy a tervem megvalósításához megfelelő tudáshoz jussak. Afrikában élelmiszertudományi szakon szereztem meg az alapidiplomát 2016-ban.

Afrikában sokféle rovar található, amelyeket étkezési célra is felhasználnak, ezért az alapképzésem alatt végigtanulmányoztam az összes rovarot, és ráta-láltam arra a hernyóféleségre, amelynek több mint 50%-os a fehérjetartalma, és sok ásványi anyagot is tartalmaz.

Átgondoltam, hogyan használhatnám fel ezt a rovarot. Megsütve, ledarálva liszt állagú anyagot kapok belőle. Afrikában szintén nagy mennyiségben termelnek egy őshonos fehérjedús cirokféle növényt, amelynek magjából lisztet készítenek. E két komponenst megfelelő arányban összekeverve ízletes kekszet kapunk, amely olcsó és Afrikában könnyen előállítható, beszerezhető, egészséges, tápláló étel.

– **A magyarországi tanulmányaidban is e nemes cél vezet?**

– Feltett szándékom, hogy segítsék.

Nálunk, sajnos, elég gyakoriak a szak-szervezeti sztrájkok az egyetemeken is, emiatt csaknem egy évet kellett várnunk a diploma megszerzéséig, mert hónapokig szünetelt a tanítás. Tehát elég sok volt a bizonytalanság.

A Hungary Helps-programnak köszönhetően 2019 szeptemberétől mesterszakon folytathatom tanulmányaimat Debrecenben. Élelmiszer-biztonsági szakon tanulok; idén fogok diplomázni. Szeretnék még maradni PhD-s képzésen, a kutatásaimhoz szükségem van további tanulmányokhoz.

– **Mely fázisban tart most a kutatásod?**

– Örömmel mondhatom, hogy a kutatásom első elméleti fázisa most lezárul, a gyakorlati rész következik, hiszen el kell készíteni a kekszet és annak szenzoros elemzését.

Sokat imádkozom, hogy minél jobban sikerüljenek az elemzések, hogy tudáso-mat kamatoztathassam Afrika népéért.

– **A Hungary Helps-programon túl az afrikai diákok részére vannak más külföldi ösztöndíjlehetőségek is?**

– Vannak civil kezdeményezések, de kifejezetten az üldözött keresztényeket segítő program csak a magyarországi humanitárius program. Nagyon sok felté-

telnek kell megfelelni ahhoz, hogy a diákok magyar ösztöndíjban részesüljenek. Többek között a szervezet által meghatározott keresztény egyház elkötelezett tagjának kell lenni; erről ajánlást kell benyújtani a pályázathoz. Nigériában sokan ismerik a Hungary Helps-programot, a magyarországi humanitárius segítséget. Kevés diákot választottak ki; én Isten kegyelmének tartom, hogy megkaptam ezt az ösztöndíjat. De ettől függetlenül tudom, hogy Isten mindig is velem van.

– **Tartod a kapcsolatot a többi Hungary Helps-ösztöndíjas diákkal?**

Igen, három másik nigériai diák tanul Debrecenben, illetve egy kenyai lány, de iráni, palesztin és pakisztáni diákokról is tudok. Mindenki rendszeresen jár egyházi felekezetbe, és gyakorolja hitét.

2019 októberében részt vettünk a *Keresztény üldözöttekért konferencián*, amelyet Budapesten tartottak meg. Ott találkoztunk a Magyarországon tanuló többi ösztöndíjas diákkal, néhányan még egy dalt is előadtunk a program részeként, ami elnyerte a közönség tetszését.

– **Megtapasztaltad, hogy milyen egy békés országban élni félelem nélkül. Ezután a néhány év után visszatérsz Afrikába?**

„ – **Nem tehetek mást, haza kell men- nem. Népem iránti szeretetem olyan, mint Isten iránti szeretetem. Nem tagadhatom meg, bármi történjen is. Magyarország és a program segített nekem; ezt úgy akarom meghálálni, hogy az itt megszerzett tudással segíteni fogok az éhező népemnek. Ez egy sorsfordító lehetőség mindenki számára.**

A baptista egyházhoz tartozom. Amióta megérkeztem Magyarországra, itt is jó keresztény szeretnék lenni, ezért járok a debreceni közösségbe, sokat imádkozom, és szigorú böjtöt tartok. Nagyböjtben csak este eszem. Tavaly ezt 54 napig megtartottam, és olyan is volt már, hogy hét napig csak vizet ittam.

2011 januárjában tértem meg, én ezt újjászületésnek nevezem; életemben ez a legszebb dolog, ami valaha történhetett velem.

Teljesen más erkölcsösen, jó emberként élni, mint újjászületett kereszténynek lenni. Nagy különbség. Amíg valaki nem vallja meg Jézust, nem tölti be a Szentlélek, addig sokkal szegényebb az élete. Édesapám pedagógus, szintén keresztény; első felesége halála után házasodott újra.

Öt féltestvérem és egy édestestvérem él Afrikában. Édesanyám muszlim volt, és apám hatására keresztelkedett meg.

– **Brutális támadásokról, gyilkosságokról, mézárólásról szólnak a híradások.**

– Minden igaz, amiről olvasunk, hallunk a híradásokban. Mennyire más innen nézni, mint átélni! Még egészen kicsi voltam, amikor egyik istentisztelet közben ránk gyújtották a templomot. A város, ahol élek, muszlim többségű. Nagy traumát éltem át, kívülről gyújtották fel a templomot, az ablakok betörték, a lángok az ablakokon keresztül csaptak be, mindenki elkezdett kifelé rohanni, borzalmas volt. Az öreg emberek, akik nem tudtak futni, égési sérüléseket szenvedtek. Ezt akkor Nigéria több pontján is elszenvedték a keresztények, összehangolt támadás volt, de azóta is folyamatosan történnek hasonló és még brutálisabb esetek, gyilkosságok. Ez az én saját élményem, de az északi területeken a Boko Haram terrorista szervezet brutális akcióiról, kegyetlen ségeiről most is sokat hallunk.

Pszichésen is nagyon megterhelő, hogy ezzel a traumával nőnek fel gyerekek. És ennek soha nem lesz vége. Az életünk része a rettegés. Bármikor, bármi megtörténhet.

A keresztények mindennapi életét megnehezíti az üldözés. Az emberek Krisztusba vetett hitükért elveszítik otthonaikat, életüket. Egyetlen vigaszunk Jézus Krisztus, aki azt mondja: „*Boldogok, akiket az igazságért üldöznek: övék a mennyek országa*” (Mt 5,10). Mi ezt komolyan vesszük; ebbe kapaszkodunk.

– **Szenvedések árán mélyebb hitű keresztények vagytok, mert élitek az evangéliumot.**

– Igen, pontosan. Sok szomorú családtörténetről hallhatunk a híradásokon keresztül.

Leah Sharibu egyike annak a 110 iskolás lánynak, akiket a Boko Haram még 2014 februárjában rabolt el a Yobe államban, Dapchiban, a Government Girls Science and Technical College-ban. A lányok közül öten meghaltak fogva tartásuk idején. Egy hónap múlva – kormányzati nyomásra – a Boko Haram beleegyezett a diákok visszaadásába, de Leah Sharibut nem engedték szabadon.

„*A Boko Haram azt mondta Leahnek, hogy fogadja el az iszlámot, de ő elutasította*” – mondta el két lány Leah édesanyjának. „Könyörögtünk, hogy mondja csak el az iszlám nyilatkozatot, tegye fel a hidzsábot (a nők haját letakaró fátylat), és szálljon be a járműbe, de azt mondta, hogy ez nem az ő hite, akkor miért mondaná? Ha meg akarják ölni, folytathatják, de nem mondja, hogy muszlim. Leah-t azóta is fogva tartják.

(Forrás: www.christiantoday.com)

– **Hogy lehet állandó félelemben élni?**

– Jézus azt mondja: „*békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságok van, de biztatok: én legyőztem a világot*” (Jn 16,33). „*A békességes tűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet ad, a reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki adatott nekünk*” (Róm 5,4-5 – Károli-fordítás).

Kedves Elizabeth!

Az Öröm-hír olvasói nevében is gratulálok a nemes küldetésedhez! Isten bőséges áldása, szeretete kísérje életedet, tanulmányaidat célod elérésében!

Kovács Ágnes

**Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye
Tolmács: Papp Eszter**

Imádkozzunk az üldözött keresztényekért!

Mi, keresztények bárhol is élünk a világon, Isten gyermekeiként, Krisztusban egymás testvérei vagyunk. „Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele” (1Kor 12,26).

Uram!

Nehéz szívvel fordulok most feléd, alig találok a megfelelő szavakat. Te sosem mondtad, hogy könnyű lesz Téged követni, de mi mégis elkényelmesedtünk. Megszoktuk, hogy senki sem üldöz minket a hitünk miatt, legfeljebb csak szóban.

Elfelejtettük, hogy egyházad a mártírok vérére épült fel, hogy apostolaid bátran néztek szembe a halállal, hiszen tudták, hogy az örök élet vár majd rájuk. Elfelejtettük, és annyira távolinak tűnik, hogy szinte hihetetlen, valósággal döbbenetes, hogy más keresztényeket most is üldöznek a hitük miatt. Uram, hálát adok neked azért, hogy szenvedésük nem hiábavaló! Hálát adok azért, hogy bátorságuk példaként áll a nem hívők előtt, hiszen nem értik, mi ez a nagy bizonyosság? Miért ragaszkodnak ennyire hitükhöz, amikor könnyedén megtagadhatnák?

Uram, köszönöm Neked az örök élet reménységét! Köszönöm, hogy végtelenül szeretsz minket! Kérlek, enyhítsd a szenvedők fájalmát! Mutasd meg szereteted hatalmát mindazoknak, akik nem hisznek Benned! Órizd meg és könyörülj a szenvedőkön, vigasztald a gyászolókat. Kérlek, áraszd ki kegyelmedet az üldözökre, hogy ők is megláthassák a Te végtelen szeretetedet!

Adj békességet a világnak, Uram!

Ámen

„100 FT-OS AKCIÓ” – Példaértékű összefogás a nyíregyházi Szent Imre köznevelési intézményben

A nyíregyházi Szent Imre katolikus iskola tanulói idén is támogatták a Pakisztáni Szociális Központ gyermekeinek beiskolázását. A magyarországi Fokoláre-közösségtől érkező tiszteletteljes kérésre példamutató összefogással, önzetlenséggel reagáltak a szentimrés tanulók.

Pakisztánban közel negyven éve egy belga ferences szerzetes kezdte el látogatni a mélyszegénységben élő családokat. A látogatások célja a segítségnyújtás volt. Ebben a feladatban egy konzul felesége volt a társa. Az általuk megkez-

intézmény tanulóközössége.

Az állami iskoláztatás költsége egy gyermek számára Pakisztánban évente 210 euró, vagyis körülbelül 75 ezer forintnak megfelelő összeg. Mindezt megkapják a szociális központtól azt, amire szükségük van az iskolában: ruhát, cipőt, iskolatáskát, tankönyveket, füzeteket, egészségügyi ellátást. A nyíregyházi diákok által idén gyűjtött összeg több mint egy gyermek tanulását finanszírozza majd.

A napokban érkezett egy szeretetteljes hír arról a gyönyörű diáklányról, akit a Szent Imre többcélú katolikus intézmény tanulóközösségének adományából taníttatnak már harmadik éve. A levél szövegét Téglásy Klára fordításában kapta meg az iskola.

„Rachel 14 éves, keresztény kislány. Nagyon szegény negyedben él. Anyukája szakács, mostanában sok egészségügyi problémája van. Apukája utcaseprő, keveset keres és drogozik. Két fiútestvére van. A kisebbik ugyanebben a szociális központban tanul. A nagyobbik 15 éves, ő is elkezdett drogozni.

Rachel helyzete a családban nagyon nehéz. Az anyuka nagyon hálás ezért a hatalmas segítségért, hogy tanulni tud-

nak a gyerekei. Ezt mondta: Ez a Központ Isten áldása a számunkra. Gyermekeim nem tudnának ilyen jól iskolába járni. Köszönöm a szereteteket!”

A Szent Imre tanulói elmondták, igazán nemesnek érezték azt, hogy halmozottan hátrányos helyzetű külföldi diákok taníttatásában segédkezhetnek; s átértékelték a Pakisztánban élő társaik nehézségeit. Hozzáállásuk, segítségnyújtásuk példaértékű keresztényi magatartásról tanúskodik. Önzetlen segítségüknek, igyekezetüknek és odaadásuknak köszönhetően 111 000 Ft-ot sikerült összegyűjteniük. Tanáraik méltán lehetnek büszkéek rájuk, s hálásak a szüleik támogatásáért is. És végtelenül hálásak a kinti szociális központ pedagógusai és az itthoni szervezők is.

A gyűjtés általában március 20-ig tart, mert Pakisztánban a tanév mindig április 1-jén kezdődik, de bármikor van lehetőség csatlakozni a támogatókhoz. Ezen a számlaszámon tehetik ezt meg:

CIB 11103004-18041930-10000001

A közleménybe, kérjük, írják be: Pakisztán

A Pakisztáni Szociális Központ munkatársai, Tóth Judit és Téglásy Klára, valamint az egész Fokoláre-közösség áldozatos munkájához ez úton is sok erőt, kitartást, a Jóisten áldását kívánjuk.

Fotó: magyar Kurír

**Béres Tímea pedagógus
Szent Imre Katolikus Gimnázium,
Két tanítási Nyelvű Általános Iskola,
Kollégium, Óvoda és Alapfokú
Művészeti Iskola**

dett munkát folytatja ma is az a szociális központ, melyet több mint 10 éve egy lelkeségi mozgalom, a Fokoláre működtet. Az intézményben 90, kaszton kívüli, nyomorban élő hindu és keresztény gyermek fejlődését, tanulását segítik; finanszírozzák a taníttatásukat.

A központ komoly anyagi nehézségekkel küzdött. Mivel a Fokoláre nemzetközi mozgalom, kapcsolataik révén Tóth Judithoz és Téglásy Klárához mint a Mozgalom magyarországi tagjaihoz fordultak segítségkéréssel. Ők pedig iskolákat, plébániákat, közösségeket kerestek meg, akiket arra kértek, lehetőségeik szerint akár csak száz forinttal is hozzájárulva segítsenek, hogy továbbra is taníttathassák a gyermekeket. Innen a „100 Ft-os akció” elnevezés. Kérésüket idén negyedik alkalommal fogalmazták meg, s ezt hallotta meg nyitott füllel és érző szívvel a Szent Imre köznevelési

Fogadjuk be Isten országát – Palánki Ferenc megyéspüspök püspökké szentelésének 10. évfordulóján adott hálát

Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök hálaadó szentmisét mutatott be püspökké szentelésének 10. évfordulóján, február 26-án Debrecenben, a Szent Anna-székesegyházban. A szentmisén – tekintettel a járványügyi helyzetre – az egyházmegyében működő iskolák, szociális intézmények képviselői, a püspöki hivatal munkatársai vettek részt az egyházmegye híveit képviselve, a jelen lévő lelkipásztorok pedig a papság nevében adtak hálát Ferenc püspök életéért, hivatásáért, eddigi szolgálatáért.

Ferenc püspök hálatelt szívvel mondott köszönetet Isten oltáránál az elmúlt 10 évre, eddigi életére visszatekintve mindenért és mindazokért – a családjáért, az Egyházért, egyházközségeinkért, egyházmegyénkért –, akik segítettek őt eddigi útján. Bevezető gondolataiban rámutatott arra, a mai alkalom lehetőség mindannyiunk számára, hogy Istentől bocsánatot kérjünk, és hálát adjunk a kapott kegyelmekért.

A püspök atya a 10 évvel ezelőtt történt püspökszentelést felemelő élményként és hivatásának meghatározó részeként élte meg. Bár az évforduló nagyjöjtre esik, ez az időszak nem a szomorkodást jelenti, hanem a megváltás

ünneplését a szív békéjével és örömeivel. Ennek az ajándéknak a fogadására pedig böjtöléssel, áldozatvállalással tudunk felkészülni – fogalmazott a főpásztor.

Ferenc püspök homíliájában a mai evangélium *Isten országáról* szóló üzenetére irányította a figyelmet, majd elmondta, hogy 10 évvel ezelőtt a püspökszentelésen elhangzott evangéliumi szakaszban is ugyanezen tanítás áll a középpontjában:

„*Ha a ti igaz voltotok nem múlja felül az írástudókét és farizeusokét, semmiképp sem mentek be a mennyek országába*” (Mt 5,20) – olvassuk a mai evangéliumban. A farizeusok és az írástudók igaz embernek gondolták

magukat, mert betartották a parancsokat. Jézus őket hozza fel példának, amikor azt mondja, hogy nem elég betartani a törvényt, pl. a „*Ne ölj*” parancsot, ha megbántom, megszólom, megítélem, lenézem embertársaimat, szeretetlen vagyok valakihez. Igaz voltunknak felül kell múlnia ezt a szintet.

Gyónáskor megbánjuk szeretetlenségünket. Azt gondoljuk, ez nem olyan súlyos dolog, hiszen ehhez hasonló szeretetlenség mindenkiben megtalálható. Szent János apostol azt írja: „*Isten a szeretet*” (1Jn 4,8). Ha szeretetlen voltam, ez azt jelenti, hogy istentelen voltam, és így már egészen másként hangzik, mert ha valaki istentelen, akkor az Isten nélkül éli az életét.

Mit jelent az, hogy igaz voltunknak felül kell múlnia az írástudókét? Ez a hitelességet jelenti. Ha felül akarjuk múlni a puztán törvényt betartó magatartást, és ha hiteles életet szeretnénk élni, akkor úgy kell szeretni, ahogyan Jézus szeretett: hiteles szeretettel, testvérként

Foto: Balogh Ferenc

Foto: Balogh Ferenc

Püspökszentelés, 2011. február 26., Egri Bazilika

kell szervezni, hozzá kell mérni magunkat, mert Ő a középpont. Emberként nem elérhető; az egyszerűség, a gyermeki hit és bizalom az, amely képessé tesz bennünket arra, hogy el tudjuk fogadni ezt az ajándékot.

Püspökké kinevezésemkor és szentelésemkor mindenki a feladat súlyáról, nehéz voltáról

beszélt. Egyszer hallottam egy történetet, amely szerint két gyermek korcsolyázott a befagyott tó jegén, és az egyik gyerek alatt beszakadt a jég. Nem tudott kimászni, mert beszorult, ezért fel kellett törni mellette a jeget. A társa a saját korcsolyájával törte fel a jeget, hogy kiszabadulhasson a barátja. Később a tűzoltók is odaértek, és megmentették a gyermekeket. A felnőttek csodálkozva kérdezték, hogy egy erőtlén, kicsi gyermek hogyan volt erre képes. A történet szerint éppen arra sétált Albert Einstein, aki a csodálkozók kérdésre azt válaszolta, hogy azért tudta ezt megtenni, mert nem voltak ott olyan felnőttek, akik az ellenkezőjéről próbálták volna őt meggyőzni.

Nem saját erőnkől tudjuk tenni a dolgunkat, hanem azzal az erővel, kegyelemmel, amelyet Jézustól, életünk középpontjától kapunk, hozzáigazítva, köré szervezve az életünket.

Nagybőjt nem a szomorúság ideje, hanem az újjáéledésnek, a lelki tavasznak, az újrakezdés lehetőségének az ideje. Mindnyájan megfáradtunk az elmúlt időszakban, de a szeretetben soha ne fáradjunk meg, legyen mindig Isten az életünk középpontjában, tőle merítsünk szeretetet. Úgy kell gondolkodnunk, beszélnünk, cselekednünk, szeretnünk egymást, mint ahogyan Jézus szeret bennünket.

Úgy fogadjuk Isten országát, mint a gyermek, és szolgálatunk hiteles, Istennek tetsző lesz. Így tudunk tanúságot tenni arról, hogy az életünk szeretetben teljes, és bár evilági dolgokkal foglalkozunk, örök dolgaink is vannak.

Köszönetet mondok paptestvéreim, munkatársaim szolgálatáért, hogy segítenek hivatásomban, hogy egyre hitelesebben tudjak élni, és – ahogyan Szent Pál írja – hogy szolgálatuk beteljesítésé-

re segítsem a szenteket, akik körülvesznek. Mert egyetlen pap, püspök sem tud egyedül tenni semmit. Isten mindannyiunkat egymásra bízott, hogy testvérként szeressük, szolgáljuk egymást, és hirdessük a szeretet örökkévalóságát, azt, hogy elérkezett közénk Isten országa – fejezte be gondolatait Palánki Ferenc megyéspüspök.

Kovács Ágnes

kell egymásra nézni. Jézus nem azért szeretett bennünket, mert megérdemeltük, mert jók vagyunk, hanem hogy jók legyünk, hogy megtanuljunk tőle jól szeretni.

Ha igaz voltunk felülmúlja a pusztá parancs betartását, akkor leszünk méltók az Isten országára. Ha a vágyaink, a szándékaink, az emberségünk, szeretetünk Istenre utal, az Ő országára mutat, ha jó irányban van az életünk, akkor hitelesek leszünk.

A 10 évvel ezelőtti evangéliumi szakasz szintén Isten országáról szól: „*Aki Isten országát nem úgy fogadja, mint a gyermek, az nem jut be oda*” (Lk 18,17). Amikor végezzük a szolgálatunkat az egyházmegye központjában, iskoláinkban vagy bárhol, ahol élünk, a középpontban Isten országának kell lenni, mindent Istent országáért kell tennünk, amely nem egy terület, egy hely, hanem egy személy, maga Jézus Krisztus, az örök élet. Hivatásunkat, életünket, szolgálatunkat a Jézussal való kapcsolat köré

Foto: Balogh Ferenc

PALÁNKI FERENC megyéspüspök állami kitüntetését kapott nemzeti ünnepünk alkalmából

Áder János köztársasági elnök nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából állami díjakat adományozott egyházi személyeknek.

Palánki Ferenc, egyházmegyei főpásztor – mások mellett – a Magyar Érdemrend Középkeresztje polgári tagozata kitüntetésben részesült több évtizedes lelkipásztori szolgálata, valamint a papnövendékek szellemi és lelki felkészítését szolgáló nevelői tevékenysége elismeréseként.

„Főpásztorunk egyház- és nemzetszolgáló küldetésének és személye ilyen formában is megnyilvánuló nagyratartásának és megbecsülésének elismerése hozzon százszoros termést Isten szántóföldjének (vö. 1Kor 3,9) debrecen–nyíregyházi parcelláján. Ad multos annos!

Apostolutódnak kijáró tisztelettel gratulálunk kitüntetéséhez egyházmegyei papsága és hívei nevében” – fogalmazott köszöntő gondolataiban dr. Krakomperger Zoltán általános helynök.

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A mennybemenetel életünk fordulópontjára is emlékeztet bennünket

A Szent László Imaszövetség áprilisi elmélgedése – „Aki a mennybe felment”

A Szent László Imaszövetségbe – 2021. február 24-éig – 1050 imádkozó kérte felvételét. Amint ismeretes, főpásztorunk, Palánki Ferenc püspök atya 2019 advent első vasárnapján alapította meg a Szent László Imaszövetséget azzal a céllal, hogy a tagjai minden nap imádkozzanak el egy tized rózsafűzért, és elsőcsütörtökönként vegyenek részt szentségimádáson, amelyet egyházmegyénk papjaiért és új papi hivatások születéséért ajánlanak fel. A szentségimádást el lehet végezni – akadályoztatás esetén – a hét bármelyik napján is.

Szeretettel kérünk mindenkit, hogy népszerűsítsék ezt a kezdeményezést, és szorgalmazzák a hívek belépését az imaszövetségbe. Híveink ilyen formában is kifejezhetik, hogy felelősségteljesen viselik szívükön a papi hivatások szolgálatát egyházmegyénkben. Az aktuális tized rózsafűzért – az imaszövetség szándékával – a szentmisék előtt a hívek közösen is elimádkozhatják.

Az egyházmegye honlapján és a Facebook-felületünkön minden hónapban közzétesszük Németh István atyának az imádkozandó tizedről szóló elmélgedését. Egy fohással mondjunk köszönetet István atya szolgálatáért, papi hivatásáért.

Az alábbiakban István atya április hónapra vonatkozó elmélgedését olvashatjuk.

„Aki a mennybe felment”

„Ezután kivezette őket Betánia közepébe, és – kezét fölemelve – megáldotta őket. Áldás közben eltávozott, tőlük és fölment a mennybe. Azok leborulva imádták. Aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe” (Lk 24,50-52).

„E szavak után szemük láttára föl-emelkedett, és felhő takarta el őt szemük

elől. Miközben merőn nézték, miként emelkedik az égbe, egyszerre csak két fehér ruhás férfi termett mellettük.

„Galileai férfiak, szólították meg őket, mit álltok itt égre emelt szemekkel? Ez a Jézus, aki közületek fölvetetett a mennybe, úgy jön el ismét, ahogy szemetek láttára mennybe tért” (ApCsel 1,9-11).

A mennybemenetel egyszerre vég és kezdet. Az evangéliumi elbeszélések végét jelenti, mint például Lukács evangéliumának is az utolsó szavai írják le a történetet. Ugyanakkor kezdet is, hiszen az Apostolok Cselekedetei pedig a mennybemenetel elbeszélésével indít; az első fejezet első részében számol be róla a szerző. Úgyis lehetne mondani, hogy a mennybemenetel egy igazi fordulópont. Lezárja Jézus földi működésének azt a szakaszát, amikor napról napra a tanítványokkal volt, de egy teljesen új fejezetet nyit, amikor is a tanítványok elkezdik élni az életüket, és hirdetik Jézust a világnak.

A tanítványoknak biztos nem volt egyszerű a mennybemenetel. Hiszen Jézus eddig végig ott volt velük, beszélt hozzájuk, segítette őket, megszabta nekik az irányt, és egyszer csak eltűnik, felmegy a mennybe. Mégis, úgy gondolom, hogy szükségük volt erre a változásra. Jézus egy kicsit hátrébb lépett, és hagyta, hogy a tanítványok most már sokkal több önállósággal hirdessék az evangéliumot. Egy igazi nagy feladatot kaptak az apostolok a mennybemenetellel: most már ti jöttök. Rajtatok van a sor!

Milyen üzenete lehet a mennybemenetelnek a mi életünkben? Nekünk is sokszor szükségünk van fordulópontokra. Sokszor nehezen zárunk le történeteket és rengeteg mindenhez tudunk foglalkozni. De így talán észre se vesszük, hogy beragadunk egy szinten, döcögösen tudunk csak előre jutni. Meg is tudjuk szokni életünknek az ilyen állapotait: érezzük, hogy nem teljesen jól működik minden, sokkal több van bennünk, még sok más mindent is meg tudnánk tenni, de inkább csak megmaradunk egy szinten, mert az kényelmesebb.

Kellenek a fordulópontok, amikor lezárjuk életünk egy bizonyos részét, és egyből belépünk egy másikba. Biztos, hogy az új mindig kiszámíthatatlan, tele van nehézséggel, kockázattal. De a mennybemenetel üzenete az, hogy ebben az újban se hagyja el a tanítványokat Jézus ő velük marad. A mennybemenetel szeretne minket is siettetni: nézd meg, mi az a te személyes történetedben, amit le kell zárnod, aminek a végére pontot kell raknod, és merj egyből belemenni az újba. Jézus pedig mindig veled lesz.

**Németh István atya
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye**

Soha ne veszítsük el a reményt!

Szentföld, Tábor-hegy

Nagyböjt második vasárnapján az olvasmányban Ábrahám áldozatáról (Ter 22,1-18) és az evangéliumban Jézus színeváltozásáról (Mk 9,2-10) hallhatunk.

Ábrahám áldozata és Jézus színeváltozása történetek párhuzamba állíthatóak. Ábrahámnak egy hegyre kellett felmennie, és a színeváltozás is egy hegyen történt.

Ábrahám idős korában kapta Izsákot, és Isten szólt neki, hogy áldozza fel egyetlen fiát. Már minden megvalósulni látszik az ígéretekben az életében, és egyáltalán nem tudja, hogy ez próbatétel, mert mindezt valóságként éli meg.

A történeten elmélkedve próbáljunk behelyezkedni Ábrahám helyzetébe, akinek a szívét végtelen szomorúság és reménytelenség tölti el, mégis teljes hittel ráhagyatkozik Istenre, és így megy föl a hegyre. Ott megépíti az oltárt, és elkezd az áldozat bemutatását, mert a szívében az él, hogy Istenért semmi sem sok, semmi sem elég.

És az Isten nem kérte tőle, hogy áldozza fel a fiát. A végtelen szomorú Ábrahám a végtelen szeretetű Istennel találkozik. Micsoda megkönnyebbülés ez! Amikor már nincs kiút, nincs remény, akkor az Isten felszabadítja őt, és megjutalmazza a hitéért.

Az evangéliumban a belső kör, a három különleges hivatású tanítvány: Péter, Jakab és János láthatják meg Jézusnak isteni dicsőségét. E három tanítványnak különleges hivatása volt. Péter volt később a közösség vezetője, Jakab

elsőként szenvedett Jézusért vértanúhalált, János pedig a tanítványok közül az egyetlen volt, akinek nem kellett vértanúságot szenvednie, mert ő vállalta azt, hiszen oda mert állni a kereszthez. Ők hárman látják meg Isten dicsőségét Jézus testén át.

Miért történt ez? Jézus megmutatta azt, hogy milyen hatalommal tanít, írja felül a parancsokat, az ószövetségi törvényt, és tesz csodákat. Ez nem más, mint a szeretet hatalma, ugyanakkor megmutatja, valójában kicsoda Ő. Erőt ad a tanítványoknak, hogy amikor majd elkövetkezik a szenvedésének az ideje, amikor látják Őt a kereszten meghalni, akkor se veszítsék el a hitüket.

Két utat látunk, Ábrahámnak és a tanítványoknak az útját. Az egyik arra tanít bennünket, hogy bármilyen nehéz is az életünk, soha ne veszítsük el a reményt, mert az út végén, a hegy tetején, amikor felvisszük a keresztünket a hegyre, Isten végtelen szeretetével fogunk találkozni. Miként Izsák vitte a fát az áldozatbemutatás oltárára – amely az ókori szentírásmagyarázók szerint Jézus szenvedésének előképe, hiszen Ő is maga vitte fel keresztfáját a Golgota hegyére –, mi is így hordozzuk keresztünket életünkben, amelynek végén a végtelen Isten ajándékával fogunk találkozni.

Amikor tanítványként, hívőként egy-egy nagy öröm, istenélmény ér bennünket, akkor gondoljunk arra, hogy abban a helyzetben Jézus meg akar erősíteni. Az Istennel való találkozás élménye viszont nem lehet állandó a földön. Péter

azt mondja örömeiben: „Mester! Olyan jó itt lenni! Hadd verjünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Ilésnek.” (Mk 9,5). Itt nem a sátorépítésen volt a hangsúly, hanem Isten közelében akartak maradni, mert érezték, hogy az a boldogság. De le kell menni a hegyről, vállalni kell a keresztet, a nehézségeket, az életet, minden szenvedésével, problémájával és örömeivel együtt.

A tanítványok lejöttek a hegyről, és „maguk közt megvitatták, hogy mit jelenthet: A halálból feltámad” (Mk 9,10).

Akár fölfelé megyünk a hegyre, akár lefelé jövünk, tudnunk kell, hogy minden út végén a végtelen Isten végtelen szeretetével találkozunk.

A vasárnapi szentmise is színeváltozás. Jézus a kenyér és a bor színe alatt jelenik meg, hogy táplálja a hitünket, és a szentmise tábor-hegyéről, a színeváltozás helyéről lemenvé a hétköznapokba, hiteles keresztényként tudjuk megmutatni: mit jelent az igazi hit, hogy Istenért semmi sem sok, és mit jelent Jézus Krisztus feltámadása.

Legyünk érzékenyek a rászorulóknak segítségére, hiszen ők a különféle adományokban a mi jóságunkból, a szeretetünkben részesednek. Ha így teszünk, megmutathatjuk, bennünk is végbement az az átalakulás, az átváltozás, a színeváltozás, amely az Istennek tetsző életünkre mutat, és ezt csak a szeretet által tudjuk megvalósítani.

Palánki Ferenc
debrecen–nyíregyházi megyéspüspök

Jézus arról az életről tanúskodik és abban az életben részesít, amely felülmúlja a csupán emberi létezést, és legyőzi a halált

A kenyér létfontosságú táplálék számunkra, lelkünk életben maradásának feltétele pedig Jézus befogadása. Kiszolgáltatott emberek vagyunk, mert a táplálék, a kenyér közvetlen összefüggésben áll életünkkel és halálunkkal. Aki nem vesz magához táplálékot, az előbb vagy utóbb meghal. Aki Jézusnak hátat fordít, Tőle eltávolodik, annak bekövetkezik a lelki halála. Aki azonban Jézushoz megy: „többé nem éheznek, s ... nem szomjaznak soha” (Jn 6,36).

A csodálatos kenyérszaporítás átélői tapasztalták, hogy Jézusnak van valamilyen hatalma (vö. Jn 6,1-15). Számukra a mózesi manna csoda megismétlése lett volna elfogadható bizonyíték annak, hogy Jézus Isten küldötte, Messiás. Ha ezt igazolni tudja a manna csoda megis-

métlésével, akkor hisznek neki és öböne. Ennek érdekében hivatkoztak most a zsidók arra, hogy „*Atyáink mannákat ettek a pusztában*” (Jn 6,31) az ígért földjére történő vándorlásuk idején. Ezt úgy értékelték, és a későbbi hagyomány úgy beszélt róla, mint égi kenyérről, amelyet Mózes közvetített. Jézus felismerte, hogy összehasonlították Mózesrel, ezért így felelt: „*Bizony, bizony, mondom nektek: Nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az igazi mennyi kenyeret*” (Jn 6,32). Jézus ebben a válaszában leszögezte, hogy nem Mózes adta a mannákat, hanem az ő mennyi Atyja, gondviselő irgalmából. Mózes csak az Atya eszköze volt, és még a manna is csak előképe annak a másféle kenyérnek, amely nem a test, hanem a lélek táplálékául fog szolgálni.

A zsidóságban megvolt a Messiás személyéhez kapcsolódó váromlás, hogy ő majd állandósítani fogja a manna-táplálékot. Ennek az ideje most jött el. A kérdés csak az, hogy az Atya hogyan adja ezt a kenyeret. Jézus olyan kenyérről beszél, amely eredete valóban az ég, és biológiai életet felülmúló, üdvösséges hatása van.

Jézus az Atya adománya minden ember számára

„*Mert az az Isten kenyere, aki alá száll a mennyből, és életet ad a világnak*” (Jn 6,33). Ebből felismerhető a mennyi kenyér két sajátossága: 1. a mennyből szállt alá (amit nem állíthatunk igazi értelemben a mannáról, mert cserjén nőtt eledel volt), és a 2. sajátosság: életet ad a világnak. A manna csak a zsidó népet táplálta

a pusztában, de az égi kenyérrel Isten az egész világ üdvösségéről gondoskodott.

Jézus hallgatósága még mindig csak valami földi táplálékra gondolt: „*Urunk, adj nekünk mindig ebből a kenyérből!*” (Jn 6,34), mint annak idején a számariai asszony is az elővízről szóló kinyilatkoztatás elhangzásakor (vö. Jn 4,15). Jézus minden további magyarázat nélkül kijelentette önmagáról: „*Én vagyok az élet kenyere*” (Jn 6,35). Benne beteljesedett mindaz, amit az előbb az új, égi kenyérről elmondott. Az igazi mennyei kenyér nem földi táplálék, hanem a megtestesült örök Ige. Ő a mennyei Atya adománya mindenkinek. Jézus Krisztus Isten totális és radikális önközlése a világnak.

„Én vagyok az élet kenyere.” Jézus nem kenyeret akar adni, hanem el nem múltó életközösséget Istennel

Éreznünk kell e kijelentés semmihez sem mérhető horderejét: Ha Jézus megvallja önmagáról, hogy Ő az élet kenyere, akkor kapcsolódik ahhoz az isteni kinyilatkoztatáshoz, amelyben Mózes részesült meghívásakor. Isten feltárta előtte a nevet: „*Én vagyok, aki vagyok*” (Kiv 3,14). Az „én vagyok ...” szavakkal üzeni Jézus: Őbenne jelen van Isten számunkra, hozzánk fordul. Jézus személye Isten hatékony és hatalmas jelenlétének az új és végérvényes módja, ezért azt az örök életet közvetíti, amelyben már nem gyötri az embert a földi éhség és szomjúság. Hozzá fordulása már nemcsak védelemre és vezetésre irányul, hanem személyes életközösségre. Nem kenyeret akar Jézus adni, hanem el nem múltó életközösséget Istennel.

Jézus arról az életről tanúskodik és abban az életben részesít, amely felülmúlja a csupán emberi létezését, és legyőzi a halált

Az élet jelentése túlszárnyalja a biológiai értelemben vett fogalmát. Az életnek egy másik fogalmával találkozunk itt, amelynek jelentésskálája a következő: átfogó értelemben elevennek és egészségesnek lenni, jól érezni magát. Egy magasabb rendű, igazi életet, életes életet jelentő szó ez. Benne van az Istenre, a szentháromságos életre hangoltság, amely felülmúlja a csupán emberi léte-

zés, és legyőzi a halált. Ennek az alapangoltságnak a hiányában nincs eleven, egészséges élet sem személyes, sem társadalmi szinten.

A kenyér közvetlen összefüggésben áll élettel és halállal

A kenyér az élet alaptápláléka, egyben jelképe mindannak, amire az embernek valóban szüksége van az életben. A kenyérhez, vagy általában a táplálékhoz való viszonyunkra érvényes, hogy kikerülhetetlenül függünk tőle. Táplálék nélkül nem élhetnénk. Amit a kenyér tud nekünk nyújtani, azt nem tudjuk semmiféle módon önmagunknak önmagunkból biztosítani, még a legtisztább gondolatok, vagy a legátgondoltabb tervek segítségével sem. Akinek nincs mit ennie, vagy nem eszik, az meghal. Ez nem akaratunktól függ; ez egyszerűen adott. Természetünknel fogva vagyunk ráutaltak a kenyérré.

„Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha” [Jn 6,36].

Az élet kenyere összetélt a késői zsidó irodalom mint metaforát alkalmazta. Ez a kenyér elválaszthatatlan kapcsolatban áll az örök élettel: „*Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha*” (Jn 6,36). Ebben az összefüggésben a hozzá közeledésről beszélt, még nem a kenyér evéséről. Hozzá menni azt jelenti, hogy Őt hittel befogadni, és azonosulni vele és küldetésével. Hitünkön keresztül kötjük életünket az Ő életéhez, és ezzel kezdetét veszi a Vele való személyes közösség. Jézusban hinni annyit jelent, mint Vele élni; hagyni, hogy vezessen; rábízni életünket; és engedni, hogy rendelkezzen velünk, alakítson és formáljon bennünket az Ő szíve szerint.

Aki befogadja őt, annak számára ő egyszerre étel és ital. Jézus önmagával táplálja hitünket. Az Ószövetségben a bölcsesség táplálta befogadját, az Újszövetségben Isten megtestesült Igéje. Mekkora különbség! Ennek tudatát soha ne hagyjuk elhalványodni küzdelmeink közepette sem!

Dr. Krakomperger Zoltán
általános helynök
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Sík Sándor: MEGÉRTETTEM, HOGY KENYÉRNEK SZÜLETTEM

Van, aki toronynak születik, és van, aki remetének,
Van, aki őrlő száznak, és van, aki csemegének:
Engem magnak vetett a Magvető,
És kenyérnek, annak is feketének.

Mintha csak játszani, bújtam elő Meleg mélyedből, drága földem, Kíváncsian, szelesen, zölden. Babusgattak öreg barázdák, Hízalagattak kövér májusi pásztyák, Éreztem a jó napsugarak csókját, Míg körültem pitypalatty furulyáz, És borzas szelek játszanak fogócskát. Így nő ki nyurgán fiú és kalász.

És éreztem, amint a fürtös száron Az Isten ujsa végigsimogat, S rámtelt a törvény: minden búzaszálon Csak egy kalász marad. És itt a pecsét is a szívemen: A Szűz Mária áldott képét Viseli minden búzaszem.

Aztán levágtak, a szérűbe hordtak, Verejtes nyárban csépen meghadartak, Malomba vittek őrletők, Két kő között megtörtek ők, Azután sötét kamrába kerültem, És megsüppedtem (puha liszt), és magam merültem.

Aztán egy koporsószerű Mély tekerőbe dobtak, Két bütykös nagy tenyér belémmerült, És nekifogtak: És addig téptek, szaggattak, tepertek, Öreg kovással úgy-úgy elkevertek, Hogy sírtam, és a könnyeim cuppogtak. De addig nyúzott a két hadaró, Míg elmúlt bennem minden savanyúság, S nem állta görccsel rossz csomó Tésztámnak tiszta belehúsát, S igaz kenyér törvényeként Színig dagadtam az edényt.

Úgy majd aztán a kemencébe raknak, Míg porhanyó leszek és szép piros, Meleg cipő, kívánatos. Mert kínban kel meg a kenyér Emberfalatnak.

Keresztény szimbólumok 5. Főnix

A korábban bemutatott szimbólumok (bárány, galamb, hal, pelikán) arról tanúskodnak, hogy a keresztény művészet felhasználja a természeti jelenségek ember által megismerhető, reális tulajdonságait a láthatatlan, transzcendens valóság érzékeltetésére. Ugyanezt a módszert használta Jézus is a példabeszédekben.

A kereszténység már az első századtól – az apostolok missziós tevékenysége révén – fokozatosan kilép a közel-keleti (zsidó) kultúrából, és egyre inkább az európai görög–római műveltségbe ágyazódik be. Ennek a korai inkulturációnak nyomait őrzik azok a keresztény szimbólumok, amelyek nem a reális természeti jelenségeket, hanem a görög–római mitológia lényeit használják fel krisztusi tartalmak megjelenítésére. Ilyen ősi szimbólumnak tekinthetjük a városunk és a református egyház címerében szereplő főnixmadarat is.

A főnix mondája az ókori Egyiptomból a görög Hérodotosz nyomán került az európai kultúrába. A vörös-arany tollú tűzmadár, a főnix mítosza azonban még évezredekkel régebbi, talán az ősi Kínából származik, ahol egy 7400 éves régészeti lelet igazolja, hogy a madarak királyának és a kegyelem jelképének tartották, és hittek földi létezésében. Az óegyiptomi *Halottak könyve* Ré napistennel kapcsolatban említi ezt a csodálatos madarat. A főnix-mítosznak még számos változata van; terjedésének minden szakaszát nem is lehet kimutatni. Még az ógörög irodalom is többször dolgozta fel, eltérő elemekkel. Sőt, a főnix „feltámad” Shakespeare *Viharjában* éppen úgy, mint korunk népszerű regényében, a *Harry Potter*ben.

Hozzánk azonban a keresztény értelmezés áll a legközelebb. A korábban bemutatott pelikán szimbólumhoz hasonlóan a főnix mondája is szerepel a

kb. Kr. u. 200-ból származó természetismereti és vallási iratban, a *Physiologus*ban. Az ebben leírt monda szerint a főnix egy pompás indiai madár, amely ötszázévenként Libanonba repül, hogy az ottani cédrusok illatát magába szívja, majd így megtisztulva folytatja útját Egyiptomba, a Napvárosba (Héliopoliszba), ahol egy oltárra fészkel, és ahol a Nap tüzetől lángra lobban és porrá ég. Másnap a pap a hamuban egy férget talál, aminek szeme láttára szárnya nő, a harmadik napra pedig visszanyeri eredeti alakját, és hazarepül Indiába. A *Physiologus* ezt a mondat Krisztusra vonatkoztatja: „Azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet, hogy majd újra visszavegyem. Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem.” (Jn 10,17-18) Az ókori irat tehát a főnix fogalmához társítja Krisztus önfeláldozását és harmadnap feláldozását.

A Biblia természetesen nem említi a főnix motívumot. Az *Apostolok Cselekedeteiben* (27,12) szereplő Főnix egy krétai kikötőváros neve, ahol Szent Pál – római útját megszakítva – a telet töltötte. A név görögül *föniciait*, azaz *bíborvöröset* jelent.

Mivel a főnix nem valódi élőlény, hanem több népi kultúra mitológia madara, ezért szimbólumként is különféle alakban ábrázolták. Ismerünk fácánhoz, lúdhoz vagy sashoz hasonló ábrázolást is, de a gólya (Egyiptom) vagy a páva (Kína) alak is előfordul. Ókeresztény szimbólumként dicsfényel (Nap) jelenik meg, ezzel is utalva a *Krisztus*-jelentésre.

A többféle főnix-monda egyes elemei keveredtek, az újabb korokban kivesztek a köztudatból, a szimbólum profanizálódott; mára inkább csak az örök életerőt, a hamvaiból új életre kelést jelenti. Ilyen értelemben válhatott – a tűzvészek után mindig újjáépülő – Debrecennek is jelképévé. Nekünk azonban a címerben is a feltámadt Krisztust jelenti, akárcsak a városunk másik címerállata, a bárány is.

Ez és a hasonló, sűrített jelentésű szimbólumok elvezetnek minket a keresztény kultúra gazdagságának és egyházunk két évezredes inkulturációjának felismeréséhez és tiszteléséhez.

Keresztesné Várhelyi Ilona
irodalomtörténész, múzeológus

Szívünk temploma szakrális térré teszi otthonainkat

Jézus tudja, hogy mi lakik az emberben, mi lakik bennem. Ismeri gyöngeségeimet, bűneimet, erényeimet, emberségemet, és mégis szeret. „Tudta, mi lakik az emberben” – olvassuk „A templom megtisztítása” című (Jn 2,13-25) evangéliumi szakaszban.

Ferenc pápa – aki most Irakban építi Isten országát, a békét – egyik alkalommal a gyónással kapcsolatban így fogalmazott: „Isten szemében előbb vagyok én, akit szeret, és csak utána következnek a hibáim, a bűneim”. Jézus azért jött el erre a világra, hogy megszentelje a templomot, amely az Isten háza és minden olyan hely, ahol Ő jelen van. Isten minden ember szívében ott akar lenni, így az ember szíve is templom.

Sokan úgy gondolják, hogy van olyan állapot, ahová nem kell beengedni Istent, és a mai világban már nincs szükség templomokra. Van, aki azt mondja, tudok úgy is hívó ember lenni, ha nem járok a templomba.

Mi a templom?

A templom az a hely, amely különbözik a profántól, szent, szakrális tér, benne Istennel találkozunk, aki megérinti a szívünket és megtapasztaljuk az Ő szeretetét.

A szent azt jelenti, hogy létezik, Istenhez tartozó. A világ fő problémája nem a járvány, a vírus, bármilyen szörnyű is az, hanem az Isten nélküli élet. Nélküle az ember bizalmatlan, és nem úgy tekint embertársára, ahogyan az Isten tekint a másikra, nem tud jól szeretni, elfeledkezik arról, hogy az emberség a legnagyobb dolog a földön.

Ha én vagyok a viszonyítási pont, minden viszonylagossá válik

Az ember tud gondolkodni, szeretni, áldozatot hozni, felelősséget vállalni másokért.

„*De amikor nincs templom, viszonyítási pont, vagy éppen az ember saját maga az, akkor elveszíti Istent, és minden viszonylagossá válik, nem lesz biztos pont az életében. Amikor minden hozzá igazodik, elfeledkezik arról, hogy az igazi boldogság abban van, ha másokat szeret, másokért áldozatot hoz, Ferenc pápa szerint: amikor kilépve önmagából elindulok a másik ember felé, amikor elindulok Isten felé.*

Nem vita kérdése, hogy kell-e templomba járni

A jelen helyzetben a Magyar Katolikus Püspöki Kar visszavonásig felment a szentmise látogatás alól, így a vasárnapot otthonainkban is megszentelhetjük, de általában nagyon is fontos, hogy bekapcsolódjunk az Egyház közösségébe, a templomba. A nyugat-európai nyelveken a templomra és az Egyházra ugyanazt a szót alkalmazzák. A templom közösség.

Amikor templomba megyünk, bekapcsolódunk a közösségbe, akkor megvalósítjuk azt, amit Szent Péter apostol ír: „*mint élő kövek, épüljetelek lelki házá*” (1Pét 2,5). Mi mindannyian egy-egy élő kő vagyunk. De ne legyünk faragatlan kövek! Faragjuk magunkat, hogy minél inkább bele tudjunk illeszkedni az Egyház közösségébe, abba, amit Jézus titokzatos testének nevezünk.

Az Egyház Jézus Krisztus titokzatos teste

Jézus erről a testről beszél, amikor azt mondja: „*Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem*” (Jn 2,19). Szent János apostol meg is jegyzi: „*saját teste templomáról beszélt*” (Jn 2,21). Jézus, amikor megtisztítja a templomot, próféta cselekedetet hajt végre. Szerette a templomot, könnyezve jövendölte meg annak pusztulását, de már egy új temp-

lomról, új közösségről, Isten új népéről beszél. Ezt nevezzük mi Egyháznak. A templomban Istennel találkozhatunk, aki megérint bennünket. Benne növekszik a hitünk, és ott a figyelmünk az örök dolgokra, az örök életre irányul.

A tudomány mellett szükség van a hitre

Sokan mondják, hogy a mai világban nincs szükség a hitre, elég a tudomány. Fontos a tudomány jelenléte, de arra nem lehet mindent, a személyes életünket sem ráépíteni.

„*Mit tud mondani a tudomány a szeretetről, a másik emberért hozott áldozatról, a szeretett személyről, az én édesanyámról? Minderről a hit képes beszélni.*

Nem a tudománnyal van a baj, hanem azzal, hogy ki akarjuk iktatni Istent az életünkéből, tagadjuk, hogy létezik szakrális tér, szent hely. Nyugat-Európában sorra zárják be a templomokat, mert nincs szükség rá, és átalakítják éttermekké, könyvesboltokká, kiállítóteremmé, kávézókká.

Szívünk temploma szakrális térré teheti otthonainkat

De mi azt mondjuk, igenis szükség van arra, hogy Istennel találkozzunk templomainkban, hogy a hitünk növekedjen, a reményünk megerősödjön, hogy Jézustól megtanuljunk szeretni. Akkor a találkozás révén megszentelődünk, a mi szívünk temploma megtisztul, szent, szakrális tér lesz, és amerre járunk, otthonainkat is megszenteljük szeretetünkkel, jelenlétünkkel. Ez mind ahhoz segít hozzá, hogy építsük Isten országát.

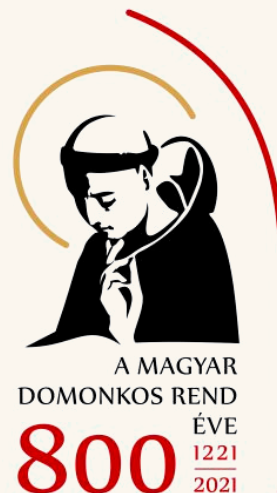
Jézus meg akarja tisztítani a szívünk templomát, és meghív bennünket, hogy erősödjünk, és a feltámadás hitében szemléljük életünket, áldozatainkat, szenvedéseinket, szeretetünket, visszaemlékezve az Istennel való találkozásainkra. Hiszen „*Amikor föltámadt a halálból, tanítványai visszaemlékeztek ezekre a szavakra, s hittek...*” (Jn 2,22).

Nekünk is jusson eszünkbe életünk minden napján Jézus tanítása, hogy két lábon járó templomokként, krisztushordozókként, igazi keresztyénekként tudjunk élni.

Palánki Ferenc
debrecen–nyíregyházi megyéspüspök

Fotó: Szabó Dávid

Kettős jubileumot ünnepel idén a magyarországi domonkos közösség Szent Domonkos halála és a Magyar Domonkos Rendtartomány alapításának 800. évfordulója alkalmából. A debreceni rendházban élő domonkos közösség plébániai feladatokat is ellát, ahol Górski Jacek OP plébános vezetésével Major Pius, dr. Leszkovszki Pál, Tokodi László domonkos atyák és Dezse Péter domonkos testvér szolgálnak.

Gyógyszerkutató orvos, zenetanár, építőmérnök, banktisztviselő, lengyel kultúrából érkező domonkos atyák változatossá, színessé teszik a debreceni közösség életét.

Górski Jacek OP atya a lengyelországi Sławnóból származik, a krakkói anyarendházból 1993-ban érkezett misszióba Magyarországra, és azóta is itt él; hivatalának nagyobb részét a debreceni rendházban töltötte.

– A missziónk határozatlan időre szól. A Szent Domonkos Rend nemzetközi rend, ez azt jelenti, hogy bárhol szolgálhatunk a világban, és ha megtaláljuk a helyünket, nem kell visszatérnünk. Az anyatartomány örül annak, ha más országban otthonra találunk.

Közel háromévtizednyi szolgálat után elmondható, hogy otthonra találtál Debrecenben?

– Azt gondolom, igen. A legtöbb időt itt töltöttem, időnként 2-3 évre „száműzetésbe” kell mennünk másik magyarországi közösségbe, majd újra visszaküldenek ide. Két év múlva fog lejárni a debreceni mandátumom, nem tudom hogyan alakul azután.

Mit szeretsz ebben a városban?

– Ez jó kérdés. Szeretem a missziós kihívásokat, az olyan helyzeteket, amelyek alakíthatóak a pasztorális életben, ahol a hívek nyitottak, a régi hagyományok nem nyomasztanak, korlátoznak, hanem – a jó gyakorlatokat megtartva az idők jeleit figyelembe véve – újak is bevezethetők. Az elmúlt időszakban tettük át a vasárnapi gyermekmiséket délutánra, 5 órai kezdéssel. Nagyon népszerű az új időpont a családok, a hittanosok körében, és vonzza

az újabb híveket is. Azt gondolom, az egyházközség tagjaival együtt mindannyian szabadságot élünk meg ebben a közösségben. Bővülnek a csoportok, nyitottak vagyunk a városi kezdeményezésekre, és arra is, hogy világi kulturális intézményekkel közösen szervezzünk eseményeket. Ezekre is számtalan példa volt már.

A domonkos lelkiséghez hozzátartozik a nyitottság. A máshol megtapasztalt, jól működő dolgok elemeit beépítjük a pasztorális munkánkba. Azt gondolom, nekünk, domonkosoknak itt a helyünk, mert az emberekkel nem csak az érzelmeken keresztül, hanem intellektuális szinten is létrejön a párbeszéd.

Ebben a dimenzióban mi jól érezzük magunkat, színes a hívek közössége is. Még a külföldi diákok is nálunk találtak otthonra. A vasárnaponkénti angol nyelvű szentmiséken telt ház van, utána közösségi alkalmak; vidám délutánoktól, estéktől pezseg a plébániai élet. Van, amikor igény szerint lengyel nyelven is mutatunk be szentmisét a zárándokok, vagy az itt élő lengyel származású családok részére. Tehát nem egy homogén társadalmi réteget mondhatunk magunkénak, hanem egy színes, vitális, dina-

mikusan, pozitív irányba változót, ahol mindenki megtalálja a helyét.

– A színes, impulzív, dinamikus élet egy sok évszázados rendi hagyományra épül, megteremtve a stabilitást. A világi lelkipásztorok egyedül élnek a plébániákon, míg a szerzetesek közösségben. Mi tartja meg a közösséget?

– Ami leginkább összeköt bennünket, az a napi szentmise, a rózsafüzér imádkozása, a reggelente végzett szentségimádás és naponta három alkalommal a közös zsolozsmázás. A hétköznapi ebédnél is mindenki jelen van, és vasárnap esténként másfél óras szabadabb, kötetlenebb társalgással zárjuk a hetet. Kéthavonta házi káptalant tartunk, ahol megbeszéljük a jövőre vonatkozó terveket, ünnepeket, fontos eseményeket. Ezek az együtt töltött idők összekovácsolnak, családdá formálnak bennünket. Találkozunk más magyarországi rendtársainkkal is, és számomra kiemelten fontos, hogy a krakkói anyaházat is időnként meglátogassam.

A gyökerekhez időnként vissza kell térni, hogy megerősödjünk identitásunkban.

– A lengyel tartományból indultam, ott végeztem a teológiai tanulmányaimat.

” **Amikor visszamegyek a krakkói klauzúrába, szó szerint azt érzem, mint amikor a halat visszadobják a vízbe. Ott a hagyományos közösségben sokan vannak, és többnyire fiatal szerzetesek élnek. Az ott eltöltött néhány nap elég ahhoz, hogy helyrebillenjen, megerősödjön a rendi identitásom, hogy újult erővel folytathassam a missziós munkámat.**

Meg kell találni az egyensúlyt a régi kolostori élet és az itteni életem között. Egy misszionáriusnak is vissza kell térni időnként az anyaházba, az eredeti forráshoz, hogy újra és újra önmagára találjon.

– **A jubileumi évben milyen programokkal ünnepel a debreceni közösség?**

– Országos novellairó pályázatot hirdettünk, amelyre várjuk a jelentkezéseket. Szeretnénk meghívni Palánki Ferenc megyéspüspök atyát a jubileumi szentmisével egybekötött templomszentelésre, valamint azt is tervezzük, hogy az emlékévre bronzból készült alkotást fogunk elhelyezni a templomkertben. Szent Domonkos ereklyéje átvitelének ünnepe is nagyobb ünnep keretében zajlik majd. Szent Domonkost halálakor Bolognában temették el a Szent Mihály-kolostor templomában, majd az 1234. május 24-én történt szentté avatása után a tiszteletére épített díszes San Domenico-templom gótikus kápolnájába vitték át, ahol most is nyugszik. Ezt a napot a szerzetesek nagy ünnepként ülik meg.

Augusztus 8-án az egyházközségünk híveivel részt veszünk a központi do-

monkos család találkozásán Budapesten, amelyen a szerzetesek, szerzetesnők, világi domonkosok és a domonkos templomok hívei vesznek részt. Ezeken

kívül még számos esemény, köztük lelkigyakorlatok, máriapócsi zarándoklat, kiállítás is színesíti majd az évet.

Kovács Ágnes

A zene Istenhez emelt

A zenetanár végzettségű Major Pius OP 1946-ban született Hódmezővásárhelyen. Mint domonkos atya, 1990 óta szolgál Debrecenben. Lelkipásztori feladatai mellett a helyi zenei élet fontos képviselőit és a fiatal zenészeket segíti jelenlétével; koncertjei városszerte ismertek.

Gyermekkorában vallásos nevelésben részesült, 10 évesen járult először szentáldozáshoz, majd évekkel később, 1969-től a II. Vatikáni zsinat utáni liturgikus megújulás teljesen elvadásította őt a templomtól. Elmondása szerint 10 percnél tovább nem bírta elviselni a szentmisét. A klasszikus zenén felnövő fiatalember vallásgyakorlásának az egyre nagyobb népszerűségnek örvendő gitáros misék sem kedveztek. A 10 éves kora óta a zene különleges világával ismerkedő tehetségre később nagy hatással volt tanára, Szabó András művészdiplomás zongoraművész, aki – bámulatos módon – arra is képes volt, hogy balkezes zongoraversenyt adjon; ismerte Bartók összes zongoraművét. Szédítő volt, ahogyan játszott – fogalmaz Pius atya,

aki a kiváló mestere hatására belendült a zongoratanulásba.

A kisközösség tagjai imádkozták vissza a templomba

A gimnázium elvégzése után a szegedi konzervatóriumba járt, majd a diploma megszerzése lehetővé tette, hogy 12 éven keresztül zongoratanárként keresse a kenyerét. Az Egyházhoz való visszatérését egy szintén zenész (hegedűművész) domonkos barátjának köszönheti, akivel még a konzervatóriumban ismerkedett meg, és aki a belvárosi templomban szolgált káplánként. Az atya meghívta őt az egyházközségben működő kisközösségbe. Ott imádkoztak

Fotó: Szabó Dávid

Pius atyáért, hogy el tudja fogadni a zsinat utáni előírás szerint celebrált szentmisét, és végül, ahogy fogalmazott, valahogy *beszélődött* a templomba. 24 éves volt, amikor végül be tudta fogadni a Szentlélek ajándékainak kegyelmét is.

Hálás, hogy a bencések nem fogadták be

Zenetanárként gyakran engedélyt kért a szegedi belvárosi templom plébánosától, hogy gyakorolhasson az orgonán; az orgonaművészet alapját, Bach orgonaműveit szerette volna megismerni. Közben szívében a szerzetesi szolgálatra készült, ezért a bencésekhez jelentkezett, de, mint mondja, köszönettel tartozik az akkori elöljárónak, hogy elutasította őt, mert így legalább rátalált az igazi helyére. „Azt mondják, nem mi választjuk a Domonkos-rendet, hanem Szent Domonkos választ bennünket” – fogalmazott Pius atya. Teológiai tanulmányait a szegedi szemináriumban végezte el.

Az első szeminarista éve után *Bergou Géza Imre OP*, a rangidős, megbecsült domonkosok egyike volt az, aki felvette őt a rendbe, majd nála tette le az örökfogadalmát is, és – az újjászületést

jelképezve – V. Pius pápa után a Pius nevet vette fel. Mindez a szerzetesrendek szétszórásának idején történt.

Mint a komolyzene nagy klasszikusait, Pius atyát is a zene emelte fel Istenhez

Útkeresés volt ez, és a zene Istenhez repítette a lelkemet. Ez vezetett a szerzetes-papi hivatáshoz.

Bach minden szerzeménye után azt írta (latinul) a kottalapra, hogy *Istené a dicsőség*. Amikor *Haydn*-t megtapsolták a Teremtés című oratóriuma bemutatója után, szembefordult a közönséggel, és az ég felé mutatott. Mélyen hívő volt. *Beethoven* is hitt Istenben, *Chopin* szentségekkel megerősítve tért vissza Teremtőjéhez. *Liszt Ferenc* édesapja, *Liszt Ádám* is ferences szerzetesnek készült. Amikor apa és fia koncertkörúton Európát járták, egyszer csak Ferenc az apja elé állt, és közölte vele, hogy pap szeretne lenni. *Liszt Ádám* szelíden lebeszélte fiát erről a gondolatáról, és azt mondta, hogy az ő hivatása a zene, abban fogja dicsőíteni Istent.

A fiatal *Liszt Ferenc* 20 éves korában négy órát töltött a templomban az Oltáriszenteség előtt. Koncertkörút-

jait 38 éves korában fejezte be, majd 10 évet Weimarban töltött, végül Rómában telepedett le. Ott magára öltötte a papi reverendát, amit többé nem vett le, végezte a breviáriumot, a rózsafüzér-imát. Budapesten, a Liszt Ferenc Múzeumban látható a breviáriuma, a szemüvege és a rózsafüzére. Amikor letelepedett Rómában, az első szállása a domonkos kolostorban volt, ahol kapott egy cellát, egy pianínót, azon komponált további műveket, köztük több egyházzenei műve is született. Fő alkotása a *Krisztus* című oratóriuma.

Pius atya a zenei tehetségével a debreceni közösségének lelkét is Istenhez emeli; népszerűek a templomkertben tartott nyári estei hangversenyei. A szegedi konzervatóriumban töltött évekről megmaradt a jó kapcsolata Mohos Nagy Éva operaénekesssel, aki később a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karán az Opera Tanszék vezetője lett. Vele és a tanszék hallgatóival igen nagy sikerű estétet tartottak.

„Mindig Istennek játszom”

„*A zene mindig Neki szól. Ha leülök a zongorához, közben csak Rá tudok gondolni, és már korán reggel is Neki köszönöm meg az ébredést. Tulajdonképpen ez is egyfajta imádság.*”

A zongorázást és az imádkozásomat gyakran megakadályozza a gyógyíthatatlan migrénes fejfájásom. 50 éve szenvedek tőle.

De a legszebb imádság a szenvedés. Szent Pió atyához sokan mentek gyógyulásukhoz kérve az ő közbenjárását, és meggyógyultak. Pió atya azt mondta erre, ha tudnák, hogy a betegségük milyen hatalom, akkor nem kérnék a gyógyulást. Ő 50 évig viselte a stigmákat, Jézus Krisztus öt sebéit.

Azt tudom mondani, hogy a fájdalom egyenes úton tart, és erősít a hitben is. Kitüntetésnek kell venni a szenvedést. Ha az emberek tudnák, hogy a földi szenvedést milyen mérlegen mérik a mennyországban, akkor mindenki csak szenvedni akarna. Semmire nem vágyom már. Célegyenesben vagyok – fogalmazott Major Pius OP atya.

Kovács Ágnes
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A szerzetes pap, aki az orvosi egyetem mellett titokban végezte el a szemináriumot

Dr. Leszkovszky Pál OP atya 1934-ben született Budapesten; több különleges, magát az ember létezését átfogó hivatást tudhat magáénak. Orvos, gyógyszerkutató, domonkos szerzetes és pap, aki több mint 20 éve gazdagítja a debreceni domonkos közösséget. Pál atyával életéről, hivatásáról Szabó Dávid sajtóapostol beszélget.

Előbb léptem be a Domonkos-rendbe, mint ahogy beiratkoztam volna az orvosi egyetemre. Érettségi előtt álltam, amikor hívást éreztem a papi hivatás felé. Istenkeresésem és a domonkos kispapok magisztere révén felismertem, hogy a Domonkos-rend az, ahova igazán készülök. Még középiskolás voltam, mikor a papi hivatás motoszkált a lelkemben. Sajnos, édesapám ellenezte ezt az egészséget, de nem adtam fel a vágyamat, hogy pap lehessenek.

1953-ban érettségiztem, abban az időben – a szerzetesrendek feloszlatása utáni években – szó sem lehetett arról, hogy pap legyek. A Domonkos-rend magyar tartományfőnöke mégis arra az elhatározásra jutott, hogy fel kellene venni a rendbe fiatal embereket, ha kell, titokban, hogy ne haljon ki egészen a rend. Ekkor éreztem, hogy itt a lehetőség, megnyílik Tündérország kapuja, amelyről még fiatalabb koromban olvastam és vártam, hogy egyszer eljőjön.

Háromukat választottak ki a közösségből, míg végül ketten beléptünk a rendbe, a legszigorúbb titoktartás mellett, még a szüleinknek sem mondhattuk el. Ez szintén 1953 nyarán történt.

Ezzel párhuzamosan kitűnő eredménnyel zártam a tanulmányaimat. Szükséges volt egy foglalkozás a civil életben is, ugyanis titokban voltam kispap. Az osztályfőnököm az orvosi egyetemet ajánlotta, amely édesapámat is lelkesítette. A tartományfőnök és az

Fotó: Szabó Dávid

idősebb páterek szintén támogatták ezen elképzelésemet, a tanulmányaimat, és azt mondták: jó lesz, ha elvégzem az orvosi egyetemet, amely hosszabb ideig tart, mint más képzés, így nagyobb az esély arra, hogy közben bekövetkezik a rendszerváltozás.

Egyetemi tanulmányaim mellett titokban végeztem el a rendi tanulmányokat is.

Az orvosi egyetem elvégzése után letöltöttem a kötelező katonai szolgálatot, és utána, 1960-ban ünnepélyes fogadalmat tettem a rendben, miközben állást vállaltam a Chinoin Gyógyszergyárban mint gyógyszerkutató. Eredetileg az egyetemen szerettem volna maradni az Élettani Intézetben, de, sajnos, ez nem volt lehetséges, mert nem voltam KISZ-tag. Többek között ezért sem kaptam állami kitüntetést a doktorrá avatásomkor.

– 1963-ban szentelték pappá Zsám-békon. A papi hivatás szentsége megpecsételte életének további irányát.

– Számomra mindig is a papi hivatás volt az elsődleges, de emellett igyekeztem komolyan venni a kutatómunkámat is.

Nyilvános papi szolgálatom idején kisegítő lelkészként is működtem a budapesti Lengyel Plébánián, a Domonkos Plébánián, az Örmény Katolikus Lel-

készésen, 2010-től pedig lelkipásztor-ként szolgálom a debreceni Szent László Domonkos Plébánián. A Magyar Katolikus Orvosok Szent Lukács Egyesületének lelkipásztora vagyok, egyben a MKO Szent Lukács Tudósítóját is szerkesztem.

– Megismerhető-e teljes egészében a testből és lélekből felépített ember?

– Senki sem ismeri teljesen. Ha össze tesszük az orvostudomány összes ágát, még akkor is sok ismeretlen, tisztázatlan dolog van előttünk. Az orvostudomány fejlődik; mindig történnek újabb felfedezések, kutatási eredmények. Én több mint 60 éve végeztem el az orvosi egyetemet; azóta is rengeteg felfedezést tett már az orvostudomány.

– Mi a véleménye a hit és az ész kapcsolatáról?

– Alapvetően összefüggenek. Ész nélkül elképzelhetetlen a hit, hiszen olyan igazságokról van szó, amelyek nem érzékletes tapasztalással foghatók meg, hanem fogalmak alkotandók róluk. Tehát az értelmi tevékenység elengedhetetlen ahhoz, hogy hittel éljünk.

Amit világosan kellene látnunk, az az, hogy van a természetes világrend és van egy természetfölötti világrend.

Ez utóbbihoz kapcsolhatók az olyan értelmi és érzelmi aktusok, amelyek nem köthetők a természetes világhoz. Ezeket egyedül Isten adhatja meg nekünk. Ez az, amikor valaki teljes hittel elfogadja a keresztény igazság teljességét, Jézus Krisztust.

A természetfölötti világhoz köthető hitnek vannak elemei, amelyek nem feltétlenül a hithez tartoznak. Az, hogy Isten létezik, értelemmel lehet bizonyítani. Ha nem lenne értelmünk, nem lenne mire építkeznie a hitnek. Más irányban terjed ki a hit ismerete és más irányban van, amit a természettudomány kimutatni tud.

Jézus Krisztus valóságos Isten; ez a hit misztériuma. Az, hogy Ő valóságos ember, lehet tapasztalni, kézzel érinteni, például eucharisztikus csodákban, mint már történt korábban, amikor is harántcsíkolt szívizomzatot találtak a szent osztyában. Alig hiszem, hogy ezt a csodát hit nélkül el lehet fogadni.

Különálló valóság a hit, különálló valóság a természetes ismeret, amely Istenre is vonatkozik. Ez szolgál alapul a hit felépítéséhez, mert értelem nélkül nincs hit.

– **1989-től, a közösség újjáalakulása-
kor először a budapesti, majd a szent-**

endrei, végül 2010-ben a debreceni közösséghez került. Akkor az orvosok lelki vezetésének feladatait, valamint angol nyelvű szentmisék bemutatását is vállalta, és a világi domonkosok helyi közösségének is lelkipásztora.

– Hirdettem orvosok részére találkozót, időnként 4-en, 5-en összejöttünk, de, sajnos, nem tartott hosszú ideig. Elgondolás volt inkább, mint megvalósult vezetés. Ezután volt, hogy előadásokat szerveztünk dr. Kellermayer Miklós professzorral, aki a pécsi egyetemen sejt kutatással foglalkozik. Később meghívtunk országosan ismert előadókat is, hogy színesebbé tegyük az anyagot. Dr. Csókay András is tiszteletét tette nálunk előadóként, aki mostanra világhírű lett a szakmában.

– **Szolgálatának legfontosabb missziója az életvédelem. Mit tesz ön e téren, hogyan tud segíteni az életvédelem területén? Debreceni szolgálata során ez miben mutatkozott, mutatkozik meg?**

– Amikor 2010-ben Debrecenbe kerültem, első és fő tevékenységem volt egy karizmatikus újság rovatvezetése, ahol mindig helyt adtam az életvédelemnek, abortuszellenes felszólalásoknak és

állásfoglalásoknak. Aztán volt, hogy felvonulást szerveztünk a Szent László-plébániáról a Szülészeti Klinikára dr. Téglásy Imrével, az Alfa Szövetség elnökével. Itt átnyújtottuk azt a kérést az Alfa Szövetség nevében, hogy legalább az évnek bizonyos napjain ne végezzenek abortuszt. Először azt mondtam Téglásy úrnak, hogy nincs értelme, mert a többi napon nevetve megteszik, és bepótolják az elmaradt műtéteket. Mire ő elmagyarázta: az a tény, hogy néhány napon nem végeznek abortuszt, annak az elismerése, hogy nem helyénvaló, amit tesznek.

Ami nem teljesen életvédelem, de köthető hozzá, amikor is a częstochowai Fekete Madonna vándorikonja európai körútjának magyarországi állomásán a zarándokokat plébániánkon is vendégül láttuk. Ezt az eseményt azért is emelném ki, mert fontosnak tartom elmondani, hogy Szűz Mária minden élőnek az édesanyja, a meg nem született életnek is. Az ő szívét is marcangolják, amikor a meg nem született életet kioltják.

**Szabó Dávid
sajtóapostol**

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A közösség szolgálatában

Dezse Péter domonkos szerzetes testvér 1971-ben született Szombathelyen; ő az egyedüli a debreceni közösségben, aki az egyházi rend szentségében még nem részesült.

Hivatásának születésében meghatározó fordulópontra volt a halállal való találkozás megrendítő élménye és az a lelki megpróbáltatás, amely egy nagy szerelem véget érésével járt. Ezen lelki szenvedésekkel 23 éves korában, 1994-ben találkozott. Bár nem tudta elfogadni édesapja korai halálát, később mégis a Gondviselő Isten különös kegyelmeként élte meg azt, hogy bár távol került a szülői háztól, édesapjával ritkábban találkozott, halálakor mégis vele lehetett. Mint mondja, akkor még nem volt része hasonló tapasztalásban. Megrendítő kegyelemként, misztériumként élte ezt át, és attól kezdve nyitottabb lett a transzcendensre.

Beleszületett a vallásos életbe; a keresztesítés, az elsőáldozás és a bér-málkozás a megszokott időben történt az életében. Pannonhalmi diákként erdőmérnöknek készült, majd a Nemzeti Bankban dolgozott.

Édesapja halála után a család egyik régi hitoktató ismerőse meghívta őt a

szombathelyi Szent Norbert-templomba szentségimádásra. Akkor, ott a domonkos nővérek zárdatemplomában történt benne a nagy áttörés, már tudott megbocsátani Istennek, és elengedte édesapja elvesztése miatti háborgó fájdalmát. Bár hiányzott neki az édesapja, de béke költözött a szívébe.

A csütörtök esti szentségimádást a domonkos nővérek vezették, és a hivatásosként imádkoztak. Ott maradt az ifjúsági közösségben, bekapcsolódott a plébániai életbe, barátokat szerzett. Péter testvér elmondta, olyan fiatalok jártak a közösségbe, akik friss megtérők voltak, gyermekkorukban nem találkoztak a hittel, így más volt az atmoszférája a közösségnek.

Krízishelyzetben közösségre talált, majd néhány év múlva kérte felvételét a domonkos szerzetesrendbe, 5 évvel később pedig – már örökfogadalmasként – egy nagyobb közösségbe, a domonkos szerzetesek közösségébe is befogadták.

Teológiai tanulmányait a krakkói szemináriumban végezte, de felszentelésére nem került sor. 2006-ban érkezett Krakkóból Magyarországra, Debrecenben, majd Szentendrén szolgált, három éve pedig, ismét a debreceni közösség tagjaként, legfőképpen a közösség szolgálata határozza meg az életét. A hitoktatás és liturgikus szolgálatok mellett a hétköznapi ügyintézesek, a bevásárlás nem kis fáradsalmából is kiveszi a részét.

Ő az, aki mindig jelen van, akinek sietős feladatai között mindig van pár jó szava az emberekhez.

A plébánia ifjúságával szoros kapcsolatot ápol, több hittanfoglalkozást, baba-mama klubot meglátogat, részt vesz a gyermekek életében a táborokban. Az ifjúsággal együtt tölti legtöbb idejét. A fiatalok jól ismerik, ragaszkodnak hozzá; a ministránsokat is ő terelgeti. Szeretik a humorát és a jó kedélyét. Szép énekével hozzájárul a liturgiák vagy éppen a Taizéi imaórák emelkedettségéhez. A plébánia Hírlevelében vagy más domonkos fórumokon megjelent írásai is jó fogadtatásra találnak.

Kovács Ágnes

A debreceni domonkos közösségben szolgáló Tokodi László OP atya a szélesebb nyilvánosság előtt is ismert: a Szólj be a papnak egyik arca, alapító tagja, a Prédikátorok vlog szerkesztője kendőzetlen őszinteségével már ezen a fórumon is találkozhattunk.

Gyakran keveredik kocsmai beszélgetésekbe; előfordult, hogy a debreceni fiatalok halloven-jelmeznék nézték a habitusát szinte állandóan viselő szerzetes öltözetét, és a vicces párbeszéd több óráig tartó beszélgetésbe torkollott. Ezek a diákok Laci atyát még a kolostorig is elkísérték, hogy megbizonyosodjanak afelől, valóban létezik ilyen Debrecenben. A domonkos szerzetes habitusában könnyen megszólítható, bár van, hogy az ellenkezőjét tapasztalja, a szentendrei Héven pl. a kalauz is kikerülte.

Az alábbiakban Tokodi László atyával beszélgetünk.

– Érdekes módon a pap, a szerzetes iránti tisztelet megmaradt az emberekben, az utcán például másként tekintenek rá, mint egy civil emberre; figyelik, összesúgnak a háta mögött.

– A Campus Fesztivál rendszeres résztvevője a Szólj be a papnak evangelizáció. Egyik alkalommal fiatalok szórakoztak a habitussal, szintén valamiféle jelmeznék nézve azt, nem hitték el, hogy szerzetes-pap vagyok, és amikor megmutattam a papi igazolványomat, nem győztek elnézést kérni, megváltozott a viselkedésük, elszégyellték magukat. Nyilván ez is egy jó kiindulópont volt egy nagy beszélgetésre.

**A 21. SZÁZAD EXTRÉM
EVANGELIZÁCIÓS
LEHETŐSÉGEI**

Egy pap megszólíthatóságát nem a kora határozza meg. Kerényi Lajos atya 92 éves, és rajonganak érte a fiatalok, szót ért velük. Az emberek főleg közvetlenséget várnak el a papoktól.

Találkoztam olyan fiatalokkal, akiknek már elege volt a katolikus-ságból, nyilván azért, mert nem ismerik, mert még nem beszélgettek olyan pappal, akinek fel tudnák tenni kérdéseiket. A *Szólj be a papnak* egyes alkalmaira is nehezen találunk olyan lelkipásztort, aki vállalná ezt a fajta kommunikációt.

Fontos lenne tudatosítanunk magunkban, hogy az emberek az élet hétköznapi dolgaira várnak segítséget.

– Sokan feltesszük a kérdést, hogyan érhetjük el jobban a keresőket, hol fut zsákutcába a kommunikációnk?

– Aquinói Szent Tamás a pogányoktól is vett át módszereket. Nem félt a könyveik olvasásától, és attól, hogy párbeszédbe elegyedjen velük. Mert ami jó és igaz, azt fel tudta használni. Sokszor eretnekektől idézett. Véleményem szerint nem helyes az, ha kizárjuk az egész világot, és csak katolikus gondolkodóktól idézünk, vagy kizárólag a saját berkeinken belül mozgunk. Gyakran előfordul, hogy mi egyből elítélünk valamit, mert ellenkezik az elveinkkel, pedig lehet benne jó és igaz is.

Nézzük példaként az együttélés kérdését. Az Egyház tanítása szerint ez elvetendő. Viszont tudomásul kell vennünk, hogy ritkán találkozunk ennek az ellenkezőjével. Éppen ezért keressük meg benne azt, ami jó. Jó az, hogy akik együtt élnek, nagyon szeretik egymást, állandóan együtt akarnak lenni, keresik a boldogságot. Rá kell őket vezetni arra, hogy a házasságon kívüli együttélés még nem az, amit meg kellett találniuk. Meg

kell nekik mutatni, hogy ettől van még nagyobb és szebb, teljesebb szeretet, amiért érdemes küzdeni.

– Ha megvan a módszer, akkor már csak a bátorságra, nyitottságra van szükségünk, hogy megszólítsunk, és megszólíthatókká váljunk.

– „Emeljétek fel szemeteket, és nézétek meg a szántóföldeket: már megértetek az aratásra” (Jn 4,35). Ha körbenézünk, láthatjuk, hogy már csak aratni kell, de ehhez munkások szükségesek. Én elmegyek a templom falain kívül is a peremekig. Ez a fajta irányultságom még az építőmérnöki egyetemi éveim alatt vált előttem is ismertté. A leg meghatározóbbak voltak azok az evangelizálások, amelyeket egy karizmatikus evangelizációs közösségben tapasztaltam meg. Ez a közösség fontos állomás volt a hivatásválasztásomban. Aluljárókban, nehezebb terepeken, a Rákóczi téren evangelizáltunk. Képes voltam elutazni Bajára, Győrbe csak azért, hogy két napon keresztül evangelizáljak. Elég volt három kérdést feltenni, és az emberek őszintén, mindenféle kontroll nélkül kiöntötték a szívüket, és ehhez még csak habitus sem kellett.

– Ez élő példa arra, hogy evangelizálni nemcsak a papoknak kell, hanem minden megkeresztelt embernek.

– Az embereknek hiányzik, hogy valaki végre megkérdezze tőlük, hol tart az élete, hogy van, mi az, ami bántja, mit gondol Istenről stb., és rögtön jönnek a gyermekkori emlékek, a hozott, szerzett lelki sérülések, Egyház okozta sebek. A kereső emberek – akik még nem találtak Istenre – szeretik megosztani fájó gondolataikat olyan emberrel, aki része az Egyháznak. Bár akkor még civil voltam, de katolikus, és az Egyház egyik tagja.

„Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt 28,19). Jézus nem azt mondta, hogy álljatok ide, vagy menjetez be a templomba, és majd jönnek az emberek csak úgy maguktól. Menjetez ti az emberekhez! – így szólított fel bennünket.

– Jézus felszólítására válaszként fel kell tennünk a kérdést: Hogyan evangelizálók? Talán azt gondoljuk, elég, ha csak jók vagyunk, és az evangelizálás a papok dolga.

– VI. Pál azt mondja, nagyon fontos az élet tanúságtétele, de nem szabad elhagyni a szót. Manapság – domonkos lévén – ez a vesszőparipám. Az a baj, hogy az emberek félnek megszólítani a másik embert. Mitől félünk? Attól, hogy kritikát kapunk? Hogy bár keresztény vagyok, mégsem élek úgy, ahogyan a hitem azt megkívánná? Senki nem tökéletes; mindannyian törekszünk a jóra. Nem kell félni, hitelesen be kell vállalni a hibáimat is, és akkor látják a keresők, hogy mi sem vagyunk szentek, nem kell szégyellniük magukat előttünk.

Szent Péter háromszor tagadta meg Jézust. Ezt már biztosan mindenki tudta, amikor kiállt 3000 ember elé pünkösdkor. Meg merte tenni, pedig biztosan újjal mutogattak rá.

Jézus nem azt mondja, várjátok meg, amíg megszentültök, és majd akkor beszéljetez Rólam. Ilyet soha nem mondott. De mindenkinek szól, hogy menjetez... A domonkosság pont erről szól. A szó emberei vagyunk; beszélni kell.

– Mindenki alkalmas erre?

– Akinek van szája, az alkalmas. Te gyük fel magunknak a kérdést, hány embert szólítottunk meg az életünkben ezzel a céllal?

Kovács Ágnes

Foto: Magyar Kárré

Jubileumi évet ünnepelnek a Segítő Nővérek

A 2021-es esztendő több szempontból is ünnepet jelent a Tisztítótűzben Szenvedő Lelkeket Segítő Nővérek és Barátai számára, amelyről a Nyíregyházán szolgáló Tomka Magdolna nővérrel beszélgettünk, megosztva néhány gondolatot az ünnepek tartalmáról.

– Szerzetesrendünk alapításának 165. évfordulóját ünnepeltük január 19-én. Az alapításét, amikor egy francia fiatal lány, Eugénie Smet (rendi nevén Gondviselésről nevezett Mária) – megtapasztalva személyes életében Isten gondviselő szeretetét – szívében feléled a vágy, hogy válaszoljon erre a szeretetre, és igent mond, hogy átvegye Istentől azt a karizmát, ami a legelhagyottabbak, a tisztítótűzben szenvedő lelkek felé küldi őt és társnőit, és rendet alapít.

A Szentek közösségének misztériuma a Gondviselésről nevezett Boldog Mária életében gyakorlati, megélt valóság. Számára a halál sem akadály a szeretetnek. A Szentlélek kegyelme megmutatja, hogy a szolidaritás, amire meg van hívva, túlnyúlik az evilágon. Így írja később, hogy „a Tisztítótűz mélységétől, a föld szélső határáig” el akar menni Isten örömhírével, és „buzdítja nővéreit, hogy az egyszerűség, önátadás és öröm szellemében „imádkozzanak, szenvedjenek és dolgozzanak a tisztítótűzben szenvedő lelkekért, és ezáltal segítsék az embereket teremtésük céljának elérésében” (Rendi Szabályzatunk 6. pontja).

– Egy szemlélődő, imádkozó rendről beszélünk.

– Kezdetől fogva apostoli rendet akart Gondviselésről nevezett Boldog Mária alapítani. A karizmának megfelelő keretet a jezsuita rendtől kapott szabályzat adja. Így a Szent Ignác-i liskiség kitágítja szolgálati területünket a tisztuló lelkek felé, akik még távol vannak Istentől. „Elsősorban azokhoz

megyünk, akikről megfélelkeznek, akiknek emberi méltóságát megsértették, és akiknek a legégetőbb az Örömhír megismerése. Apostoli tevékenységünkkel arra törekszünk, hogy a legsürgetőbb, legáltalánosabb kérdésekre válaszoljunk.” (Szabályzatunk 29. pontjából) Ma, amikor pl. az emberkereskedelem és prostitúció világszerte égető probléma, mert az emberek/nők önértékelése gyakran nagyon alacsony, vagy a szegénységből fakadó kilátástalanságból fakadóan rossz döntést hoz egy-egy fiatal – próbálunk melléjük állni információkkal, képzéssel, önismeretük fejlesztésében, vagy akár a helyzetükből való kimentéssel, pl. a Solwodi Egyesülettel való együttműködésben (Szolidaritás a szükséglet szenvedő nőkkel egyesület). Ez – természetesen – csak egy szelete annak, amit apostoli szolgálatunkkal megélünk a tisztuló lelkekért.

– 2021. február 7-én az alapítónő, Gondviselésről nevezett Boldog Mária (Eugénie Smet) mennyei születésnapjának 150. évfordulója volt. Ez a jubileum 2022. február 7-ig tart. Hogyan ünnepel a rend?

– Nem csak a Segítő Nővéreknek szól ez az ünnep, hanem mindazoknak, akik valamilyen módon kapcsolatban vannak velünk, akikhez közel áll karizmánk, táplálkoznak belőle, bármilyen szinten megélik azt. Ezen célt a generálisanyánk, Gudrun Bohle így fogalmazza

Foto: segitonoverek.hu

nevezett Mária örökségét megosszátok.

Bizonyára lehetséges lesz, hogy laikusok, világi segítőnővérek vagy az imatársulat tagjai egyik másik tanúságtételét megkapjuk, melyben ők saját módjukon beszélnek közös karizmánkról!

Maga Gondviselésről nevezett Mária elevenítsen meg minket, és inspirálja mai küldetésünk lelkületét!” Gudrun Bohle és a Generális tanács

– **Hogyan tud bekapcsolódni e jubileumi év programjába a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye?**

– «Gondviselésről nevezett Boldog Mária» néven Facebook-csoportot indítottunk, ahol – aki jelzi belépési szándékát – minden lelki meghívást megtalálhat, és úton lehet velünk ebben az évben. Aki ezt megteszi, rátalálhat a meghívások között arra, ami őt személyesen megszólítja.

Kedves Magdolna nővér, köszönöm a beszélgetést, és kívánom, hogy ez a jubileumi év sok termést hozzon Önök és mindazok számára, akik bekapcsolódnak az eseményekbe.

**Laskai Miklós sajtóapostol
Öröm-hír Sajtóiroda**

Szent József igaz ember

Ünnepi szentmisével kezdődött hazánkban az Amoris laetitia-családév

Ferenc pápa 2020. december 27-én, Szent Család vasárnapján hirdette meg 2021-re a családnak szentelt különleges évet, amit március 19-én, az *Amoris laetitia* kezdetű apostoli buzdítás közzétételének ötödik évfordulóján nyitott meg.

Ebből az alkalomból ugyanezen a napon koncelebrált ünnepi szentmisét mutatott be a józsefvárosi Szent József-plébániatemplomban Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek.

A szentbeszédet Marton Zsolt váci megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) család-referens püspöke mondta.

A főpásztor emlékeztetett rá: Egyházunk nemcsak Máriának tulajdonít rendkívüli jelentőséget Jézus életében, és így az üdvösség munkálásában, hanem Józsefnek is.

Mit tudunk Szent Józsefről, és miben lehet nekünk, ma élő embereknek példa, főként az apáknak és az apaságra készülőknél, valamint nekünk, papoknak (lelki apáknak)?

” **Ferenc pápa hét jellemzőt emel ki: szeretett apa, gyengéd apa, engedelmes apa, elfogadó apa, teremtő bátorságú apa, dolgozó apa, árnyék-ként kísérő apa.**

Homíliájában Marton Zsolt Szent Józsefnek a családban betöltött szerepét három kapcsolódásán keresztül vizsgálta: kapcsolata Istennel, Máriával és Jézussal.

József Istennel és Isten rá vonatkozó akarásával álmában találkozik, az Úr angyala által. A váci püspök rámutatott: az álom rendkívüli jelentőségű a Bibliában, mert Istennek olyan cselekvését vagy üzenetét jelenti, amelyet az ember természetes módon nem képes felfogni. A mai evangélium Józsefről azt írja, hogy igaz ember volt. Az Ószövetségben ez a kifejezés a Törvény szerint élő embert jelenti. A Máriával történt esemény azonban, hogy állapotos lett, József számára talán feldolgozhatatlan lenne, ha nem kapna isteni útmutatást. De álmában megkapja, és ő igent mond rá, feltétel nélkül. József igaz ember, mert nemcsak a Törvényt akarja megtartani, hanem teljes bizalommal Istenre hagyatkozik.

József Máriával való kapcsolatát elemezve a püspöki kar családugyi referense megállapította: József a Máriával történt egyedülálló eseményt – amíg nem tudta meg az igazságot Isten angyalától – vallásos zsidóként, emberileg tisztességes módon akarta elrendezni: nem pusztán a Törvény betűjéhez, hanem annak szellemiségéhez is hű akart maradni. Úgy gondolkodott, hogy titokban bocsátja el hitvesét. XVI. Benedek pápa *A Názáreti Jézus* című háromkötetes művében áldott embernek nevezi Józsefet, mert viselkedése áldást hoz a saját és Mária életére. „Amikor József felébredt álmából, úgy cselekedett, amint az Úr angyala megparancsolta neki, és magához vette feleségét” – mondja Máté evangélista (1,24).

József és Jézus kapcsolatát illetően a püspök ismét Ferenc pápát idézte: „Szent József ács volt, aki becsületesen dolgozott, hogy családja megélhetését biztosítsa. Jézus tőle tanulta meg annak értékét, méltóságát és örömét, hogy az ember a saját munkájával megkeresett kenyerét eszi.” Hozzátette: a munkára nevelő apa szeretetteljes jelenléte óriási kincs a családban, hiánya pedig hatalmas űrt jelent. Marton püspök atya személyes példaként említette: édesapja műszaki kisiparos vállalkozó volt, ő pedig sokat tartózkodott vele a műhelyében. Bár ő maga humán beállítottságú, mégis ropant hasznosak és meghatározóak lettek számára az ott szerzett tapasztalatok, akár csak az, hogy kispapkora végéig – édesapjának köszönhetően –, rendszeresen végzett fizikai munkát.

A váci püspök emlékeztetett rá: Jézus gyermekkorának részleteiről az úgynevezett apokrif írásokból maradtak ránk kedves kis elbeszélések. A Megváltó gyermekségének arab evangéliumában olvashatjuk: „Amikor a városbeliek különböző famunkák végett – hogy ajtót, sajtárt, ágyat, ládát készítsen nekik –, magukhoz rendelték Józsefet, ő mindig

magával vitte az Úr Jézust is; bárhová ment, az Úr Jézus mindenhová vele tartott.” Ebből a részletből is kiviláglik József apai törődése, amint bevonja Fiát mestersége művelésébe. A történet folytatása azt is elbeszéli: ha egy bútor nem sikerült megfelelő méretűre, akkor a kis Jézus csodás módon igazította azt helyre. Ez a mozzanat József alázatát mutatja be, hogy tisztában van képességeivel és korlátaival, és nem szégyell segítséget kérni gyermekétől.

Nyitott és együttműködő apa ő, aki tekintélyét nem autokratikus módon szerzi meg, hanem befogadó szeretetével éri el.

József bevezeti Jézust a munka világába, ő az első tanítója, és ezt nem rendkívüli módon teszi. József személyében éppen az a nagyszerű, hogy nem rendkívüli.

” **Ezzel ad példát arra, hogy nem kell egy apának szuperhőssé, szupersztárrá válnia ahhoz, hogy betöltse hivatását, mindössze teljesítenie kell a rábízott, állapotbeli feladatát. Szent József a tipikus háttérember, aki csöndességében nagyon beszédes, tetteivel biztonságot teremt, gondoskodik családjáról.**

Nagy áldás és pótolhatatlan a csöndes, hűséges, háttérember apa a családban – mondta a püspök, majd megszólítva az édesapákat és nevelőapákat, fontosnak nevezte, hogy az Amoris laetitia-családévben tudatosítsuk magunkban, hogy a család társadalmi létünk alapvető egysége, ahogy Ferenc pápa fogalmaz: „A háromságos Isten szeretetközösség, és a család az ő élő tükröződése... a férfi és a nő, az apa és az anya »a teremtő Isten szeretetének munkatársai«... Minden gyermeknek joga van ahhoz, hogy megkapja az édesanya és az édesapa szeretetét.”

„Az Amoris laetitia-családév folyamán kérjük Szent József közbenjárását, hogy mindig legyenek őhöz hasonló atyai szívű apák, máriás lelkületű anyák és a családot segítő nagyszülők, akik a Szentháromság Isten végtelen szeretetét tükrözik! Ámen.”

A tudósítást teljes terjedelmében a Magyar Kurír oldalán olvashatjuk Bodnár Dániel/Magyar Kurír

A családpsztoráció perspektívái egy poszt-család utáni világban

Nagy Csaba atya, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye családreferense a poszt-család utáni világban fellelhető és kezdeményezhető családpsztorációs lehetőségeiről megfogalmazott gondolataiban azt hangsúlyozza, hogy a család vitalitása, aktív tevékenysége továbbra is megmaradt, de ezt nem minden esetben az Egyházon belül tapasztaljuk meg. Csaba atya úgy fogalmaz, hogy sok minden rajtunk és a kezdeményezőseinken múlik.

Az alábbiakban Nagy Csaba atya családreferens gondolatait olvashatjuk.

Ha van valami, amit újra és újra megtapasztalhattam a papi szolgálatom éve alatt, az nem más, mint a család bőséges vitalitása, amelyet a *Familiaris Consortio* kezdetű apostoli buzdítás már 1981-ben prófétai módon előre jelezett. Idén negyvenéves ez a dokumentum, mégsem veszítette el aktualitását és jövőbe mutatóját. Minden alkalommal rácsodálkozhatunk arra, hogy a belőle életerőt kapott nagy nemzetközi mozgalmak, vagy helyi csoportok által éltetett valóság nagy részét a családok indítják el, és közvetlenül ők vezetik. A poszt-család utáni világ-

ban is vannak és lesznek családok. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a családok – legyenek nagyobb vagy kisebb családok; ez nem meghatározó a tények tükrében – az egyházban és a világban is szembetűnően tevékenyek, és hogy felelősségteljesen eredményeket tudnak felmutatni.

Papként hozzászóltam az egyházi formákhoz, amelyet sok jó pap elkötelezettsége jellemez és működtet. Közben szomorúan meg kell jegyezni azt a tényt, hogy a teológiai tanulmányok során nem kap hangsúlyt a család szubjektivitásának (alanyiségének) felfedezése az egyházközségeinkben és kutatásainkban. Egy biztos, ennek felismerése számomra is meglepetést és vigasztalást nyújthat, hiszen meglátom, hogy nem minden rajtam és a kezdeményezésemen múlik. Ez a felismerés ugyanakkor megtérésre és újrakezdésre sarkallhat, hiszen meglátom, hogy sok minden rajtam és a kezdeményezéseimen múlik.

Alapvetően minden statisztika és minden felmérés elárulja, hogy a családok a társadalom alapsejtjei. A családban a nemek és nemzedékek gyümölcsöző összefonódásának köszönhetően megszületik az egyén, az emberi sze-

mély és a társadalom alapvető szerkezete. Megtapasztaljuk benne azt a gondoskodást, amely az alapvető bizalom érzésén keresztül utat nyit a világra. Még a hit pilléreit is felfedezhetjük – köztük az életet elajándékozó és életre hívó szeretetet, az apaságot, az anyaságot, a testvériséget –, elsajátíthatjuk az élet ritmusát és szépségét.

A világ különböző valóságainak megfigyelése segíthet tökéletesíteni azt az alapvető egyházi hozzáállást, amelynek gyakorlatai és hangsúlyai jelentősen támogathatják a család gyümölcsöző lelkigondozását. Mi, papok sokszor azt gondoljuk, hogy az egyház és a család két különálló valóság, ahol gyakran az elsőnek kell foglalkoznia a másodikkal, illetve annak hiányoságaival. Fel kell ismernünk azonban, hogy ez nem így van: a családok az egyház szerves részét képezik, és hivatásuk sajátosságai alapján vállalják az evangélium hirdetését. E tekintetben az *Amoris Laetitia* kezdetű apostoli buzdítás adhat eligazítást mindannyiunk számára:

„A család ily módon a lelkipásztori tevékenység alanya az evangélium kifejezett hirdetésén, valamint a sokféle tanúságtételi forma örökségén keresztül, mint amilyenek: a szolidaritás a szegényekkel, a nyitottság a személyek különbözőségére, a teremtett világ védelme, az erkölcsi és anyagi szolidaritás más családokkal, főleg a leginkább rászorulókkal, a közjó előmozdítása melletti elkötelezettség az igazságtalan társadalmi struktúrák megváltoztatása által is, arról a területről kiindulva, amelyen él, gyakorolva az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit.” (Ferenc pápa, *Amoris laetitia* apostoli buzdítás, 2016. március 19., 290.)

Mindez gyakran a plébániákon és a közösségi tereinken kívül történik, más életritmusokat és más nyelvi játékműveket használva, nem a tőlünk megszokott egyházi nyelven. Bátran hitelt kell adnunk a családok számára azzal, hogy az általuk elért jót elismerjük és megismerjük. Ha gyümölcsöző és evangéliumi családpsztorációt akarunk, akkor nemcsak a keresztény közösség családjainak támogatására vagyunk képesek, hanem magának az egyháznak a krisztusi arcát is helyreállíthatjuk a szeretet lépéseivel, amelyeket megteszünk.

A családból jövő tapasztalatok jelentős irányváltást és paradigmaváltást hoznak magukkal korunk kérdéseinek megválaszolási módját illetően. Több éven át szembesülve a társadalmunkat jellemző kulturális változásokkal, fennáll annak a veszélye, hogy engedünk a kísértésnek: hogy folyamatosan utalunk a múltra és annak abszolutizált formáira. Talán egy kissé szükség van az objektívebb látásmód visszaszerzésére.

Egy kis emlékeztetőgyakorlat elegendő lenne például annak tudatosítására, hogy nemzetünkben a huszadik század elejéig sok, különösen vidéki vagy paraszti háttérrel rendelkező nő feleségül ment egy saját családjá által választott férfihoz, sőt néhányuknak még a saját férjébe is sikerült beleszeretnie. Vagy elég lenne néhány filmet megnézni – például *A facipő fája* című alkotást –, ami emlékeztet arra, hogy korábban is volt olyan patriarchális családmodell, amelyben a családok egy fedél alatt aludtak, együtt ettek, ugyanazon asztal mellett ültek egy időben, és este együtt imádkoztak. Egy bizonyos realizmus valamint történelmi dinamizmus szükséges ahhoz, hogy egy lelkipásztor számára a múlt ne legyen kábítószer, amelyet még tetézhet egy panaszkodó beszédmód is, amely egyrészt tragikus, másrészt meddő.

Az elmúlt évtizedeket a társadalmunk családi szövetének felbomlása iránti jogos aggodalom, ugyanakkor egy erős idealizmus és időnként bizonyos ideológiai bezárkózás jellemzi a szexualitással kapcsolatban, a házassági válságokról és krízisekről nem is beszélve. Nyilvánvalóan sokan elutasítják a valóság elfogadását, ennek következtében növekszik a szakadék az emberek élete és a moralizmus között,

amely nem tudja, hogyan kell meghallgatni a válságban levő személyt és látni a konkrét élethelyzetet. A valóság szemelől tévesztése képtelenséget fog szülni a patriarchális családmodell leküzdéséhez, és egyben képtelen lesz komolyan figyelembe venni a nők emancipációját.

A probléma nem az, hogy a család utáni világban élünk-e vagy sem, vagy hogyan tudjuk megvédeni a hagyományos családmodellt. A kérdés az, hogy képesek vagyunk-e társadalomként és egyházként újra definiálni a család alapsejtjét, és annak értelmét a kortárs kultúrában. Bizonyos nemzedékek már a technológiai tapasztalatokra támaszkodnak: hogyan vagyunk képesek ezeket mi is felhasználni? Hogyan teszik ezt a mai keresztény családok? Hogyan támogatja a közösség a különféle felelősségekben őket, és hogyan integrálja szolgálatukat?

Ezen a ponton elengedhetetlen annak felismerése, hogy a történelmi formák megváltoztak, és az eddig sérthetetlen és érinthetetlen családmodellek

– nemek és nemzedékek összefonódása – képesek létrehozni más, újabb különböző történeteket és megjelenési formákat. Ebben az értelemben a család lelkigondozását nem csak a kegyelem ajándékainak eligazításával kell ábrázolnunk, amelyek sokszor idealizált állapotban mutatják be azt, hanem amelyet folyamatában kísérünk, és amire alkalmazzuk a megkülönböztetés lehetőségét, vagyis azt a lelki hozzáállást, amely lehetővé teszi a családok számára a konkrét valóság megragadását. Olyan lelkigondozásra van szükség, amely napjaikat és kapcsolataikat úgy ragyogja be, hogy felismerjék Isten irántuk való szeretetét.

Ebben a perspektívában a modernitás és az általa létrehozott kortárs kultúra nem feltétlenül jelent halálos ellenséget a keresztény közösségek pasztorális tevékenységére. Éppen ellenkezőleg: különösen gyümölcsözőek azok a lelkipásztori lehetőségek, amelyek nem félnek a családokat előtérbe helyezni a tapasztalataikkal, erősségeikkel, korlátjaikkal, vágyaikkal, még bűneikkel

együtt is. A családok élete ékesszólóan mutatja be a szeretet és a féltékenység, a hűség és a gyengeség, az ajándék és a birtoklási vágy összefonódását, amelyek jellemzik emberiségünk ezen alapvető aspektusát. Ez a modernségre jellemző megközelítés, amely az emberből indul, képes megteremteni annak feltételét, hogy az evangélium valóban a létezés örömhíreként, és nem elvont ideálként szóljon hozzánk. Végül is ez az az irány, amelyet Ferenc pápa hirdet a családra vonatkozó, bibliai és teológiai struktúrákat a családok konkrét valóságának fényében alkalmazó, szenzációsan modern *Amoris Laetitia* kezdetű apostoli buzdításában, amelyben a harmadik fejezet alcíme mindezt nagyon szemléletesen fogalmazza meg: „Jézus felé fordított tekintet: a család hivatása”.

Jelen történelmünk és a kapcsolatok értelmének keresése lehetővé teszi számunkra, hogy a családok más típusú interperszonális érzékenységet éljenek meg, valamint azt a növekvő igényt, hogy nem csak egy bizonyos kizárólagos módon vizsgáljuk őket. A ideális nukleáris család metaforikus felhasználása minden bizonnyal problematikus és provokatív módon feltárja, hogy ez az alapvető társadalmi struktúra milyen módon képes még mindig értelmezni az egyes emberek szeretetvágyát és a hozzá kapcsolódó nemző feladatát. Jó kiindulópont, hogy együtt keressük minden létezés igazságát.

Személyes tapasztalatok

2021. január végén elmondhatjuk, hogy az elmúlt egy év kimozdította életünket a megszokott keretekből. A 2020. március 20-tól a hívek jelenléte nélkül bemutatott szentmisék, a digitális mun-

karend szerint működő iskolák, a fennmaradásukért való küzdelemben vagy megmaradt, vagy megszűnt vállalkozások, a nagyszülőktől és idősektől való távolmaradás, a vásárlási időszávok, az otthon töltött idő megnövekedett mennyisége, a betegként vagy kontaktszemélyként való érintettség és számos más körülmény nem várt próbák elé állította a családokat, a közösségeket és a lelkipásztorokat is. Egyes családok hálásak ezért az időszakért, mert „annyi időt tölthetünk együtt, amennyire a munka mellett sosincs lehetőség” (egy kétgyermekes apuka szavai), más családokban viszont kiéleződtek a már régóta elfojtott ellenérzések, fájdalmak, konfliktusok, amelyek elől ezúttal nem lehetett elmenekülni.

A „Jézus felé fordított tekintet”-et élő családok azonban jelként ragyogtak fel ebben az időszakban, és mások számára is utat, biztatást mutattak. Családi környezetükben, az imádságban megmaradva, bekapcsolódva az online szentmisékbe, az online tér lehetőségeit kihasználva, közösségként is meg akartak maradni. Ebből az élni akarásból pedig olyan élmények, olyan projektek születtek, amelyekre lelkipásztoroként korábban nem gondoltam volna.

2020 Nagyböjtjében nem volt lehetőség közösen keresztutat végeznünk a templomban, de a családok, és hozzájuk csatlakozva az egyedül élő hívek is, online keresztutat jártak: egy-egy család vállalt egy-egy állomást, saját szavaikkal megfogalmazták hozzá elméjüküket, más családok pedig vállalták az imádságot az állomások között. Videófelvételt készítettek magukról, amit egybeszerkesztettünk és 2020 Nagypéntekén délután három

órákor megosztottunk egyházközségünk Facebook-oldalán. A tapasztalatokról szintén online, GoogleForm űrlapon visszajelzést kértünk, önkéntes alapon, és egy rövid beszámolót is írtunk *Származhat-e valami jó az online térből?* címmel. (<http://www.dnyem.hu/index.php/item/2908-johet-e-valami-jo-az-online-terbol-a-nyiregyhaza-josavarosi-hivek-szerint-igen>)

„Csodálatos élmény volt! Ebben az új helyzetben is mélységesen átadta Jézus szenvedését. A családdal közösen, térden állva hallgattuk végig! Megható és mély érzéseket hozott mindannyiunk számára. Köszönjük!” (Egy kétgyermekes édesanya szavai.)

Család Csoportunk nyitott közösség; életállapottól függetlenül csatlakozhat, aki szeretne. Havonként találkozunk, és gyermekfelügyeletet biztosítunk – így mindenki a maga korosztályával lehet közösségben, és beszélgethet, elmélkedhet, imádkozhat, játszhat. A találkozókra kérdésekkel készülünk, amelyeket e-mailben kapnak meg tőlem a csoport tagjai. A Házasság Hete programba is bekapcsolódunk egy háromestés rendezvénysorozattal, szintén gyermekfelügyeletet szervezve. Gyakran kérek visszajelzést a résztvevőktől, és személyesen is számítok az ötleteikre, meglátásaikra. Természetesen közösségi programokat is szervezünk: kirándulásokra, zárókatokra járunk, részt vettünk már többnapos lelkigyakorlaton, és közösségi délutánokat is igyekszünk havonként tartani.

A cikk elején leírt gondolatmenetet a gyakorlatban láttam és tapasztaltam igazolódni: a Család Csoport növekszik és erősödik, és idő közben kinőtt belőle egy nagyon kedves énekkar és egy Ka-

ritász Csoport is. Az újabb és újabb csoportok születése és a folyamat, ami során a hívek meglátják, hogy szükség van rájuk, és hogy mennyi mindent tudnak hozzátenni a közösség életéhez, életre serkenti lassan az egyházközséget és a tágabb környezetünket is. A családok élnek és erősödnek, és közben dinamikát adnak a tágabb közösségnek.

„A Család Csoportnak mi különösen örülünk, mert úgy érzem, hogy itt nem csak mi épülünk, hanem a gyerekek is. A tegnapi csoportbeszélgetés alkalmával felmerült, hogy a fiatal generáció nem igazán van jelen a templomban. Elgondolkodtató volt számomra, hogy miért

van ez így. Én bízom abban, hogy ha már gyermekkortól részt veszünk egész családként az Egyház életében, akkor élményeket szerzünk, és olyan emberekkel vesszük körül magunkat, akik szintén örömmel vannak jelen, és akkor a gyermekünk nem kényszerként fogja gyakorolni a vallását: szívesen fog templomba járni, és részt venni a különböző feladatok ellátásában. A legfontosabb, szerintem, hogy hitben neveljük a gyermekeinket. Nálunk mindenki szereti a Család Csoportos estét, minden gyerek várja és élvezzi. Kimondottan tetszik a hétköznapi időpont, mert így a mókuserék megáll egy kicsit. Minden

családot bátorítok, mert ez egy nagyon jó lehetőség mindenki számára.” (Egy háromgyermekes anyuka) (<http://www.dnyem.hu/index.php/item/3353-az-egy-haz-a-csaladban-kezdodik-a-nyiregyhazi-szent-imre-plebania-csalad-csoportja-egy-eves-szuletesnapjara-keszul>)

Lelkipásztorként, mindezt követve és látva, az általam sokszor használt mottót választanám összegzésül és jelmondatul családpsztorációnk kiépítéséhez is: az Egyház a családban kezdődik.

Nagy Csaba
egyházmegyei családreferens –
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Egyházmegyénkben már 14 Billings oktató működik

Az élet védelmének – és ezen belül a házastársi tisztaság őrzésének és az ifjúság nevelésének – kiemelt fontossága van keresztény életünkben. A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye területén 2014-től működik a nemzetközileg akkreditált Magyarországi Billings Központ, amelynek munkatársai az egész világon ismert Billings Ovulációs Módszer oktatásával kívánnak segítséget nyújtani a házaspároknak a családtervezés és házassági tisztaság megélésében, valamint az ifjúság élethivatásra való felkészülésében.

Dr. John Billings, a módszer egyik kidolgozója így fogalmaz: „Az élet és szeretet ajándéka elsősorban serdülőknek és fiatal felnőtteknek szól; különösen azok számára lehet hasznos, akik házasságot terveznek, vagy már házasságban vannak. Segítséget nyújthat olyan papoknak és szülőknek is, akiket a fiatalok iránti szeretete arra készítet, hogy támogassa őket bölcs döntések meghozatalában, a jövőre vonatkozó terveikben, és annak felismerésében, hogy egy házasság akkor boldog, ha nap mint nap építik.”

Tekintettel arra, hogy 2021-re már 14 Billings oktató működik egyházmegyénkben, Palánki Ferenc megyéspüspök és a Magyarországi Billings Központ vezetői elkezdtek a közös gondolkodást arról, hogy miként lehet a plé-

bániakon és az egyházmegye fenntartásában működő közoktatási intézményekben kiszélesíteni ezt a szolgálatot.

Mindeközben ez év februárjában elindulhatott – a járványügyi előírások maximális betartásával – egy újabb országos Billings Ovulációs Módszer oktatóképző tanfolyam, két szervezet – a Katolikus Szeretetszolgálat és a Magyarországi Billings Központot működtető Filia Alapítvány – támogatásával. A járványügyi helyzet miatt nagyobb szervezésre van szükség mind a képzők, mind a jelentkezők részéről, ami azonban nem törte meg egyikük lelkesedését sem.

A tanfolyam első elméleti moduljai a biológiai és teológiai alapismereteket tartalmazzák. Az oktatójelöltek Lukács Krisztina és dr. Körmeny Mária vezetésével megismerhetik a módszer anatómiai és élettani alapjait, a tudományos bizonyítékokat, a termékenység feltételeit, a normál ciklusok ismérveit, valamint a módszer gyakorlati alkalmazásának első lépéseit. Szenes István plébánosnak, a Központ spirituális igazgatójának előadásai során a Billings Módszer antropológiai, pszichológiai és morálteológiai aspektusai hangzanak el a különböző tanítóhivatali megnyilatkozások (Humanae vitae enciklika, Familiaris consortio enciklika, az Amoris Laetitia apostoli buzdítás és

a Családok Pápai Tanácsa által kiadott „Az emberi szexualitás jelentése és jelentősége” című dokumentum) alapján.

Az oktatójelöltek az ország minden részéről jelentkeztek: Balatonfűzfőről, Hegyszentmártonról, Jászberényből, Keszthelyről, Móriapócsról, Miskolcra, Pécsről, Szentendréről, Székesfehérvárról, valamint Budapestről és környékéről. Nagy öröm, hogy sok pedagógus és védőnő van a jelöltek között, illetve házaspárok és teológusok is, akik valamennyien aktívan tevékenykednek az életvédelem különböző területein: házasságokkal, ifjúsággal, családokkal foglalkoznak saját egyházközségükben és családok közösségükben.

A tanfolyam 2021. november végén zárul. Reményeink szerint minden résztvevő év végéig teljesítheti az oktatási gyakorlatát is, így – a sikeres záróvizsgát követően – újabb 30 fővel bővíthet a Billings Módszer oktatók és terjesztők magyarországi közössége.

Bízunk benne, hogy Palánki Ferenc, debrecen–nyíregyházi megyéspüspök atya útmutatása és támogatása révén a Magyarországi Billings Központ munkatársai gyümölcsöző szolgálatot végezhetnek majd a jövőben a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye családjai és ifjúsága körében.

Beliczáné Hrubóczki Ildikó,
a Filia Alapítvány elnöke

Életre szóló Szeretet a BOM módszerrel is

Az egyeki Szent János köznevelési intézmény 8. osztályos diákjai rendhagyó hittanóra keretében ismerkedhettek meg az önismeretnek és termékenységtudatosságnak egyik fontos módszerével, a Billings Ovulációs Módszerrel (BOM), amely később a természetes családtervezés alapját képezheti számukra. Mint egyeki BOM akkreditált oktató, bemutattam a diákoknak a Billings módszer alapjait az „Életre szóló Szeretet” program keretén belül, amelyet ki-mondottan fiatalok számára dolgoztak ki, így akár iskolában, akár a plébánián lehetőségük van megszólítani az ifjúságot ebben a fontos témában.

A jelenlegi közismert fogamzásgátló szerek káros műviségének jellemző kifejezéseit nagyon jól összegyűjtötték a kamaszkorban lévő fiatalok, felismerve azok veszélyeit, egészségromboló hatásait.

Kikerekedett szemmel és nyitott szívvel hallgatták a termékenységgel, az emberi test működésével kapcsolatos ismereteket, a módszer lényegét, mi-benlétét. A termékenységünk csodája és tisztelete, az éltvédelem fontosságának témája megérintette a gyerekek lelkét, és felkeltette bennük a felelősségük tudatát. Mindezt bizonyították az érdeklődéssel és kellő komolysággal megfogalmazott kérdéseik is.

Az órán részt vett lányok feladatuknak érzik, hogy a Billings módszert ők is elsajátítsák, a fiúk pedig feladatuk kapták, hogy később a leendő feleségükkel ezt megismertessék, és mindannyian hirdessék.

A Billings Ovulációs Módszert mindenki-nek ismerni és egyre szélesebb körben alkalmazni kell, mert működik! A fiatalokat foglalkoztató kérdések megválaszolására a következő hittanórán került sor, ahol Papp László atya a szerelemért, a társas kapcsolatokért felelős hormonszintek változásán keresztül mutatta be az ismerkedéstől, a rózsaszín ködön átjutó, házasságban végződő érzelmi vonulatokat.

Örömmel tapasztaltuk, hogy a serdülő korú gyerekek megértették, és érett gondolkodással reagáltak az életvédelem fontos kérdéseire.

Egy 8. osztályos gyermek korában nem korai ez a téma, hanem éppen idő-szerű bemutatni a természetes családtervezés Billings módszerének alapjait, mint ami Istentől való, eredeti, igazi lehetőség a tiszta, örök életre szóló szeretetre.

Erre a tudásra minden nőnek szüksége van

„A Billings Ovulációs Módszer egy tudományosan megalapozott, hormon- és gyógyszermentes, természetes fogamzásszabályozási módszer. A módszert 1953-ban, tudományos kutatásainak eredményeképpen, dr. John Billings fedezte fel, később pedig felesége, Evelyn is bekapcsolódott a kutatói és oktatói tevékenységbe. 12 000 ciklus kielemezése, 60 évnyi laboratóriumi kutatás és hormonvizsgálatok ezreinek tudományos eredményei megerősítették, hogy a méhnyak által termelt nyák a termékenység legmegbízhatóbb jele.

A módszer lehetővé teszi, hogy megismerjük testünk működését, megtanuljuk meghatározni a peteérés idejét, a csúcsnapot és a menstruáció idejét. (A WHO vizs-

gálata azt bizonyítja, hogy a nők 90%-a erre már az első hónap odafigyelése után képes, de minden nő képes rá!)

A módszer teljesen hormonmentes és környezetbarát módon elősegíti a várva várt fogantatást, vagy a jelenleg nem kívánt fogamzás, várandósság elkerülését, illetve a változókor természetes folyamatainak tudatos és egészséges megélését.

A Billings Ovulációs Módszer használata egyszerű és teljesen esz-közmentes. Csak négy szabályt kell megismerni és betartani ahhoz, hogy – korábban soha nem tapasztalt – magabiztosság és tudatosság költözzön az életünkbe.

A www.billings.hu honlapon szereplő információk a Billings Ovulációs Módszerről tájékoztató jellegűek. A módszer elsajátításához és a biztonságos használathoz elengedhetetlen egy képzett oktató által tartott, személyre szabott tanfolyam és a személyes konzultációkon való részvétel.

Oktatóink a legmagasabb szintű Billings Ovulációs Módszer képzést végezték el. Női oktatóink maguk is a módszer használói, így saját tapasztalataikat is felhasználják munkájuk során. Az oktatók bemutatkozása a www.billings.hu honlapon olvasható.

„Erre a tudásra minden nőnek szüksége van” – fogalmazott dr. Evelyn Billings.

Magasan képzett oktatóink személyes konzultációk útján segítenek a megértésben és a tanulási folyamatban. Földrajzi vagy egyéb akadályok esetén lehetőség van élő online kapcsolat útján elsajátítani a Billings Ovulációs Módszert. Hiszünk a módszerben, amit oktatunk, így szívesen tartunk általános módszerismertető előadást osztályok, vagy más formális, vagy informális közösségek számára.

Pappné Fekete Mónika
akkreditált oktató – Egyek

A „titkos” áldozat

Szent József, a Boldogságos Szűz Mária jegyese (március 19.) és Gyümölcstől Boldogasszony (március 25.) ünnepe a lelki örökbefogadásra is felhívja a figyelmünket. Mit jelent ez?

A lelki örökbefogadás azt jelenti: a szívünkbe fogadunk egy ismeretlen magzatot, akinek a szülei abortuszon gondolkodnak, és kilenc hónapon keresztül imádkozunk, hogy e gyermek családjá megtartsa és megszeresse születendő gyermekét.

A lelki adoptálás Fatimából indult, majd Lengyelországból, egy zarándoklat alkalmával jutott el Magyarországra az 1980-as években. A következő időszakban sok helyen elterjedt az országban, és az abortuszok száma is csökkenni kezdett.

A lelki örökbefogadás tulajdonképpen a hit és a szeretet magasiskolája – mondja Olaj Dávid, aki a 2018-ban alakult József Szövetség elnöke. – Napi rendszeres imára elköteleződni háromnegyed éven keresztül olyasvalakiért, akit még csak nem is ismerünk, és azt sem láthatjuk, hogy az imánk gyümölcseként az illető gyermek megszülethet, szeretetben felnőhet – ez igazán szilárd, erős hitre vall. Védelmünkbe venni valakit, aki nem tud harcolni magáért, nem hallathatja a hangját: ugyancsak távlatos gondolkodást feltételez. Nem csak a babáért imádkozunk, hanem az egész

családért, mert egy gyermek elvesztésével az anyában és az apában örök hiány marad, akkor is, ha a krízis idejében az abortusz még jó döntésnek tűnt.

A lelki adoptálás valójában az a „titkos” áldozat, amiről a Szentírás azt mondja: „S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz” (Mt 6,6). Legtöbbször egyedül mondjuk, egy szoba mélyén, senki nem tudja rólunk, hogy lelki gondoskodásba vettünk egy magzatgyermeket, akit az abortusz fenyeget. És hittel valljuk, hogy áldozataink árán megmenekül a korai haláltól. Ki kell tartanunk kilenc hónapon keresztül, ami nem egyszerű.

Azt mondtam, hogy nem ismerjük meg a babát soha – meséli Dávid. – De többeknek mégis megadatik, hogy kiderül számukra, kiért imádkoztak. Egy lány, aki pár hét ima után kérte Istent, hogy mutassa meg, kiért imádkozik, aznap kozmetikushoz ment. Tőle hallotta, hogy a rokonságban valaki abortuszra készül. A lelki adoptáló lány azonnal tudta, hogy ez Isten válasza. A baba megmenekült, ma már tízéves boldog kislány. Egy fiú, akit mélyen megérintett az, amikor először hallott a lelki adoptálásról, belekezdett a kilenc hónapba. Pár hónappal később megtudta, hogy a testvére kisbabát vár hosszú szünet után, és éppen annyi ideje várandós, mint amióta ő az imát mondja. De van, aki az imádságban eltöltött kilenc hónap után a kezé-

be foghatta, hazavihette és azóta neveli azt, akit a lelki adoptálás gyümölcseinek tart: egy kisbabát, akit a szülei elhagytak. Több család is ismerem, ahol a lelki adoptálás kezdetével fogant saját gyermek, akire már évek óta vártak. Nagyon változatosak a történetek, de egy a végkicsengésük: a lelki adoptáló az ima időszakában olyan kincsre bukkan, aminek köszönhetően végül ő érzi magát igazán megajándékozottnak.

A lelki adoptálás kezdetét általában Gyümölcstől Boldogasszony napjára teszik a plébániákon, és – szentmise keretében – ünnepélyesebb formában mondják el az ígérettétel szövegét a lelki adoptálásra jelentkezők, mellyel elvállalják a kilenc hónapos imádságos örökbefogadást. De elkezdhetjük magunkban is, otthon, ugyancsak az ígélet elmondásával. Ehhez minden szöveg elérhető a www.lelkiadoptalas.hu honlapon.

Fotó: www.lelkiadoptalas.hu

Forrás: Magyar Kurír
Öröm-hír Sajtóiroda

AZ ÍGÉRETTÉTEL

Szentséges Szűz, Istenanya, Mária, összes Angyalok és Szentek, a meg nem születettek védelmében való segítségnyújtás vágyától vezetve, én (...) elhatározom és ígérem, hogy (...) - től kezdődően, lélekben adoptálok egy gyermeket, akinek nevét egyedül Isten ismeri. 9 hónapon át, minden nap imádkozom élete megmentéséért, valamint azért, hogy születése után törvényes és tisztességes életet élhessen.

JÓZSEF SZÖVETSÉG

KEZDD
ELMA!

www.lelkiadoptalas.hu

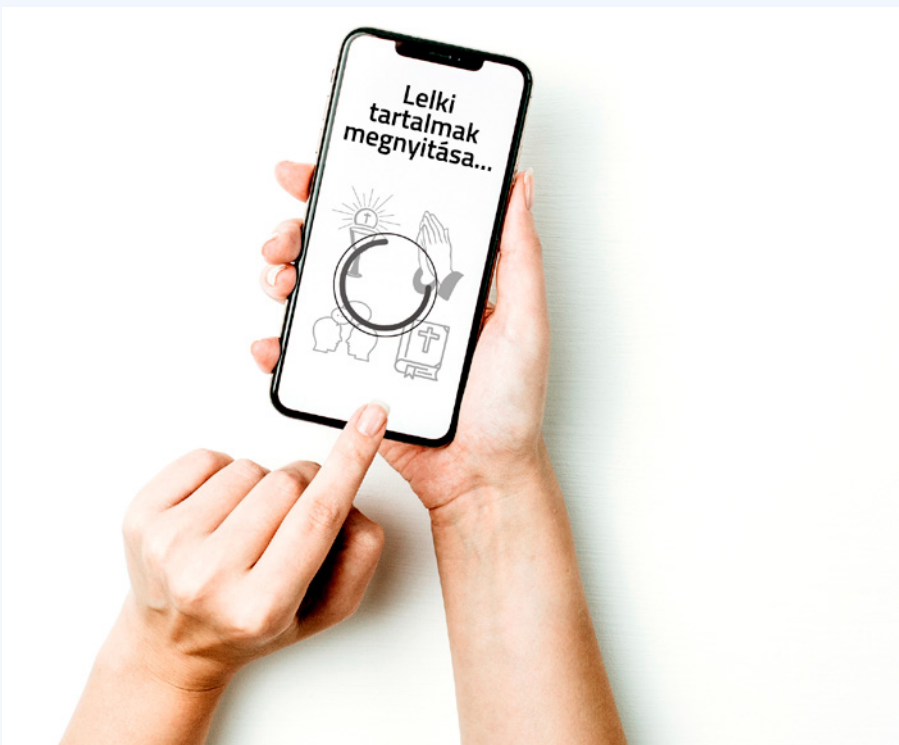
A lelki adoptálás **fogadalomtétellel** kezdődik. Arra teszünk fogadalmat, hogy **9 hónapon keresztül minden nap** imádkozunk egy magzatért, akit az abortusz veszélye fenyeget. Imádkozunk a szüleiért is, hogy szeretni és vállalni tudják gyermeküket. 9 hónapon át minden nap elmondunk **egy tized rózsafüzért** (egy Miatyánk és tíz Üdvözlégy), és az alábbi imát:

Uram Jézus!
Édesanyád, Mária közbenjárására, aki szeretettel szült világra Téged, valamint Szent Józsefnek, a bizalom emberének közbenjárására, aki születésed után gondoskodott Rólad, kérlek Téged annak a meg nem született gyermeknek érdekében, akit lélekben adoptáltam, és akit a halál veszélye fenyeget. Kérlek, adj szüleinek szeretetet és bátorságot, hogy meghagyják gyermekük életét, melyet Te magad rendeltél számára. Ámen.

www.lelkiadoptalas.hu/app

Tegyünk rendet az online házunk táján!

„A mai világot a digitális környezet jellemzi. Az emberiség széles tömegei rendszeresen és folyamatosan elmerülnek benne. Már nem csupán a kommunikációs eszközök használatáról van szó, hanem arról, hogy egy széltében-hosszában digitalizált kultúrában élünk, melynek mélyes hatásai vannak az idő és a tér, önmagunk, mások és a világ felfogására; a kommunikáció, a megértés, az informálódás, a másokkal való kapcsolatba lépés módjára. A valóság olyan megközelítése, mely a képet részesíti előnyben a meghallgatással és az olvasással szemben, befolyásolja a tanulást és a kritikai érzék kifejlődését.” (Részlet Ferenc pápa „Christus vivit” kezdetű apostoli buzdításából).

A 2019-ben közreadott fiatalokról és fiatalokhoz szóló „Christus vivit”, azaz „Krisztus él” kezdetű apostoli buzdításban a Szentatya lényegesnek találta, hogy – a jelen valóságot szemlélve és vizsgálva – a digitális környezetről is beszéljen, mivel a fiatalok elérésében és megszólításában egyre nélkülözhetetlenebbé válnak az online eszközök. A jelenséget, a digitális környezet létjogosultságát éppen ezért szükséges a lelkipásztori tevékenységek tekintetében is vizsgálni. Az elmúlt időszakban az egyébként is online-hangsúlyos kommunikációt, a virtuális kapcsolattartás népszerű formáit, valamint az információközlés elektronikus világát felerősítette

a járványhelyzet, amely korlátozta – és korlátozza – a személyes találkozások, mozgások lehetőségeit. Ebbe az online térbe, virtuális teendőkbe csöppent a Debreceni Római Katolikus Egyetemi Lelkészség is, ahol a munkatársak igyekeztek folyamatosan megtalálni a kapcsolódási pontokat az olvasókkal, követőkkel. Nem egyszerű feladat azonban felismerni, hogyan lehet közel hasonlóan eljutni az emberek szívéhez, lelkéhez a képernyőkön, kijelzőkön keresztül, mint testközelen. Éppen ezért tűzte ki célul a lelkészség, hogy egy online felmérés segítségével keresi a válaszokat, igényeket a lelki tartalmakat követők sorában:

„Az online világ is olyan missziós terep, ahol ugyanúgy rendelkezésre állnak az eszközök ahhoz, hogy továbbadjuk a kereszténység örömét, Isten üzenetét. Itt is fel kell építenünk egy hidat Isten és ember között. Élnünk kell a lehetőségekkel, és meg kell tennünk mindazt, ami tőlünk telhető. Ezért fontos, hogy megismerjük az emberek igényeit, a legkézenfekvőbb utat a szívükhöz” – erősíti meg Törő András, egyetemi lelkész.

Ezt a „tenni akarás”-tudatot szolgálta az a kérdőív, amelynek segítségével a lelkészség feltérképezte a fiatalok igényeit, az online térben érdeklődők szokásait. A kérdőívben olyan témák kerültek górcső alá, amelyek általánosságban vizsgálják, hogy mely felületeket követik a fiatalok, ezek közül melyek azok, ahol a legintenzívebben élnek meg az online tevékenységeiket. Célzott kérdések irányultak arra, hogy a digitális környezetnek melyek azok a terei, ahol a fiatalok örömmel követnek lelki tartalmakat, illetve melyek azok a témák, amelyekről szívesen tájékozódnak, amelyek meghatározóak számukra. A kérdőív kitért arra a fontos mozzanatra, hogy melyek azok a jellemzők, amelyek lényegesek egy-egy online lelki tartalom esetében, milyen szempontok alapján döntenek a fiatalok egy-egy tartalom követése mellett. Ez utóbbi különösen lényegessé vált, mivel a pandémia térnyerésével az online tartalmak is megsokszorozódtak. Kifejezetten nehézkessé vált a megkülönböztetés gyakorlása egy olyan online térben, amely tolong a tartalmaktól, legyen az felszínes vagy mély, hiteles vagy megtévesztő. A járványügyi helyzet ugyanilyen kiélezetté tette az online találkozások kérdését is. Számos konferencia, szakmai találkozó vagy értekezlet helyeződött át a virtuális térbe. De vajon a lelki alkalmaknak, lelki vezetéseknél és csoporttalálkozóknak van-e létjogosultsága a személyesség és bensőségesség híján? Erre is reflektáltak a kérdőív válaszadói. Lássuk néhány érdekes eredményt a lelkészség tolmácsolásában:

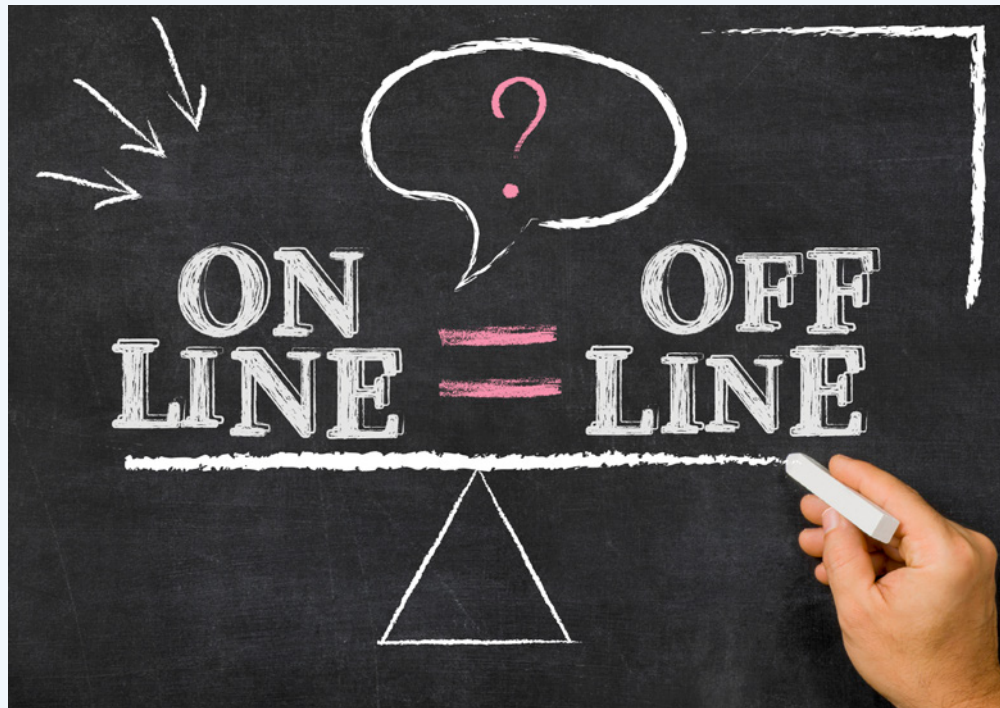
Online tevékenységi szokások

Vizsgáltuk a 14 és 30 év közötti fiatalok internetes szokásait, azt, hogy milyen jellegű felületeket látogatnak leggyakrabban, és ezek közül melyek azok, ahol szívesen fogadnak lelki jellegű tartalmakat. A válaszok alapján

azt a tendenciát láthatjuk, hogy minden korosztály esetében közel hasonlóan népszerűek a videók és képanyagok, hanganyagok, illetve olvasmányos tartalmak (írások posztok, cikkek), tehát közel ugyanolyan arányban „fogyasztják” ezeket a tartalmi megjelenési formákat. Abban azonban már tapasztaltunk különbséget, hogy milyen internetes oldalakat használnak a fiatalok: míg a 21–30 év közöttieknél szinte kizárólag a Facebook, az Instagram, valamint a Youtube dominál, addig a 14–20 éves korosztálynál már ez utóbbiak mellé gyakorta társul a TikTok, a Snapchat, illetve a Twitter. A válaszok alapján azt is megállapíthatjuk, hogy – a korbéli növekedéssel párhuzamosan – a lelki tartalmakra való igény is növekedést mutat. Abban, hogy hol követik ezeket legszívesebben, nincs kiemelkedő eltérés a fiatalok között, sokkal inkább az a jellemző, hogy minden általuk használt felületen szívesen fogadják a lelki tartalmakat, legyen az nyilvános vagy zárt platform. Feltettük azt a kérdést is, hogy általában naponként mennyi időt foglalkoznak a digitális környezetben lelki tartalmak követésével. Azok a fiatalok, akik rendszeresen követnek lelki témákat, átlagosan 30 percet, kivéve a 17–20 éves közöttieket, akik ennél kevesebbet, 15–20 percet szánnak online lelki tartalmakkal való foglalkozásra.

Lényeges a minőség

A válaszadások során arra is figyelmesek lettünk, hogy az online lelki tartalmak megjelenési formáinál és helyeinél jóval lényegesebbek azok a jellemzők, amelyek egy-egy lelki tartalom minőségét határozzák meg. A kérdőív alapján azt tapasztaltuk, hogy minden korosztály esetében szinte első helyen szerepel a lelki tartalom azon tulajdonsága, hogy legyen mély, elgondolkodtató, akár elmélkedésszerű. Egyértelműen látszik, hogy a fiatalok igényesek a hiteles üzenet magukban hordozó tartalmakra. Szintén minden korosztálynál kiemelkedően fontos a hétköznapi fogalmazásmód, míg a tudományos hangvételt kevésbé kedvelik a lelki tartalmak követése során. A 19–30 éves korosztály számára lényeges a rendszeresség, az, hogy a lelki tartalmakkal napi szinten talál-

kozzanak, míg a 14–18 évesek az alkalmoszerűbb formákat kedvelik, például a heti vagy havi gyakoriságú megjelenéseket. További tapasztalat, hogy a tizenévesek igénylik, hogy egy tartalom különleges, nem mindennapi legyen, a huszonevesek pedig kiemelik a tartalmak emészthetőségének fontosságát, illetve vágnak a lényegre törő üzenetekre. Kérdeztük a fiatalokat arról is, hogy az írás mellett milyen további elemeket kedvelnek egy-egy lelki tartalomnál. Ebben a tekintetben azt láthatjuk, hogy a képi és rajzos elemeknél népszerűbbek a videók és hanganyagok, de egyik sem annyira lényeges, hogy elterelje az írás hangsúlyosságát.

A válaszokban felfedezhető, hogy minden korosztály számára fontos az, hogy érezze, a lelki tartalom személyre szabottan neki készült, tehát megjelenjen benne egyfajta személyesség, azért, hogy az üzenetet át tudja fordítani a saját élethelyzetére. Tehát érdemes célzott lelki tartalmakat is készíteni, például a középiskolások kapjanak üzenetet arról, hogyan kell megélni diákként a mindennapokat a tanulás, barátok, család és közösség harmóniájában, a továbbtanulás előtt állók számára térjünk ki a pályaválasztásra, az egyetemisták halljanak a vizsgadruk kezeléséről vagy a párkapcsolatról, a fiatal felnőtteket segítsük a hivatás megválasztásában, a családalapításban. Figyeljünk tehát arra, hogy gyakran az az üzenet, ami mindenkinek szól, senkihez sem jut el igazán! Ezért fontos a célcsoport és a témakör átgondolt megválasztása.

A lelki tartalmak jellegében a következő körvonalazódnak ki: a 14–30 éves korosztály legnagyobb számban a rövid útravalókat kedveli, valamint szívesen követ olyan tartalmat, amely egy-egy szentírási idézetet közvetít. Ezenkívül a fiatalok szívesen fogadnak zenés tartalmakat (pl. dicsőítés, zenés imádság), örömmel követik papok és lelkészek gondolatait, kalendáriumszerű üzeneteket (pl. adventi és nagyböjti útravalókat), illetve kapcsolódnak be online szentmise-közvetítésekbe. A hosszabb lélegzetvételű tartalmakat, valamint vezetett imaalkalmakat úgy jelölték meg, mint az online lelki tartalmak kevésbé kedvelt formáit.

Online csoportalkalmak

A járványügyi helyzetben fontosnak tartottuk megfogalmazni, hogy milyen találkozási pontoknak és eszközöknek vannak létjogosultságai a digitális térben. Ezért a kérdőívben rákérdeztünk arra is, hogy van-e a fiataloknak igényük az online térben zajló csoporttalálkozókra, ifjúsági közösségi alkalmakra. A 21–24 év közöttiek kivételével – akik szívesen vesznek részt virtuális keretek közötti találkozásokon – a válaszadók azt fogalmazták meg, hogy a személyes és élő találkozás adja meg a közösségi alkalmak igazi értékét, ezért nem szívesen kapcsolódnak be online csoportokba. A fiatalok nagy része kevésbé tartja gördülékenynek a digitális környezetben megrendezett találkozásokat, amely a lelki élményeknél elengedhetetlen tényező.

Érdeklődési körök

Élesen kirajzolódott, hogy 14–30 év között minden korosztálynak jelentős igénye van a pszichológiai és önismereti témákra, olyan alkalmakra, lehetőségekre és felületekre, amelyek segítenek a saját személyiség feltérképezésében, az emberismeretben, önmagunk elfogadásában és az önbizalom kiépítésében. További általános tapasztalat minden korosztálynál, hogy többet szeretnének azzal foglalkozni, hogy hogyan lehet jól megélni a hétköznapokat.

A 14–20 év közöttiek tekintetében hasonló fontosságot kapott a karrier és a siker, majd a 20 év felettiéknél ez a hangsúly áttolódik a párkapcsolatra, szerelemre és a családra. A huszonévesek körében felmerülnek továbbá olyan kérdések, mint a munka és magánélet egyensúlya, vagy az egyedülállók helyzete.

A 14–18 év közöttiek esetében többször visszatérő téma a pénz és a boldogulás mikéntje. Feltesznek olyan kérdéseket, mint hogy „Milyen lehetőségeket tartogat a világ?”, „Hogyan tudom fejleszteni önmagam?”, „Milyen jövőkép vár rám?”. Emellett megjelennek a továbbtanulásra, pályaválasztásra vonatkozó kérdések is, az emberek megsegítésének lehetőségei, barátság, lelki problémák, az alapvető hitbéli meggyőződések, Isten akaratának felismerése és elfogadása, illetve az igény arra, hogy különböző élettörténeteket ismerjenek meg, amelyek segítséget

nyújtanak a saját életvezetéshez.

A 25–30 év közöttiek esetében megjelenik az erkölcs és morál vizsgálata különböző területeken, legyen az környezetvédelem, politika, technológia vagy gazdaság. Felteszik a kérdést, hogy hogyan tehetünk tanúságot világi környezetben, munkahelyen, illetve hogyan élhetünk hiteles keresztény életet a hétköznapokban. Felmerül a misziós lelkület és a felelősség kérdése annak tekintetében, hogy hogyan lehet a kereső embereket segíteni, az Istentől eltávolodottakat a krisztusi útra vezetni.

Miért is volt fontos, hogy mindezekről átfogó kép érkezzen a lelkészség számára, illetve elinduljon egy folyamat ebben a digitális tevékenységben? A kérdőív elindításakor három kiemelt cél került kitézésre. Az első, hogy rátekintsünk az aktuális valóságra, azért hogy tisztában legyünk az „itt és most”-tal. Amennyiben magunknak is hazudunk arról, hogy milyen folyamatok vesznek bennünket körül, akkor hogyan várhatunk előremutató munkát, növekedést? Ha nem hagyjuk magunkat találkozni, megérintődni a valósággal, akkor fals irányt vesznek a feladataink, teendőink. A második cél, hogy a lelképásztori tevékenység találkozzon a fiatalok igényeivel. A kérdőív tehát egy olyan felmérés, amely segít eligazodni abban, hogy találkozzon a „kereslet és a kínálat” a lehető legszebb

ívben és lelki vonatkozásában. A harmadik cél pedig egy egészen komoly lelki vonulat, amolyan böjti életrendezés. A lelkészség a kérdőíven keresztül arra hívta meg a fiatalokat, hogy egy gondolat erejéig mindenki rendet tegyen az online háza táján, és tekintsen rá arra, hogy milyen tartalmakat hogyan követ, illetve biztosan hasznosan bánik-e az idejével, ki tudja-e iktatni a szükségtelent, és be tudja-e emelni a jót. A kérdőív tehát egy gyors revízió is, amelyre jócskán szükségünk lehet a hétköznapok szűrkeségében, de a komfortzónán kívüli élethelyzetekben is, akár egy pandémia idején. A lelkészség célja tehát, hogy segítse a fiatalokat abban, hogy dinamikus egyensúlyt tudjanak kialakítani az offline és online életben, ahogyan Ferenc pápa is fogalmaz a „Christus vivit” kezdetű apostoli buzdításában:

„A fiatalok áradó új élete ma új kihívással találja magát szemben: kommunikálniuk kell egy valós és egy virtuális világgal, melyben egyedül úgy mozognak, mint egy ismeretlen kontinensen. A mai fiatalok az elsők, akiknek dolgozniuk kell a személyes világuk, továbbá egy kultúra sajátossága és a globális világ szintézisében. Ez azonban megköveteli, hogy a virtuális kapcsolatból át tudjanak lépni egy jó és józan kommunikációba.”

Szilágyi Eszter
Debreceni Római Katolikus
Egyetemi Lelkészség

Irodákkal, kiszolgálóhelyiségekkel rendelkező központtal gazdagodott az egyházmegyei karitás

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye által vásárolt Nyíregyháza, Tábor utcai ingatlan minőségi változást hoz az egyházmegyei karitatív szervezet életébe. A karitás működéséről, tervekről Csordás Gábor egyházmegyei karitás-igazgatót kérdeztük, akinek feladatai is bővültek, hiszen Palánki Ferenc megyéspüspök 2020. december 15-i hatállyal ki-nevezte őt a nyíregyházi Magyarok Nagyszombatja-társzékesegyház plébánosává és az Egyházmegyei Lelkipásztori Intézet vezetőjévé.

– Minőségi változást eredményez a karitás központ, amely minden tekintetben megkönnyíti a munkánkat. Eddig két helyszínen zajlott a központi tevékenység. Az irodahelyiség a nyíregyházi főplébánia korábbi épületében volt kialakítva, amely sem tárgyalásra, sem pedig adományok elhelyezésére, kiosztására nem volt alkalmas. Az önkormányzati tulajdonban lévő eddigi raktárépületünk pedig a Tokaji úton, a város szélén található, szintén több szempontból nem felelt meg az elképzelésünknek, egyrészt nehezen megközelíthető volt, másrészt, nem zárt terület lévén, az őrzését is meg kellett oldani.

A Tábor utcai, újszerű állapotban lévő ingatlant nagyobb járművel, adományosztáskor vagy felajánláskor könnyen megközelíthetik a karitás csoportok is. Mindezen feladatokat eddig is megoldottuk, de nagyon körülményes módon, amelynek logisztikája sok energiát, időt vett el tőlünk. Az új központ kialakításának köszönhetően minden egyes hely áttekinthetőbb, követhetőbbek a folyamatok, amellyel időt tudunk nyerni. A 300 m²-es raktár egyéni felajánlások, cégek adományai, bútorok, tartós élelmiszer, ruhanemű tárolására is alkalmas. A zárt ingatlan viszonylag nagy területen helyezkedik el, ennek köszönhetően az udvaron elhelyezhető adományokat pl. tűzifát, vagy egyéb építő anyagokat is tudunk fogadni.

Az egyházmegyei karitásnak jelenleg két alkalmazottja van, Roszel Gertud, ő az irodai szolgálatot végzi, illetve Mészáros László korábbi karitásigazgató a logisztikáért felelős.

Az új karitás központ ünnepélyes megáldására – egyeztetés után – később kerül sor.

– **Ferenc püspök atya az elmúlt év augusztusától bízott meg a karitás vezetésével. Nagy tervekről beszélünk már akkor is. A munka elkezdődött. Mi az, ami megvalósítható?**

– Szeretnénk szorosabb kapcsolatot kialakítani azon települések **családsegítő szolgálatával**, ahol karitás csoportunk működik.

A családsegítő szolgálatnak nincsenek anyagi, tárgyi lehetőségei a segítségadásban, inkább adminisztratív módon kapcsolódnak be a családok életébe, mi pedig adománnyal rendelkezünk, de az adminisztráció az, amit nehezen tudunk megoldani, hiszen erre nincs emberünk. Gyakorlatilag mindent le kell adminisztrálni, és ez sokakat demotivál, pl. két csomag tézsa átadásával három nyomtatványt ki kell tölteni, aláírni, ami természetesen szükséges ahhoz, hogy követhető legyen az adomány útja.

A településeken szeretnénk jobban **megszólítani a fiatalabb korosztályt** is. A jelenlegi vírushelyzetben különösen is számítanánk a szolgálatokra az idősök védelmében, az adományosztásban, bevásárlásban stb.

– **Nyitottak a fiatalok?**

– Ahol megvan a megfelelő stabil karitás csoport háttér, ott kezdeményezőbbek. Most a középiskolás fiatalokat nehezen tudjuk elérni a közel egy éve fennálló online oktatás miatt. A korábbi években a katolikus iskolákban már elkezdődött a gyümölcsöző **karitás junior szolgálat** kezdeményezése, de most ez is szünetel.

– Terveink között szerepel egy **megállapodás az egyházmegye fenntartása alatt működő középiskolákkal**, amely

Csordás Gábor atya

Fotó: Puszta Sándor

intézmény érettségi előtt álló diákjai számára kötelezően előírt 50 órás közösségi szolgálatot a karitásnál is teljesíthetik majd. Nagy segítséget jelentene ez számunkra is, nem beszélve arról, hogy egy társadalomban szükséges, hogy a fiatal generáció megtapasztalja az önkéntes munkának a személyiségére, illetve mások számára gyakorolt jótékony hatását, erről tapasztalatot szerezve.

A **Lakhat-programot** mindenképpen tovább szeretnénk folytatni, amely keretén belül a Karitás a közüzemi tartozásokat részben vagy egészben kifizeti. Sok családnak elindulási lehetőség az, ha pl. visszakötik az áramot. Nyilván megvizsgáljuk, hogy érdemes-e, valóban tovább tud-e lépni a rászoruló ember.

– **Mi alapján történik az elbírálás?**

– Fontos, hogy az érintett rászoruló részt vállaljon a tartozásból, továbbá saját ingatlannal rendelkezzen, vagy érvényes bérleti szerződéssel. Sok esetben az a legnehezebb probléma, hogy lakbértartozás miatt az önkormányzat nem hosszabbítja meg a bérleti szerződést, és emiatt nem tudjuk kifizetni a tartozást. Ez egy ördögi kör. Jó lenne, ha erre a tulajdonosok találnának legalább egy ideiglenes megoldást, hogy tudjunk segíteni.

Vannak, akik önhibájukon kívül, betegség, családfenntartó halála miatt kerülnek nehéz helyzetbe, és sok esetben a több százezer forint tartozás rendezése egy kiugrási lehetőséget jelentene számukra.

– **A jelenlegi vírushelyzetben munkahelyek szűnnek meg, így még több család szorul rá a támogatásra.**

– Tapasztalatunk szerint azok, akik egész életükben rendesen dolgoztak, és most bajba kerültek, talán büszkeségből, de nem kérnek segítséget. Ezért is fontos, hogy a karitás munkatársai, az egyházközség helyi szinten lássa ezt,

Fotó: Kardos György

tudjanak egymásról, azokról, akik segítségre szorulnak. Beszéljünk azokkal, akik elveszítették állásukat, kérdezzük meg tőlük, hogy mire van szükségük. Ezek az emberek nem fognak kéregetni, de ne hagyjuk, hogy még jobban lecsússzanak; legyünk figyelmesek.

– **Vannak hátrányosabb helyzetben lévő és jobb módú településeken. Van-e arra megoldás, hogy nagyobb támogatásban részesüljenek a szegényebb települések?**

– Egy jobb módú településen könnyebb megtalálni az erőforrásokat, mint a nehezebb körülmények között élők esetében. A hátrányosabb településeken nehezebben megy a gyűjtés; ilyenkor központilag támogatjuk az ott élő családokat.

– **Több településen a Magyar Élelmiszerbank Egyesület non-profit szervezetén keresztül a karitászcsoportok a felhalmozódó élelmiszerfellesleget eljuttatják a rászorulókhhoz.**

– Rengeteg erőforrást, mindennapi logisztikai feladatot igényel ez. Naponta esténként a nagy áruházakban megmaradt élelmiszert el kell hozni, és másnap kiosztani, természetesen mindezt dokumentálva. Ez nagyon jó lehetőség, viszont csak a legkomolyabb, legna-

gyobb, legalább harmincfős csoportok vállalják. Egyébként az egyházmegyében 60 csoport működik, közülük ebből 45-50 aktív.

Kiemelt feladatunknak tartom még a **szegény gyerekek segítségét** a tanulásban. Különösen is vonatkozik ez a jelenlegi helyzetre. Sok szegény család gyermekei számára az online oktatás – a szükséges eszközök: számítógép, internet, adott esetben áramszolgáltatás hiányában – megnehezíti a tanulást; nem tudnak lépést tartani társaikkal. Ezek a diákok még jobban lemorzsolódnak majd. Ezért ha használt, de még működő eszközfelajánlásokat kapunk, azt azonnal továbbítjuk a rászoruló családokhoz.

Egyre gyakoribb az is, hogy a pedagógusok – a tantermen kívüli oktatáson túl – a jelenléti oktatásban is időnként alkalmazzák a digitális technika adta lehetőségeket, például a házi feladatok megoldásához. Erről is lemaradnak a nehéz helyzetben élő diákok.

– **A karitatív szervezet számíthat az egyházmegye központi adományára is, hiszen az elmúlt évben kétszer 5 millió Ft támogatással segítette a rászoruló családokat.**

– Az egyházmegye azon túl, hogy fenntartja a karitászcsoportot, min-

SZEMÉLYES SZERETETTEL MÁSOKÉRT

IDŐSEK TÁMOGATÁSA

GYERMEKEK SEGÍTÉSE

VÉSZHELYZETI
SEGÍTSÉGNYÚJTÁS

ÖNKÉNTESÉG

Kérjük, **ADÓJA 1 %-ával** támogassa a **Katolikus Karitászcsoport** munkáját.

www.karitasz.hu Karitászcsoport Alapítvány • Adószám: **19666275-1-43**

den évben több tízmillió forinttal segíti a rászorulókat. Palánki Ferenc megyéspüspök atyának szívügye a karitászcsoport. Nagyon fontos számára, hogy jó kezekbe kerüljenek az adományok. Törődik velünk, így nem kevés anyagi támogatás jutott el az elmúlt évben a szervezetünkön keresztül a rászorulókhöz. Ennek is köszönhetően hamarosan fa brikettet fogunk vásárolni, amelynek szállítása és kiosztása már könnyebb lesz; akár személyautóval is megoldható.

Ez valóban fontos része az Egyház szolgálatának. Az evangélium hirdetése, a szentségek kiszolgáltatása mellett fontos a felebaráti szeretet gyakorlása is. Ismerjük a kenyérszaporítás történetét; Jézus jóllakatta az embereket, mielőtt tanításba kezdett.

Böjte Csaba atya szokta mondani, hogy ha egy gyerek bekerül az intézetébe, nem kezd vele beszélgetni a családi háttéréről, a nevét sem kérdezi igazán, hanem enni adnak neki, megmosdatják, tiszta ruhát kap, s majd csak ezután kerül sor azon kérdésekre, hogy ki is ő igazán.

A szegénység számos különféle módon jelenik meg, és minden egyes sajátos helyzet figyelmet követel: mind-egyikben lehetőségünk nyílik arra, hogy az Úr Jézussal találkozzunk, aki kijelentette, hogy a legkisebb testvéreiben jelen van (vö. Mt 25,40).

Kovács Ágnes

Hasonlóság a slammerek és a próféták között

„A költészet elkísér minket egész életünkben. Nem csak akkor van velünk, mikor leveszünk a polcra egy verseskötetet, vagy az iskolában éppen a legnagyobb költőkről tanulunk, esetleg, amikor bekapcsoljuk a rádiót, hogy meghallgassunk egy zeneszámot, hanem lépten-nyomon ott van az életünkben. Gondoljunk csak bele, hányszor használunk költői képeket a mindennapi beszédünkben, úgyhogy talán észre sem vesszük. Ez a gyerek egy „angyal” – szoktuk mondani. Pedig nagyon jól tudjuk, hogy az előttünk lévő gyerek nem egy szellemi teremtmény, aki Istent szolgálja egész nap (egy konkrét angyal), hanem valamilyen hasonlóságot fedezünk fel a gyermek és az angyalok között, ezért használjuk ezt a költői képet rá. A költészet tehát ott van mindenhol, beleszövődött az életünkbe, és talán így mindenki egy kicsit költővé is válik. Lehet, hogy belőlünk sosem lesz Petőfi Sándor, de az emberi lét mélyéhez hozzátartozik a költőiség.

Ezzel kapcsolatban egy érdekes előadói műfaj kezd egyre jobban feltörni: a slam poetry. Egy magát modernnek mondó költői stílus, amiben kereszteződik a rap, a színház és a költészet. Mindennapi témákról szól, hétköznapi emberekről hétköznapi embereknek, fontos eleme az előadási készség és egy kicsit vers is, mert vannak benne rímek, hasonlatok, esetleg költői képek. A slammer a színpadon akar meggyőzni, nevetetni, elgondolkoztatni és esetleg szórakoztatni. Felkapott ez a stílus, mert nem túl fennkölt, közvetlen, de mégis van benne művészi érték; ott van benne a költészet.

Van valami hasonlóság a slammerek és a bibliai próféták között is. Amikor a prófétákra gondolunk, akkor sokszor valami nagyon elvontat képzelünk el. Egy szigorú embert, aki kritizálja a nép bűneit, esetleg megmondja előre, hogy mi lesz a jövő, de a próféta több ettől. Ő egyben költő is; egy kicsit olyan, mint egy slammer. A próféta beszéd is hasonlít a költészetéhez, használ költői képeket, fennkölt a nyelvezete, de mégse igazi vers. Egy köznapi ember akar benne hétköznapi emberekhez szólni, meg akar győzni, el akar gondolkoztatni és néha talán szórakoztatni is.

Most csak Joel próféta költőiségét szeretném bemutatni a Joel könyve

2,18-27 példáján.

Erre felbuzdult az Úr az ő földje iránt, és megkegyelmezett az ő népének. És válaszolva, az Úr mondta az ő népének: Íme, adok nektek gabonát, mustot és olajat, hogy elteljetek vele, és nem adlak többé titeket szidalomra a pogányok között. Az északit is elűzöm tőletek, és pusztá és kietlen vidékre vetem azt; elejét a keleti tengerbe, hátulját a nyugati tengerbe, és bűze magasra száll, felszáll bűdössége, mert nagy dolgokat cselekszik (az Úr).

Ne félj, te föld! Örülj és ujjongj, mert nagy dolgokat cselekszik az Úr! Ne féljetek, ti mezei vadak! Mert zöldülnek a pusztának virágjai; mert a fa megtermi gyümölcsét; a füge és szőlő is megadja erejüket. Ti is, Sionnak gyermekei! Örvendeztetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja nektek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat nektek az első [hónapban]. És megtelnek a csűrök gabonával, és bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat.

És kipótlom nektek az éveket, a melyeket tönkretett a szöcske, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet rátok küldtem. És esztek bőven, és jóllaktok, és magasztaljátok az Úrnak, a ti Isteneteknek nevét, aki csodálatosan

cselekedett veletek, és soha többé nem fog szegyenkezni az én népem. És megtudjátok, hogy Izrael között vagyok én, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, és nincs más! És soha többé nem fog szegyenkezni az én népem.

Az igazi költőiséghez vissza kell nyúlni egy kicsit a héber nyelvhez. A prófétának számos eszköze van arra, hogy felhívja olvasóinak figyelmét. Például ebben a rövid részben három helyen találkozhatunk alliterációval (amikor ugyanazzal a betűvel kezdődnek szavak egymás után), ezen felül egy egész verssorban dominál a „t” hang, rímekre is találunk itt példát, illetve a próféta egy helyen játszik egy szó nyelvtani formájával is – megismétli ugyanazt a szót csak más nyelvtani formában (mintha magyarul azt mondanánk – várva vár-tam).

Érdekes a próféta szókinccse, nem fél a válogatásban, különös, egyedi és ritka héber szavakat használ, melyek között akár hangutánzókat is találunk. A kietlen szót a *semamah* kifejezéssel fejezi ki. Ha sokat mondogatjuk ezt a szót magunkban, talán el tudjuk képzelni, hogy a hangzása hasonlít arra, amikor a sivatagban a szél egy kórót görget. Ezek mind-mind fontos fogásai a prófétának: fel akarja hívni olvasóinak figyelmét.

De még mielőtt a szöveg mondanivalójára rátérnénk, jó egy kicsit a szöveg dinamizmusára is figyelni. Amikor egy könyvet olvasunk, szeretjük azt, ha az író fokozza az izgalmat, és érdekesen írja le mondanivalóját. Ilyen a próféta is; nem unalmas az, amit ír. Nem elég, hogy figyel a hangtani játékokra és ügyel a szóhasználatra, még a gondolatait is igyekszik úgy visszaadni, hogy az érdekes legyen. A modern költészetben sokszor ezt segíti az ütemhangsúlyos vagy esetleg időmértékes verselés, de ez a Bibliában nem (vagy csak nagyon ritkán) található meg. A bibliai költészet alapja a parallelizmus, a párhuzam. Egy verssor két részre bontható, amelyek között valamilyen kapcsolat van. Csak egy példára szeretném felhívni a figyelmet. „Erre felbuzdult az Úr az ő földje iránt // és megkegyelmezett az ő népének”. Mindkét versornak az alanya az Úr, a mondat szerkesztés is hasonló (ige + többi mondatrész) és a második mondatrész is tulajdonképpen ugyanazt mondja, mint az első, de mégis van benne valami több.

Nem csupán az Úr országáról van már szó, hanem az ő népéről, és nem csupán az Úr buzgalmáról, hanem kegyelméről. Úgyis lehetne mondani, hogy a második verssor hasonló az elsőhöz, de valami többet tartalmaz, mintha az egész verssort így gondolta volna a próféta: Nem elég, hogy az Úr felbuzdult országa iránt, hanem még több történt: megkegyelmezett népének. Ez az igazi fokozás jellemző a prófétára, ami végigfut az egész részen, mintha minden egyes verssorban készülné erre a többre, erre a fokozásra, amit el szeretne mondani nekünk.

A fokozások mellett a költői képek is megjelennek, amelyeknek a feloldása a legtöbb esetben az olvasó feladata. Egy metaforán jó elgondolkodni. A szöveg első részében beszél egy bizonyos északiról, ami sok bajt okozott Izraelnek, és az Úr megbünteti őket. Kik lehetnek ezek? Valamilyen nép esetleg, amelyik Izraeltől északra található? Valamilyen természeti katasztrófát jelölhetnek? Esetleg Isten megtorló természetfeletti hadát szimbolizálják? Nem mondja meg a próféta, nyitva hagyja a lehetőségeket, hogy mi magunk is aktív részesei legyünk a szöveg értelmezésének.

De mi is a szöveg igazi mondanivalója, mire akarja felhívni a figyelmet a próféta ezzel a sok fokozással és költői elemmel? A szöveg igazi lényegét talán a két ismétlés adja meg: „Mert nagy dolgokat tett az Úr” és „Népem nem fog soha többé szegyenkezni”. Ez a két ismétlés adja meg az igazi örömhírt. Az Úr nagy dolgokat cselekedett, és cselekszik mind a mai napig, ami nagyon nagy hatással lesz a népre. A nép örvendezni és ujjongani fog, és nem kell többé soha szegyenkeznie.

Ezt az egyszerű gondolatot a próféta mégis művészin, költőien adja vissza, mintha ő is egy slammer lenne a mai világban. Fel akarja hívni a figyelmet a mondanivalóra, és el akarja gondolkoztatni olvasóit.

A vers, a költészet óriási lehetősé-

Németh István atya

geket tartalmaz. Egyrészt elgyönyörködtet, rá lehet csodálkozni a szépre, az emberi gondolkodás és kifejezés kreativitására. Másrészt a költészet gondolkodásra is sarkall minket, hiszen a válaszok nincsenek előttünk, egy-egy költői képet nekünk magunknak kell megfejtenünk, úgy, hogy igyekszünk behelyezkedni a próféta szemszögébe.

Ezért gondolom azt, hogy a prófétai irodalom sok lelki értéket nyújthat. Hiszen az Istenről szóló beszéd mindig szép és elgyönyörködtet. Ugyanakkor a mi hitünk nem csupán hittételekből és egy pár törvényből áll. A mi hitünk egy kapcsolat, az Istennel való kapcsolatunk, ami folyamatosan fejlődik. Hasonló lehet a hitünk alakulása a költészet megfejtéséhez. Amikor egy költői képet fejtünk meg, akkor magával a költővel vagyunk valamilyen kapcsolatban. A bibliai költészetben Isten szavát próbáljuk megfejtetni; ez is egy szintérré válik, hogy az Istennel beszélgessünk. A költészet lehetőséget ad arra, hogy az Isten szavában gyönyörködjünk és az Istennel beszélgessünk, vele mélyüljön el a kapcsolatunk az ő szavának olvasása közben.

Németh István atya
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

„SZENT JÓZSEF – AZ APAI SZÍV” rajzpályázat

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye „SZENT JÓZSEF – AZ APAI SZÍV” címmel rajzpályázatot hirdet az egyházmegye területén élő óvodás és általános iskolás korú gyermekek részére a Szent József-év alkalmából.

A pályamunkák beküldésének határideje április 23. Az eredményhirdetésre május 1-jén, Munkás Szent József ünnepén kerül sor.

A pályázat célja, hogy a gyermekek szabadon választott technikával megjelenítsék Szent József alakját, mint a szent engedelmesség, a családi gondoskodás, a szerény alázatosság, az apai szív példaképét.

TÉMAJAVASLATOK

- Hogyan látod Szent Józsefet, mint apai példát?
- Mit jelent Szent József Ferenc pápának és mit neked?
- Szent József csendes életének fontos pillanatai.

KORCSOPORTOK

- óvodás korosztály
- 1–2. osztályos tanulók
- 3–4. osztályos tanulók
- 5–6. osztályos tanulók
- 7–8. osztályos tanulók

Elfogadott méretek és technikák: Szabadkézi rajz A4 vagy A3 méretben, tetszőleges technikával. Egy pályázó maximum 1 pályaművel pályázhat.

A pályaműveket a korcsoport megjelölésével lezárt borítékban, a pályamű hátoldalán a név, plébánia, hitoktató, cím, telefon, e-mail-cím pontos megadásával kérjük postai úton a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye 4002 Debrecen Pf. 230. címre küldeni.

A borítékra kérjük ráírni: *rajzpályázat*.

Öröm-hír/Sajtóiroda/ Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Online önkéntes beteglátogatóképzés indult Debrecenben!

„Mindent, amit én megkaptam a Jóistentől, szeretném átadni a betegeknek. A magányos állapotot átérezve, a betegek kísérője szeretnék lenni. A lelki vívódásaimat követő gyógyulás megélését átadni.” (Moldoványi Attila képzésben részt vevő gondolata)

2021. március 3-án online térben került megrendezésre, mintegy harminc résztvevő érdeklődésével, az önkéntes beteglátogatóképzés öt alkalomból álló előadássorozatának első eseménye. A képzés célja: felkészítés a betegek látogatására, kísérésére, és közvetíteni a szolgáló szeretetet a betegágyakon fekvőknek.

A szervezők, *Berényiné dr. Felszeghy Márta*, a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának koordinátora és *Berényi András*, a debreceni Megtestesülés Plébánia Kamilliánus csoportjának vezetője köszöntötték az érdeklődőket.

Dr. Krakomperger Zoltán püspöki helynök programindító gondolatában értékes útmutatást adott a betegség érték-hordozó állapotáról, beteg és a látogatója közötti különleges kapcsolatáról, és az Istenbe vetett mély hitről, amely magában hordozza azt, hogy Isten nem tehet velünk olyat, amely meggátolná az iránta érzett szeretetünket. Ha a betegség és a vele járó szenvedés rossz is, tudjuk azt, hogy Isten jó, és velünk van a szenvedésben, szolidáris a betegségben, bennünk szenved – fogalmazott Zoltán atya.

Jakus Ottó atya, a kórházlelkészi szolgálat lelkivezetője volt az első alkalom előadója, aki a szeretet üzenetének együttgondolkodására invitálta az online térben résztvevőket. A beteglátogatás nehéz, szép evangéliumi szolgálat – mondta Ottó atya.

A Biblia Isten ígéje, amely azokat az üzeneteket tartalmazza, amit az Isten

akar velünk közölni. Mi az, amit hinniünk kell, és tennünk kell? – tette fel a kérdést az előadó.

Az előadás hanganyagát hamarosan közzé tesszük, és a szakirodalom megosztásra kerül a <https://khl.ewk.hu/> oldalon.

Tóth László, a debreceni Megtestesülés Plébánia plébánosa, Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának pasztorális vezetője, a képzés házigazdája elmélkedéssel zárta az alkalmat.

A résztvevők hiányolták a személyes találkozást, a kötetlen beszélgetés és ismerkedés lehetőségét; erre a szervezők módot keresnek a szabályok betartása mellett.

Geréné Sárga Monika
beteglátogató
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

IMPRESSZUM

Kiadja: a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felelős kiadó: Dr. Krakomperger Zoltán
általános helynök

Főszerkesztő: Kovács Ágnes

Öröm-Hír Szerkesztőség:

4024 Debrecen, Varga u. 4.

Telefon: 06-30-240-1482 •

E-mail: sajtoiroda@dnyem.hu

Nyomda: Rexpo Kft.

Felelős vezető: Ráczy János

Imádkozzunk együtt a járvány megszűnéséért!

A pandémia kritikus időszakát éljük. Több mint egy éve kezdődött el a COVID-19 vírus miatt elrendelt különleges jogrend hazánkban is, amely kijárási korlátozásokat, karanténidőszak bevezetését, fokozott védekezést, szigorúbb életvitelt, a templomokban a nyilvános liturgiák szüneteltetését, hívek nélküli csöndes húsvéti ünnepet, családon belüli távolságtartást vont maga után. Több mint egy éve mindennapos félelemben, a közeli és távoli hozzátartozók iránti aggodásban, szeretteink elvesztésének gyötrelmében éljük napjainkat, amely életforma néhány évvel ezelőtt elképzelhetetlennek tűnt volna számunkra a biztonságosnak hitt világban. A világ elveszítette biztonságos voltát, mert a tökéletesség híján lévő, Isten nélkül élő ember akarja uralni a világot.

A Magyar Kurír a közelmúltban felhívást tett közzé, közös imádságra buzdítja a híveket a koronavírus-fertőzésben szenvedőkért és elhunytjainkért.

Arra hívunk mindenkit, hogy a járványveszély elvonulásáig a déli imádságot követően fohászkodjunk együtt mindennap Istenhez Erdő Péter bíboros, prímás imádságával, és kérjük a Szűzanya oltalmát Ferenc pápa felajánló imája segítségével.

Erdő Péter bíboros, prímás imádsága járvány idején

Mindenható Urunk, atyáink Istene!

Hálát adunk neked a világért, amelyben lehetővé tetted az emberiség életét. Hálát adunk a teremtés egész gazdagságáért és csodálatos törvényszerűségeiért. Hálát adunk azért, hogy minden pusztító erő ellenére megmaradtunk, és képesek vagyunk arra, hogy világunkról és önmagunkról új és új felismerésekre jussunk.

Köszönjük, hogy egyénileg és közösségekben is harcolhatunk megmaradásunkért és azért, hogy életünk egyre szebb és tartalmasabb legyen. De mindennél inkább köszönjük neked, hogy örök életre hívtál meg minket, és Krisztus Urunk megváltó halála és feltámadása által utat nyitottál nekünk az örök boldogságra.

Amikor olyan természeti csapások érnak minket, amelyek ellen a magunk ere-

„URAM, TE MINDENT TUDSZ” (Jn 21,17) Sárközi Balázs atyára emlékezünk

Sárközi Balázs címzetes kánonok, érdemes esperes, nyíradonyi plébános 2021. március 8-án, szentégekkel megerősítve elhunyt.

Balázs atya 1951. december 28-án született Berettyóújfaluban. Bedőn nevelkedett két bátyjával és húgával együtt. Édesapja postamester, édesanyja tanítónő volt. Esztergomban a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnáziumban érettségizett.

A szemináriumot megelőző években Vácott a könyvkötő szakmát is kitanulta. Szegeden szentelték pappá 1980. június 18-án, papi jelmondata: „Uram, te mindent tudsz” (Jn 21,17)

1980–1982-ig káplánként szolgált Debrecenben a Szent István-plébánián. Plébánosi kinevezését 1982-ben kapta Furtára, ahol 1989-ig szolgált, Hosszúpályiban 1989–1996-ig, végül 1996-tól haláláig a nyíradonyi római katolikus egyházközségben az egyházközség szolgálatában állt.

Adj, Uram, örök nyugodalmat neki és az örök világosság fényeskedjék neki. Nyugodjék békében az Úr Jézus szent nevében! Ámen

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

jéből teljesen biztos védelmet még nem találunk, átéljük, hogy végül is mindig a te kezdedben van az életünk.

Alázattal kérünk, segítsd a tudomány embereit, hogy mielőbb megtalálják a mostani járvány ellenszerét! Adj a társadalmak vezetőinek éleslátást, hogy megfelelő intézkedésekkel gátat szabjanak a fertőzés terjedésének, segítsék a betegség megelőzését, leküzdését és a hatékony eszközök eljutását a rászorulókhhoz. Adj irgalmat és örök nyugodalmat a betegségben elhunytaknak, adj a betegeknek gyógyulást, az orvosoknak és az egészségügy munkatársainak erőt és áldást bátor helytállásukhoz. Erősítsd bennünk a hitet, a bizalmat és a segítő szeretetet, hogy megadhassunk minden lelki és testi segítséget beteg embertársainknak és a gyászoló vagy aggódó hozzátartozóknak. Add, hogy felelős viselkedésünkkel mi is hozzájáruljunk a betegség terjedésének elkerüléséhez.

Bocsásd meg, Urunk, minden bűnünket, amit gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással elkövettünk!

Szentháromság, Egy Isten, irgalmaz nekünk!

Boldogságos Szűz Mária, Betegek Gyógyítója, könyörögj értünk! Ámen.

Ferenc pápa felajánló imája, melyben – a járványügyi helyzetre tekintettel – Szűz Máriára, az üdvösség és remény jelére bízta Róma városát, Olaszországot és az egész világot

Ó, Mária, te mindig az üdvösség és a remény jeleként ragyogsz utunkon.

Rád bízunk magunkat, betegek Egészsége, aki, hitedben szilárdan kitartva, a kereszt alatt osztottál Jézus fájalmában.

Római nép Üdvössége, te tudod, mire van szükségünk, és biztosak vagyunk, hogy gondoskodni fogsz arról, hogy mint a galileai Kánában, visszatérhessen az öröm és az ünneplés a mostani megpróbáltatások után.

Isteni Szeretet anyja, segíts, hogy felismerjük és elfogadjuk az Atya akaratát, és megtegyük, amit Jézus mond majd nekünk, aki magára vette szenvedéseinket és fájalmunkat, hogy a kereszt által elvezessen bennünket a feltámadás örömére. Ámen.

Oltalmad alá futunk, Istennek Szent Szülője, könyörgésünket meg ne vedd szükségünk idején, hanem oltalmazz meg minket minden veszedelemtől, ó, dicsőséges és áldott Szűz!

**Öröm-hír Sajtóiroda/
Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye**

ADOMÁNYGYŰJTÉS

szoborállításhoz

II. János Pál pápa

*első magyarországi apostoli útja alkalmával
1991. augusztus 18-án látogatott Debrecenbe,
és részt vett ökumenikus találkozón
a református Nagytemplomban.*

Ennek a történelmi jelentőségű
látogatásnak 30. évfordulójára

ELKÉSZÍTETJÜK A NAGY PÁPA ÉLETNAGYSÁGÚ BRONZSZOBRÁT,

és felállítatjuk
székesegyházunk lépcsőjén.

**A SZOBOR ELKÉSZÍTÉSÉHEZ ÖRÖMMEL FOGADUNK
ADOMÁNYOKAT személyes befizetéssel a debreceni Szent Anna-
plébánia irodájában, vagy postai csekken, illetve banki átutalással
egyházközségünk számlaszámára**

10702064-70424368-51100005

A postai csekken és a banki átutalásnál,
kérem, tüntessék fel: **SZOBORÁLLÍTÁSRA.**

Minden adományt hálásan köszönünk!